

Giới thiệu Quyên Khuynh Thiên Hạ

Phụ nữ cổ đại, đấu với nhau bằng mưu kế nhỏ, nam nhi cổ đại đấu với nhau nơi chốn sa trường, giành ngôi vị chí tôn cửu ngũ, thống trị giang sơn.

Quyên khuynh thiên hạ, nhi nữ trong lòng họ có nghĩa gì?

Hàn Mặc : Sát thủ giết người theo đơn đặt hàng của tổ chức, lại bỏ mạng vì một khách hàng.

Đồng Phương Phong: Nhu hòa như nước, nhưng nước cũng không thể mãi êm đềm.

Phương Khắc Vân: Bàn tay chìa ra cho người khác nắm, đến cuối cuộc đời tự hỏi: ” *Có ai cam tâm nắm tay mình đến cả đời chưa?* ”

Bạn đang đọc truyện *Quyên Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Đơn đặt hàng

Trung Hoàn, một ngày nắng đẹp.

Từ chiếc Roll Royce bóng lộn, hai người bảo vệ to cao bước xuống. Tổng giám đốc tập đoàn Thiên Ưng Bạch Vĩ Dân có chuyến bay ngang Hong Kong.

Trên một tòa cao ốc, có một cửa sổ mới mở ra.

-Đoànch...

Giám đốc Bạch mới bước ra nửa chừng khỏi xe thì mùi thuốc súng nồng nặc trong không khí. Viên đạn ghim vào đầu ông ta. Máu phun thành vòi...Thân thể cao to giật lên vài cái, mắt trợn trừng, không biết có chuyện gì đã diễn ra.

Đám người bảo vệ nhốn nháo. Có ai gào lên tìm cấp cứu. Hàn Mặc điềm nhiên dùng khăn lau nòng súng, nhanh chóng thu dọn, cho vào một túi xách. Trần nhà bằng gỗ đã được mở sẵn, đủ chứa khẩu súng giảm thanh.

Mục tiêu của đám bảo vệ và cảnh sát sẽ là cao ốc bên cạnh. Kỹ thuật bắn đạn đường vòng này Hàn Mặc đã dùng máu luyện thành, không phải là loại kỹ thuật bắn súng bình thường. Không ai ngờ rằng thủ phạm điềm nhiên ở trong tòa nhà khuất với vị trí nạn nhân, ngay trong nhà mình lại có thể nổ súng giết người.

Hàn Mặc bỏ chiếc áo sơ mi màu cỏ úa vào máy giặt, xóa tan mùi thuốc súng. Trong hân như một sinh viên nho nhã trong chiếc áo sọc ca rô mới thay, quần tây đen và kính cận. Đệ nhất sát thủ của tổ chức, Hàn Mặc quả là khiến người ta phải bất ngờ.

Hàn Mặc cũng có một lớp vỏ bọc hoàn hảo, mạ bên ngoài lớp vỏ sát thủ. Sinh viên ngành cơ khí, học giỏi nhưng không nằm trong Top 10. Không ngu ngốc cũng không nổi bật, hân có quan hệ khá tốt với bạn bè cùng lớp. Khi nghỉ học sẽ có người hỏi thăm:

-Sao nghỉ học buổi sáng vậy?

Hàn Mặc định nhấn lại nhưng suy nghĩ đôi chút lại nhấn tin:

-Bận việc nhà thôi.

-VẬY Ờ? Chiều nhớ lên lớp nhé, giáo sư có bài kiểm tra.

-Vâng.

Bận việc nhà? Chính là việc thực hiện đơn hàng, giết người. Nghe nói thù lao cũng khá. Tài khoản Hàn Mặc cũng đã có thêm một số tiền lớn. Nhưng hán giết người không vì điều đó. Chỉ vì đó là nhiệm vụ, là con đường Hàn Mặc phải đi.

Ngay cả người quản lý cũng không thể tin tưởng. Thế gian này, Hàn Mặc chỉ có một mình.

Ai đối xử tốt với hán? Cuộc huấn luyện khắc nghiệt, giết từng người từng người một, đến khi còn lại chỉ có mình.

Một hình bóng hiện về trong quá khứ.Đạo này Hàn Mặc thường xuyên nhớ về người ấy. Đứa trẻ đã đưa tay cho hán nắm, đã hỏi hán khi Hàn Mặc đói là bên đường.

-Bạn có sao không?

Đứa trẻ con nhà giàu, da trắng môi son lấy từ cặp sách ra cái bánh thơm nức mũi, đưa cho Hàn Mặc, giọng trong trẻo vang lên:

-Bạn ăn đi...Từ từ thôi...

Bàn tay với những ngón thon dài trao cho Hàn Mặc chai nước khi thấy hán mắc nghẹn. Gương mặt như một thiên thần trong sáng nở nụ cười:

-Nếu đói thì mỗi sáng bạn đứng đây đợi tôi. Tôi đem bánh cho bạn. Tôi là Phương Khắc Vân.

Đó là con trai thứ hai của nhà họ Phương -Phương Khắc Vân, mỗi buổi sáng đều được ngồi xe sang tới trường. Hàn Mặc năm ấy vì đói mà ngất xỉu ngay trước ngôi trường Phương Khắc Vân đang học. Rất nhiều người nhìn thấy nhưng họ chỉ chỉ trỏ thương hại, khinh bỉ đứa trẻ rách rưới, chỉ có Phương Khắc Vân đợi người nhà về, chạy ra cổng trường, còn cho Hàn Mặc bánh ăn.

Mỗi sáng, bàn tay nhỏ nhắn luôn luôn bánh qua hàng rào, nhìn đứa bên kia nhận bánh, ngẫu nhiên như sợ ai phát hiện. Vậy mà cũng được mấy tháng. Phương Khắc Vân còn hỏi hán:

-Làm bạn với “tôi” nha?

Giàu có như vậy, thiếu gì bạn chứ? Chẳng qua chỉ coi mình như một con chó ngoài đường cần thương hại, ném cho miếng bánh no lòng...

Vậy mà...

Luồng suy nghĩ của Hàn Mặc bị cắt ngang bởi tiếng chuông điện thoại. Người quản lý gọi. Có lẽ lại là đơn hàng mới.

-Alo?

-Sang nhà ta ngay. Có đơn đặt hàng.

-Vâng...

Cuộc đời sẽ là một vòng lẩn quẩn. Giết người và chai lì cảm xúc. Số phận một sát thủ là vậy. Hàn Mặc cũng đã quen.

Trên xe, Hàn Mặc im lặng mặc cho Lý Bình mở nhạc lớn, còn nhún nhảy theo nhịp nữa. Lý Bình nhỏ hơn hán mấy tuổi, trong tổ chức chỉ được xem như chân sai vặt. Bản thân Lý Bình rất hâm mộ Hàn Mặc, xem là hình mẫu để phấn đấu sau này.

Phấn đấu thành một sát thủ? Giết người không chớp mắt, có hay ho gì?

-Anh, tới rồi.

Nhạc lão gia là người quản lý của Hàn Mặc, bề ngoài như một người đàn ông trung niên bình thường, sáng sủa đi làm công sở, lễ độ với hàng xóm. Tất cả đều là vỏ bọc, một lớp vỏ bọc rất khéo léo mà người ngoài khó thể nhận ra.

-Có khách hàng mới đấy.

-Vâng...Giá cả thế nào?

— Một ngàn vạn.

-Đối tượng?

-Cậu hai Phương thị. Thứ bảy này sẽ xuống máy bay. Trước khi công bố di chúc, họp đồng phải được hoàn thành.

Tranh chấp gia tộc. Hàn Mặc không quan tâm đến những thứ đó. Hắn đang nghĩ đến phương thức nhanh chóng hoàn thành họp đồng này.

-Tôi đi thăm dò vị trí ra tay.

-Không cần đâu. Ngày giờ đối phương đã chỉ định. Là ngày 20, tại văn phòng luật sư. Chúng ta sẽ dùng bom.

-Bom?

Chân mày Hàn Mặc chau lại. Giết một người mà phải dùng đến bom sao?

-Không phải chỉ một người à? Dùng tới bom, e rằng quá khoa trương.

-Vì chúng ta còn một đơn hàng khác nữa- Nhạc lão gia cười nhẹ-Toàn bộ người của Phương gia. Giá sẽ là 10 ngàn vạn. Điều kiện là không còn một ai sống sót....

Đơn hàng đã nhận. Hàn Mặc lặng lẽ lau súng. Từng khẩu đều có lý lịch đánh dấu với một quãng thời gian đáng nhớ trong đời hắn. Hàn Mặc đúng là con người của hoài niệm. Hắn không phải vô tình.

Nếu vô tình thì đã quên hết. Chuyện của người đó....Hàn Mặc của mười mấy năm trước cuối cùng cũng có quyết định, đi theo một gã giang hồ trong khu Trung Hoàn sang Đại lục làm ăn. Hắn đáng lẽ không cần nói chuyện với gã công tử nhà giàu đó, nhưng không hiểu sao lại chẳng muốn giấu hắn ta.

Người đó nhận tin, im lặng trong một chút, rồi lấy trong túi xách một chiếc áo sơ mi:

-Tặng nè.

Đại lục mùa này đang lạnh. Có lẽ vậy mà...

-Đi may mắn. Chào bạn...

Nụ cười trong ký ức của Hàn Mặc về người đó rất trong sáng. Nhắm mắt lại là hắn không quên.

Chiếc áo sơ mi đó Hàn Mặc vẫn còn nhớ. Cả khuôn mặt kia nữa. Có lớn hơn, nhưng đường nét không thay đổi mấy. Da trắng, môi son, có vẻ yếu ớt, là đối tượng trong đơn đặt hàng mới. Cậu hai Phương thị....Phương Khắc Vân.

Hàn Mặc cầm tấm ảnh. Súng đặt trên bàn. Khẩu súng này là khẩu súng lần đầu tiên hắn giết người.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Sát thủ trọng tình

Hàn Mặc là một sát thủ, công việc và bổn phận phải làm chính là giết chết người.

Phương Khắc Vân là con mới mới. Khẩu súng này sẽ một phát đạn giết chết hắn. Tình nghĩa cũ đã thuộc về quá khứ. Hàn Mặc trân trọng nó, nhưng một sát thủ vẫn phải làm nhiệm vụ của mình.

Hắn nhớ tới bản họp đồng thứ hai. Giết chết hết người của Phương gia. Âm mưu lớn quá, ai sẽ là người hưởng lợi đây?

Hàn Mặc đứng dậy, bước ra ngoài. Nhạc lão đang nghe nhạc Quảng, hỏi nhanh:

-Đi đâu vậy?

-Ra ngoài.

-Nhớ mặc thêm áo. Không được tới quán Bar.

Từ lúc Hàn Mặc bắt đầu trở thành sát thủ chuyên nghiệp, lão Nhạc đã là người quản lý của hắn. Tình cảm hai bên không thân thiết, chỉ là người nhận lệnh và người thực hiện lệnh. Nhưng mỗi lần Hàn Mặc quên mặc thêm áo, ông sẽ nhắc. Trước khi làm nhiệm vụ, thường sẽ có một tin nhắn ngắn ngủi:

-Cẩn thận đấy.

Như thế đã đủ hình thành nên cái gọi là tình cảm? Đã đủ để Hàn Mặc phải suy nghĩ đến an toàn của ông ta một khi mệnh lệnh không được thực thi. Nhạc lão gia chắc chắn bị trách phạt, thậm chí bị thủ tiêu khi tổ chức phát hiện ra sát thủ ông quản lý có mưu đồ làm trái với hợp đồng.

-Ông lão Nhạc.

Hàn Mặc chột gọi. Hần mỉm cười. Lần đầu tiên mỉm cười với ông.

-Cẩn thận đấy.

Nguyên văn câu nói ông hay dùng được Hàn Mặc nhắc lại, khiến Nhạc lão gia bỗng cảm thấy bất an:

-Hàn Mặc...Cậu định làm gì?

Hàn Mặc không đáp. Bóng dáng hần nhanh chóng khuất dưới ánh đèn lấp lánh của Hong Kong hoa lệ. Lòng Nhạc lão gia tràn ngập bất an.

...-Anh...Đừng mà...Đừng...

Tiếng rên rĩ kích tình của người phụ nữ, tiếng gầm gừ thỏa mãn của đàn ông lọt vào tai Hàn Mặc. Hần chỉ cười.

Người điều hành chi nhánh sát thủ trong lột bọc một thầy giáo nên dường như đã quên mất, làm sát thủ quan trọng nhất là gì?

Tàn nhẫn, tâm không loạn, không để dục vọng chen vào.

Ông ta lại vì quan hệ với người phụ nữ kia mà mất đi cảnh giác. Đoạn ghi âm trong tay Hàn Mặc rất rõ ràng.

-Em không ngờ...Anh lại là người của tổ chức sát thủ. Anh...

-Nhờ vậy mới có thể gặp được em. Mới biết phu nhân Phuong thị “đoan chính” thế nào chứ? Chồng vừa mất, đã muốn hại chết con chồng.

-Anh không hiểu...Lão ta vốn chẳng coi em là vợ. Chỉ là thứ trang sức trưng bày. Gia tài vẫn để lại cho con lão, em có được gì đâu.

Phuong Chính Đông cũng thật có “phúc”. Vừa mới chết, vợ đã muốn chiếm gia tài. Con trai trưởng thì muốn “giấu đồ bìm leo” nhân dịp này giết hết anh em có tên trong di chúc, riêng mình tìm một cái cớ không có mặt ở vị trí đánh bom nhằm danh chính ngôn thuận chiếm đoạt cả tài sản thừa kế. Phuong nhị thiếu gia là mục tiêu của cả hai người. Thế mới biết, người giàu có phải hạnh phúc đâu.

-Em về đây...

Người đàn bà sau phút thỏa mãn đã chỉnh trang y phục ra về. Thầy giáo Lương nhìn theo, đợi bóng bà ta khuất dạng, gửi một email cho Phuong đại thiếu gia.

-Vị trí đánh bom đã định. Hôm đó cậu không cần ra ngoài. Còn những đoạn đối thoại của Phuong phu nhân sẽ được gửi tới cảnh sát. Cậu yên tâm.

Là người đứng đầu tổ chức nhưng lại không bảo mật email cẩn thận. Hàn Mặc nhếch môi.

Ngay buổi khuya, các tòa báo HK náo động. Phuong đại thiếu gia của Phuong thị bị một người áo đen bí ẩn ám sát trong đêm. Cảnh sát cũng nhận được băng ghi âm tố cáo hành vi của Phuong phu nhân, góa phụ Phuong gia âm mưu giết hết người nhà chồng, nhằm chiếm đoạt tài sản. Cái chết của Phuong đại thiếu gia người bị tình nghi lớn nhất cũng là bà ta.

Tiếp đó, các cơ quan thông tấn cũng nhận được thông tin về một tổ chức mật chuyên giết thuê theo hợp đồng. Tổ chức này được che giấu rất kỹ, khách hàng có không ít người có vị trí trong xã hội. Quả bom dư luận được thế khơi lên.

Nhạc lão gia vô cùng tức giận lẫn lo lắng. Cuối cùng ông đã hiểu, ý Hàn Mặc là gì.

-Cậu điên rồi phải không? Phản bội tổ chức...Cậu...

-Tổ chức sẽ không tồn tại lâu nữa. Ông yên tâm. Tiền đã được chuyển hết vào tài khoản của ông rồi.

Hàn Mặc cúp máy. Có lẽ đó nên là kết thúc tốt đẹp. Nợ nần cũng đã một lần thanh toán cho xong.

Khẩu súng lần đầu tiên khởi nghiệp giương lên. Lần này mục tiêu không phải là người khác. Hàn Mặc nhắm mắt. Một tiếng “đoàng” giòn giã vang lên

Bạn đang đọc truyện *Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Hoàng thượng – Đông Phương Phong

Một ngày của sát thủ thường bắt đầu lúc sáng sớm trong bận rộn luyện tập. Cuộc sống trước đây của Hàn Mặc không có những khoảnh khắc nằm trên giường ngắm bình minh.

Tiếng chim liu riu sát bên tai. Hần mở mắt. Màn lụa êm ái, gối đầu cũng rất êm.

Ý nghĩ đầu tiên của Hàn Mặc: “Chưa chết sao?”

-Hoàng thượng...Hoàng thượng tỉnh rồi. Hoàng thượng.

Tiếng nói như reo. Là một người đàn ông khoảng 60 tuổi. Bên ngoài có rất nhiều người vội vã chạy vào. Một người phụ nữ trung niên xinh đẹp, vận y phục dát chỉ vàng cũng đến gần. Đám người kia một lần nữa phủ phục:

-Thái hậu giá lâm.

Hàn Mặc nhắm mắt lại thêm lần nữa. Cảnh tượng như phim cổ trang hay kịch tuồng Nhạc lão gia hay xem này tạo cho hắn cảm giác ròn rợn. Nhưng mọi thứ là thật. Khi Hàn Mặc mở mắt lần nữa, người phụ nữ xinh đẹp kia đang nhìn hắn, mỉm cười:

-Hoàng nhi...Hoàng nhi đã tỉnh rồi.

...Hàn Mặc nhìn lại mình trong gương đồng. Tóc đen dài quá lưng, da dẻ trắng nõn, môi hơi tái, sắc mặt có phần xanh xao. Hình dáng này rất quen, dù chỉ nhìn qua ảnh. Giống hệt Phương Khắc Văn trong thế giới hiện tại kia.

-Thỉnh hoàng thượng rửa mặt.

Mùi hương quế lan vào không khí. Bọn người làm việc này với dáng vẻ vô cùng thành kính. Tới khi Hàn Mặc lau mặt, họ lại mang lên một khay vàng đựng một chén nước nhỏ. Có vị bạc hà rất thơm, dùng để súc miệng. Làm đế vương có khác, được hầu hạ tận răng.

Nhưng mà...Lại phải đối diện với nhiều thứ khác. Hàn Mặc không còn thân thể, chỉ là một linh hồn trú ngụ trong thân xác khác. Đó là hoàng thượng của đất nước này. Vọng Yêm quốc của Yên lục địa, vốn không có trong lịch sử, chưa có ai nhắc đến tên.

Thân xác này là của Hoàng đế Hiên Tĩnh. Tên thật của hắn là Đông Phương Phong.

Gió phải được tự do bay nhảy. Gió này lại bị buộc chặt bởi những luật lệ và ràng buộc của triều đình.

Mấy hôm trước hắn thổ huyết ngay tại điện Ngân Châu, hôn mê bất động. Bây giờ tỉnh lại...Hàn Mặc bước chân ra phía trước...Đây là nơi hoàn toàn xa lạ. Sống cũng được, chết cũng được....Hàn Mặc đã chẳng còn nợ ai.

-Thỉnh hoàng thượng vào trong an nghỉ. Long thể người vốn không khỏe.

Những từ ngữ tưởng chỉ có trong phim cổ trang lại xảy ra trong cuộc đời của Hàn Mặc. Hắn phẩy tay. “Ngộ biến phải tòng quyền”.

-Ta không sao.

-Hỏi hoàng thượng. Thái y đã đến.

Vị thái y này tuổi cũng không còn trẻ, thái độ ngạo mạn, gặp vua mà chỉ làm lễ, không quỳ.

Hoàng đế này là sao nhỉ? Cả một thái y nhỏ bé cũng không coi trọng hắn sao?

-Long thể của hoàng thượng đã kháng phục không ít. Chỉ cần nghỉ ngơi và dùng thuốc đúng liều.

-Cảm tạ...Cảm tạ thái y.

Bạch lão giám tỏ ra kính sợ. Hàn Mặc phẩy tay.

Gã thái y lại chỉ cúi rạp người thi lễ rồi theo Bạch lão giám ra khỏi điện. Hàn Mặc lại nhủ này khi nội giám bên ngoài hô to:

-Thái hậu giá lâm.

Hàn Mặc bước xuống tràng kỷ. Nữ tử kia lại đến, cười to sảng khoái với Hàn Mặc:

-Hoàng nhi đã khỏe. Ta rất vui.

-Đa tạ mẫu hậu.

-Hồi hoàng thượng, thái hậu nương nương mấy ngày nay rất lo cho người, ngày nào cũng thấp hương cầu cho người mau khỏe.

-Vậy à?

Hàn Mặc hờ hững đáp. Một người khác mặc thường phục đi theo thái hậu lại hỏi tiếp:

-Bẩm hoàng thượng, long thể của người đã khỏe hẳn chưa?

Đế vương chỉ bị một căn bệnh nhẹ đã có bao điều lo lắng. Hàn Mặc không đáp lời hẳn, chỉ nhẹ nhàng:

-Hôm nay thái hậu dẫn theo các đại thần đến đây, có chuyện gì muốn dạy dỗ nhi thần ? ?

-Hoàng nhi...Chuyện đã như vậy con phải xử phạt nghiêm khắc. Dù đó từng là lão sư của con cũng không được. Con...

Chuyện gì đã xảy ra trước đó, Hàn Mặc không biết rõ. Hẳn đối phó bằng cách lắc nhẹ đầu, chụp lấy tay hoàng thái hậu.

-Mẫu hậu thứ lỗi, con không nhớ...

-Không sao cả. Bây giờ sức khỏe của hoàng nhi chưa khôi phục, mọi chuyện tạm thời giao cho Tàn thừa tướng xử lý, con thấy có được không?

-Mẫu hậu dạy thế nào, nhi thần cũng xin tuân.

Tạm thời khi chưa biết rõ tình hình, Hàn Mặc cũng không muốn gây hấn với nhiều người. Hắn lặng lẽ tiễn hoàng thái hậu về cung. Việc tiếp theo là vào trong phòng, âm thầm suy nghĩ. Phải làm gì mới tốt đây?

-Ngươi là ai?

Một âm thanh vang lên sát bên đầu. Hàn Mặc nhìn xung quanh vắng lặng, không thấy ai.

-Ai đó?

-Ngươi là ai?

Tiếng nói...phát ra từ đầu của Hàn Mặc. Lần đầu trong đời hắn ngỡ ngàng, không biết phải làm gì.

-Ta là Đông Phương Phong -Tiếng nói được lặp lại càng lúc càng rõ -Còn ngươi...Ngươi là ai?

Bạn đang đọc truyện *Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Tình hình vương triều

Ngoài cửa sổ là một vườn hoa đang nở rộ. Hoa rất đẹp, khoe sắc rực rỡ. Tất cả là nhờ bàn tay chăm sóc của Đông Phương Phong.

Hắn là một đế vương nhu hòa, tâm hồn thuần khiết, chỉ quan tâm đến hoa cỏ, rất phù hợp để làm một vị vua “bù nhìn” mặc cho người thao túng. Đông Phương Phong cũng an phận làm một quân vương ngồi trên ngai vàng tô điểm, cho đến khi Tàn thừa tướng muốn mang Trương Thái phó ra ngoài phạt roi mấy mươi trượng vì dám dâng sớ tấu, tố cáo tội ác của một số thân thích ông ta.

Hai linh hồn – một thân xác. Có chút ngỡ ngàng nhưng Hàn Mặc phản ứng rất nhanh khi Bạch lão giám bước vào:

-Hồi hoàng thượng. Mời người dùng ngự thiện.

-Ta hơi mệt -Hắn đáp khẽ -Mang vào đây đi.

-Dạ...

-Lão sư của ta thế nào rồi?

Đông Phương Phong lên tiếng. Giọng nói yếu ớt, đầy lo lắng. Bạch lão giám vội cúi người:

-Hồi hoàng thượng...Trương đại nhân, Trương đại nhân bị kết tội vu cáo trọng thần, còn khiến hoàng thượng tức giận thổ huyết nên bị giam trong Tử

ngục, ngày mai sẽ chém đầu.

-Cái gì?

Đông Phương Phong sững sốt bật dậy. Hắn đang vô cùng kích động. Bàn tay run run:

-Ta chưa hạ chiếu cho Khu mật viện điều tra mọi sự, ai...ai dám?

-Hội hoàng thượng. Là thừa tướng đến xin với Thái hậu. Hai người đều cho đó là vấn đề lớn của quốc gia mà hoàng thượng thì long thể bất an, không muốn làm phiền người nghỉ ngơi...

Đông Phương Phong đau thương, bất lực. Về u uất trên khuôn mặt thanh tú, làm Bạch lão giám rất đau lòng.

Ông hầu hạ người từ khi còn là Lục vương gia không tranh không đấu, đến nay lên ngôi, hoàng thượng vẫn luôn giữ được tấm lòng lương thiện. Chỉ là hoàng cung quá phức tạp, một người thiện lương như ngài khó lòng mà chịu nổi bão tố phong ba, tranh giành chốn cung đình.

-Lão sư đã mấy mươi tuổi, chỉ vì tấm lòng vì dân vì nước. Người có lỗi gì, có lỗi gì?

Đông Phương Phong thần thờ nhớ lại cảnh tượng trên điện Ngăn Châu ngày đó. Hắn là hoàng thượng nhưng không đủ sức bảo vệ cho lão sư, nhìn người bị quân lính kéo ra ngoài đánh 40 trượng. Nổi uất ức làm hắn học máu, ngắt xiu ngay trên chiếc ngai vàng.

Hàn Mặc đã dần hiểu ra câu chuyện. Hắn lấy lại vẻ bình thản, phẩy tay với Bạch lão giám.

-Được rồi...Người lui đi.

-Tâu hoàng thượng...

-Lui đi!

Hoàng thượng nhu hòa, gần đây có phần nào thay đổi. Khí chất vẫn vậy, chỉ có vài điều không phải...Nhưng Bạch lão giám cũng không muốn nhiều chuyện. Ông lẳng lặng ra ngoài.

Hàn Mặc trầm mặc. Linh hồn kia đang suy sụp. Nhưng đây không phải là lúc than đất oán trời:

-Ta là Hàn Mặc. Chúng ta đã không tách rời ra được, ta muốn biết tất cả mọi chuyện. Ta có thể giúp người cứu được lão sư.

Đông Phương Phong giật mình. Hắn có phản ứng. Giọng khê khàng như hơi thở, ẩn chứa sự cầu tình:

-Ta không muốn lão sư chết. Chỉ cần cứu được người, ta bằng lòng mọi thứ. Nhờ người...

...Trong hoàng thất, Tiên đế Vọng Yểm quốc vốn là một người đa tình, có 8 hoàng tử. Đông Phương Phong là Lục hoàng tử, được phong Hồng vương.

Mẫu thân hắn cũng không có địa vị to lớn. Từ nhỏ Đông Phương Phong đã an phận với vai trò đó. Hắn yêu cây cỏ, chỉ quan tâm đến việc chăm sóc những sinh linh nhỏ bé của đất trời. Cho đến lúc Đại hoàng tử và tứ hoàng tử bị ám hại, nhị hoàng tử khởi binh tạo phản cùng ngũ hoàng tử, sau đó bị xử tội. Tam hoàng tử nhiều bệnh, chết bất đắc kỳ tử. Tiên vương định đưa Thất hoàng tử năm đó mới vừa mười bảy tuổi lên ngôi.

Không ngờ trước ngày đăng cơ, Thất hoàng tử lại dâm loạn cùng phi tử yêu quý của Tiên đế. Đô úy quân Hàn Sĩ vì giữ gìn tôn nghiêm hoàng tộc đã giết cả đôi gian phu dâm phụ tại giường.

Hàn Mặc thoáng nhếch môi. Giết cả hoàng tử kế vị khi chưa làm rõ tội danh. Tính ra thế lực đằng sau cũng vô cùng lớn, có thể nói là một tay khuyh đảo giang sơn.

-Người được chọn vì người không có tham vọng? Người rất biết nghe lời?

Đông Phương Phong nở nụ cười thê lương. Quả là vậy. Thái hậu ban đầu định chọn Bát hoàng đệ. Nhưng đằng sau Bát hoàng đệ là Cửu Hà quốc thế lực mạnh. Bát hoàng tử mới 6 tuổi đã thông minh lanh lợi, hiểu biết thời thế, khi đăng cơ chắc chắn sẽ không dễ kiềm tỏa. Bởi lý do đó Đông Phương Phong được chọn thay thế, trở thành hoàng đế của Vọng Yểm quốc này.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Khuyh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Bản lĩnh sát thủ

Thật lòng, Đông Phương Phong cũng không muốn làm hoàng đế. Làm vương gia một nơi hẻo lánh cũng không phải là lựa chọn sai lầm. Nơi đó người dân hiền hòa, chân chất, hẳn được thoải mái với thú vui chăm sóc hoa cỏ, buổi chiều tà ngắm ánh hoàng hôn đang phủ xuống núi đồi. Lòng thanh thản, không bận tâm danh lợi. Cuộc sống có khác gì chốn thiên đường?

Nhưng mà...

Triều đình nội loạn, chỉ còn hai hoàng tử. Bất dệ trong mắt Đông Phương Phong cũng chỉ là đứa trẻ. Đứa bé ấy đã nói là nó sợ. Thân là huynh trưởng, Đông Phương Phong làm sao có thể nhìn đệ đệ duy nhất cũng mình rơi vào chỗ chết. Hẳn dang dở, trở thành hoàng đế, chỉ là một hoàng thượng bù nhìn.

Song... Con tim Đông Phương Phong chưa chết. Nhìn vị lão sư đã ở tuổi gần đất xa trời lẫm liệt giữa triều đình chỉ tội thừa tướng, lòng hẳn sôi trào sự uất hận. Đôi tay run rẩy vì dù đã ra lệnh, ông vẫn bị đám Thị vệ kéo ra ngoài. Đông Phương Phong thấm thía cảm giác bất lực của một vị vua không quyền thế. Hẳn không bảo vệ cho ai được, chỉ biết trơ mắt nhìn từng nhát roi nặng trĩu quất xuống người vị lão thần.

-Ta vô dụng lắm phải không?

Hàn Mặc lắc đầu:

-Thân bất do kỷ. Không phải lỗi của ngươi.

Hắn âm thầm tính toán điều gì đó. Rồi chột xuống giọng, nhẹ nhàng:

-Chuyện Trương lão sư...không cần quan tâm nữa. Ta sẽ giúp ngươi.

-Ngươi...ngươi có thể sao? -Đông Phương Phong không nén được cảm giác kích động, giọng hơi run. Nếu còn thân xác có lẽ hắn đã không ngần ngại gì mà quỳ mọp xuống trước Hàn Mặc rồi.

Có lẽ là nhân cách chính, là chủ của thể xác này nên Đông Phương Phong có thể ra vào tùy thích. Bây giờ hắn im lặng lui vào cho Hàn Mặc hành động. Thân thể của Đông Phương Phong dong dỏng, không có cơ bắp, thể chất yếu ớt nhưng cũng không đến nỗi. Hàn Mặc vẫn có thể điều khiển thân thể, vẫn sử dụng được một số kỹ năng trong huấn luyện của mình.

-Bạch lão giám...

Bạch lão giám là công công hầu hạ trong cung đã lâu, với Đông Phương Phong hết lòng trung thành. Chỉ vài ngày sống bên cạnh song ông ta tạo cho Hàn Mặc cảm giác an toàn tuyệt đối. Tính ra Đông Phương Phong cũng còn may mắn. Bên cạnh mình vẫn còn nhiều kẻ quan tâm:

-Truyền lời của ta, mấy hôm nay ta vẫn còn mệt. Chuyện triều chính giao cho Thái hậu và Thừa tướng xử lý.

-Tuần chi...

Ánh mắt hắn nhìn ông hơi nheo lại, giọng trầm hơn:

-Chuẩn bị riêng cho ta một bộ quần áo dạ hành, một cuộn dây thừng, một con dao nhỏ, sắc.

-Tâu hoàng thượng...

-Cứ làm đi.

Bạch lão giám không hỏi nữa. Hoàng thượng kể từ khi tỉnh lại đã có điều gì thay đổi. Cảm giác vẫn nhu hòa như trước, nhưng lại thêm một chút lạnh nhạt, ánh mắt vương nét buồn thính thoảng lại tối đi.

Tuy nhiên, Bạch lão giám là một thần tử trung thành tuyệt đối. Ý của chủ nhân, ông nhất định làm theo.

...Hàn Mặc như một bóng ma thoát ẩn thoát hiện. Hắn đã xem qua sơ đồ hoàng cung đến mức thuộc lòng.

Đêm tối với sát thủ như một người bạn đồng hành quen thuộc. Hàn Mặc chỉ lo bị camera phát hiện. Nhưng thời đại này không cần lo chuyện đó nên tốc độ di chuyển của hắn cũng mau hơn.

Thiên lao giam giữ trọng phạm cũng được canh gác nghiêm ngặt. Hàn Mặc lên qua lớp cửa sắt nặng nề, bước thẳng vào trong.

Tám tên lính canh giữ một nhà giam được xây biệt lập. Bên cạnh đó là một dãy nhà giam khác, quân canh giữ ước khoảng 200.

Hàn Mặc lấy ra một mồi lửa được chuẩn bị sẵn, ném xuống đất. Hắn nhanh chóng di chuyển về phía đám cây cối gần nhà giam biệt lập kia mà chờ đợi lửa bốc lên.

-Cháy...Cháy...

Tiếng la hét, xôn xao cả một vùng. Tám tên lính canh cửa vội vã di chuyển. Bốn tên rời đi, để lại bốn tên.

-Xoẹt...

Trương lão sư đang nửa nằm nửa ngồi trong căn phòng giam lạnh lẽo. Phải chết, ông không tiếc, chỉ là không nỡ nhìn hoàng thượng và nước non này ngày một suy vong.

Có tiếng kêu thất thanh bên ngoài. Một thân thể ngã xuống. Cổ hắn bị cắt mạnh bởi một lưỡi dao bén ngọt...Người áo đen xuất hiện trước buồng giam.

-Người...

-Đi theo ta.

Người đó lạnh lùng thốt. Trương lão sư lại lo lắng có sắp đặt của Tần thừa tướng. Ông phẩy tay áo, cương quyết.

-Không...

Người áo đen kéo lớp che mặt xuống. Đến lượt Trương lão sư ngẩn người quỳ xuống:

-Lão thần bái kiến hoàng thượng.

Trước đây ông từng là Thái sư đầu triều, vì đắc tội với hoàng thái hậu nên bị giáng xuống chức Thái phó. Tiên đế biết tấm lòng ông nhưng cũng không muốn mất lòng Mạc tri thủ là nơi chống lưng của Thái hậu nên phán Trương thái phó vào cung dạy dỗ các hoàng tử. Lục hoàng tử là người thiện lương, vốn chẳng quan tâm đến quyền lực, là đứa học trò ông hết mực thương yêu.

Tại điện Ngăn Châu nó vì ông mà thổ huyết. Tấm lòng người làm thầy đau như cắt. Chết không đáng sợ, chỉ lo cái chết đó vô ích, không giúp được gì cho quốc gia này.

-Ta sẽ đưa lão sư ra khỏi nơi này. Nhưng người không cần ẩn thân ở một nơi nào khác. Hãy ở cạnh ta, giúp ta giành lại vương triều này...

Trương lão sư sững sờ. Ánh mắt hoàng thượng vô cùng kiên định, ngữ khí lạnh nhạt. Trái tim già nua bỗng nhiên như có luồng khí nóng vừa lan tỏa, thôi thúc hùng tâm tráng chí thức dậy.

-Thần xin cố công khuyến mãi, dốc hết tài hèn, quyết giúp người lấy lại giang sơn.

Thoát khỏi khống chế của Tề tướng và Thái hậu. Chỉ khi trở thành một hoàng đế nắm trong tay thực quyền chân chính mới có thể bảo vệ những người mình yêu quý. Đông Phương Phong không phản đối. Hàn Mặc cũng dễ hành động hơn.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tính toán trong cấm cung

Nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất. Việc Trương Thái phó trốn thoát khỏi thiên lao đã xôn xao khắp triều đình. May mà trước khi quyết định tố cáo Tần thừa tướng, lão quan đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc “một đi không trở lại”. Người thân thuộc đều được cho về quê, phân tán khắp nơi. Trương phủ chỉ còn lại đồng tro tàn lúc binh lính tìm tới.

Không ai ngờ được tấm cung của hoàng đế lại là nơi ẩn náu tạm thời của Trương lão sư. Để tránh tai mắt của Thái hậu, Tần thừa tướng, ông được Bạch lão giám chỉ dẫn ẩn nấp trong hẻm ngầm hoàng gia, hạn chế việc ra ngoài.

Với hoàng thượng, Trương lão sư cũng có nhiều điều thắc mắc. Như là hai con người khác biệt, chỉ là ông không biết phải nói từ đâu.

Hàn Mặc luôn muốn nghe nói về tình hình Vọng Yểm quốc. Với Đông Phương Phong, đó cũng là chuyện hắn muốn biết. Mấy năm qua Tần thừa tướng đều hết mực che giấu, hẳn như một con bù nhìn trong tòa tháp. Có những chuyện nên biết cũng chẳng rõ gì.

Trương lão sư không chút giấu giếm, đem chuyện hai thế lực mạnh nhất trong triều là Tần thừa tướng và Đô tướng quân Mã Vọng Thanh kể lại... Tần thừa tướng xuất thân từ gia đình có gia tài hàng vạn, thời trẻ cũng rất giỏi thi phú văn chương. Mã Vọng Thanh là kẻ hữu dũng vô mưu nhưng tính tình tàn bạo, lại nắm binh quyền. Những kẻ như vậy đôi khi lại nguy hiểm hơn người nhiều toan tính. Bọn chúng hành động theo bản năng, đến khi ra tay thì mọi việc đã rồi.

Thái hậu trước đây là công chúa của Mạc tri thủ. Người đàn bà này tính tình ngoan độc, nhiều thủ đoạn nhưng dưới mắt Trương lão sư vẫn chỉ là mưu kế của đàn bà. Quan trọng nhất là bà ta có hậu thuẫn từ Mẫu quốc, Mạc tri thủ. Tiên hoàng cũng vì điều này nên dù rất yêu thương Vương hậu cũng đành trút phê bà, đưa Hoàng thái hậu lên ngôi.

Đế vương, có phải là hạnh phúc? Đế vương phải chịu chi phối quá nhiều.

-Có nghĩa là...Nếu chúng ta giành được quyền lực, chúng ta vẫn phải chịu xung thần với Mạc tri thủ?

-Hồi hoàng thượng...Mạc tri thủ là mẫu quốc. Nhờ hoàng đế Mạc tri thủ toàn thể Yên địa chúng ta mới có thể yên định giang san. Tổ tiên di chúc ngàn đời phải phục tùng Mạc tri thủ.

-Mạc tri thủ đã có ơn gì với chúng ta?

Trương lão sư nhìn Hàn Mặc trần trối. Chuyện này, hoàng thượng sao lại có thể quên? Trừ khi...

-Xin lỗi lão sư -Đông Phương Phong cất giọng ôn hòa -Ta suýt chút thì quên sự kiện ngày đen tối của Yên địa. Thật là có lỗi với tổ tiên.

Nghĩ ngợi trong lòng Trương lão sư tan mất. Ông vội vàng hành lễ:

-Hoàng thượng có lẽ quá mệt mỏi thôi. Xin người cứ nghỉ ngơi cho khỏe. Lão thần xin được phép cáo lui.

Đông Phương Phong cũng không muốn chuyện hai linh hồn trong thân xác bị ai nghi ngờ. Từ nhỏ hắn đã sống đơn độc. Hàn Mặc tuy ra tay tàn nhẫn, lạnh lùng nhưng ở bên hắn lại có cảm giác như đang có một người tri kỷ vậy. Hàn Mặc không hại hắn, không mưu đồ lợi dụng hắn. Với Đông Phương Phong vậy là quá đủ rồi.

-Kể cho ta nghe về ngày diệt vong Yên địa mà ngươi mới nói đi.

Trương lão sư vừa đi khuất Hàn Mặc đã hỏi ngay. Đông Phương Phong từ tốn kể.

Chuyện xảy ra từ lâu lắm. Khi đó Yên địa chưa là một khối thống nhất như bây giờ, chia năm xẻ bảy. Bỗng nhiên có một lời tiên đoán là sự tranh đấu không một hồi của các quốc gia đã khiến Thần nổi giận, quả trách người Yên địa, nhanh chóng sẽ giáng họa xuống. Một ngày nọ, trời đang trong xanh chợt tối đen như mực, không thấy mặt trời. Thời gian đó kéo dài trong sự khiếp sợ của cư dân Yên địa...Tới khi có một vị anh hùng xuất hiện dùng cung tên bắn đi con quỷ đang nắm giữ mặt trời, vạn vật mới sáng trở lại, xanh tươi. Đó là người lập quốc của Mạc tri thủ. Các quốc gia Yên địa quy phục người anh hùng ấy, kéo dài đến tận hôm nay.

Hàn Mặc nhếch môi cười. Như một chuyện hài hước nhất. Nhưng phải khen cho người đã biết lợi dụng cơ hội, lợi dụng sự ngây thơ của cư dân không hiểu biết mà giành quyền lực về tay.

-Ngươi tin chuyện đó không?

-Ta không biết -Đông Phương Phong cười khê-Ta luôn cho rằng, đánh nhau không giải quyết được vấn đề gì cả. Giết người là việc hết sức tàn nhẫn. Nhưng ta cũng hiểu, nếu không giết người, ta sẽ không thể bảo vệ mạng sống cho những người ta yêu quý. Khi ngươi giết chết đám lính nọ, ta cảm thấy đau lòng...Song nếu không cứu được Trương lão sư, ta sẽ đau lòng gấp bội.

Mạng sống luôn quý giá. Mạng sống của người mình yêu quý lại càng đáng giá hơn.

Đông Phương Phong cũng đang thay đổi. Chỉ là...bản thân hắn chưa nhận ra thôi.

-Ta sẽ làm rất nhiều chuyện -Hàn Mặc lên tiếng -Con người ta vốn không thích ai khống chế. Tần thừa tướng, Hoàng thái hậu...Thậm chí cả Mạc tri thủ. Ngươi có thể sẽ nhìn thấy rất nhiều máu đổ. Thân xác ngươi có thể sẽ phải ra lệnh giết rất nhiều người...Nhưng ta hứa, bằng mọi giá những người quan trọng nhất trong lòng ngươi sẽ không có ai phải chết. Đông Phương Phong! Hãy tin ta...

Lời hứa của sát thủ cũng như một bản hợp đồng vậy. Đã ký rồi sẽ không có cơ hội thoái lui.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Tạo mâu thuẫn

Vọng Yểm quốc là một tiểu quốc nhỏ bé, nguồn lợi không có gì lớn, dân chúng sống bằng nông nghiệp. Yên địa chỉ có Mạc tri thủ, sau đó là Đông quốc là giàu có. Trương lão sư cho Hàn Mặc biết, Vọng Yểm sợ nhất là sự xâm lăng từ Đông quốc. May mà có Mạc tri thủ che chở. Bù lại mỗi năm phải cống nạp cho họ vô số vàng lụa, nữ nữ. Đời sống dân chúng Vọng Yểm vì cống phẩm này mà càng khó khăn hơn.

Tiền đế cũng nhìn thấy điều đó. Tiếc là...

Trương lão sư còn cho biết, trong triều đình hiện giờ chỉ có Phụng Thiên, Phụng lão tướng quân là người chính trực, thẳng thắn. Tuy nhiên người đã ngoài 70, không thể tiếp tục cống hiến cho quốc gia lâu dài. Vị trí đó độc trấn thủ ải quan trước đây là mục tiêu cho không ít kẻ dòm ngó. Mã Vọng Thanh muốn gia tăng thanh thế. Tần thừa tướng cũng muốn củng cố địa vị, mau chóng thoát khỏi sự đe dọa của Mã đô úy.

Trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi. Kỹ năng tạo mâu thuẫn này trên Cô đảo, Hàn Mặc đã từng thử qua.

Trong số 20 người cùng huấn luyện trên Cô đảo, người hấn tự tay giết chỉ có 2 người: một tên là Triệt, muốn giết Hàn Mặc. Một là kẻ cuối cùng còn sống sót. Số còn lại đa số đều bị sa vào cái bẫy “tạo mâu thuẫn” mà Hàn Mặc giăng ra.

Mười mấy người trên Cô đảo, hiện giờ là hai lực lượng trong Vọng Yểm quốc...Hàn Mặc lên tiếng gọi:

-Bạch lão giám...

Đông Phương Phong không có thể lực, nhưng hấn lại có những thuộc hạ hết sức trung thành. Bạch lão giám vội vào trong điện, cung kính quỳ xuống:

-Thần xin hầu hoàng thượng...

-Chuyện ta giao cho ông, ông đã làm xong chưa?

-Muôn tâu hoàng thượng, thần đã mua được số thuốc đó rồi.

-Tốt lắm.

Hồng hoa, đương hội, hải quy...Những vị thuốc dân gian dễ tìm này khi phối hợp lại sẽ tạo thành một loại độc, không gây chết người nhưng lại làm thân thể họ mất hết sức lực. Nhờ vào nó, Hàn Mặc từng hạ một kẻ địch lợi hại năm 12 tuổi, chính thức giành quyền lên Cô đảo tiếp nhận huấn luyện.

-Lại muốn làm gì sao?

Đông Phương Phong nhìn Hàn Mặc cầm trên tay số thuốc bột, giọng chột trầm đi.

Hấn không muốn...Không muốn hại ai cả. Chỉ mong được sống hòa mình vào cây cỏ, trong một cuộc sống chẳng lợi danh:

-Nếu ngươi muốn...-Hàn Mặc nhẹ lời- Chúng ta có thể rời khỏi hoàng cung này.

-Không thể -Đông Phương Phong đáp khẽ- Ta vốn là người hoàng tộc. Đời ta vốn đã định, sẽ sống và chết nơi này rồi.

Hấn có chút đau lòng, có chút nuối tiếc...Nhưng đã chọn sẽ không hối hận. Hàn Mặc chỉ muốn tốt cho hấn. Đông Phương Phong biết thế. Đây là người đầu tiên ngoài mẫu thân ra, nghĩ cho Đông Phương Phong hấn. Như vậy đã đủ lắm rồi.

-Hàn huynh...

Hấn chột gọi. Hàn Mặc lặng yên:

-Nếu...nếu một mai giành lại được quyền lực, ta chỉ muốn nhờ huynh...

Trước mắt Hàn Mặc là một bóng dáng xinh đẹp. Chỉ là người phụ nữ ấy lại mặc trang phục của một cung tỳ.

-Mẫu thân ta vốn là tỳ nữ hầu hạ bên cạnh hoàng thái hậu. Để chia rẽ Vương hậu trước đây và phụ hoàng, hoàng thái hậu đã cho hoàng thượng uống trà có chứa xuân dược. Người đã cưỡng bức mẫu thân ta.

Bà mang thai. Cũng không có tham vọng tèo cao gì cả. Khi vừa sinh con, đã bị bắt con đi.

-Ta gặp mẫu thân năm 6 tuổi. Ta còn nhớ, cái nhìn của bà khi ấy. Đau lòng, nhưng ngập tràn yêu thương. Người không dám ôm lấy ta. Ta là hoàng tử, còn bà chỉ là một cung tỳ.

Bạch lão giám đã kể lại cho Đông Phương Phong nghe mọi chuyện. Khi hấn đến cung hoàng hậu, mẫu thân đã không còn ở đó. Chẳng ai nhắc đến bà. Tiêu Phụng Nghi.

-Huynh hỏi bọn họ, mẫu thân ta...còn sống hay không?

Tình mẫu tử là một sợi dây đặc biệt. Đông Phương Phong là một con người nhạy cảm. Hấn khao khát được yêu thương...được che chở trong một vòng tay.

-Ta hứa...

Hàn Mặc nhẹ giọng. Hấn không biết thế nào gọi là tình mẫu tử. Nhưng có một thứ tình cảm để nhớ vẫn hơn là cả đời chẳng có điều gì quý giá mà mong.

-Được rồi...- Đông Phương Phong lui vào trong -Huynh cứ làm những gì mình muốn. Chỉ cần giữ lời đã hứa với ta thôi.

...Trong điện Ngân Châu, Mã Thiên Dững -con trai Mã đô úy quỳ chờ phong thưởng. Ánh mắt tràn ngập sự tự mãn. Hàn Mặc phất tay áo, giọng vui vẻ:

-Phong thưởng Mã khanh gia tăng hai cấp, ban cho phù Thượng tướng.

-Tạ ơn hoàng thượng.

Hàn Mặc đợi Mã Thiên Dũng ngồi xuống rồi mới quay sang Tần thừa tướng:

-Tần khanh gia...Trẫm nghe nói, khanh có một con trai văn võ toàn tài. Phụng đô đốc sắp hồi hương hưởng phước, trẫm muốn trọng dụng nhân tài. Chẳng hay lệnh công tử...

-Tâu hoàng thượng...

Mã Vọng Thanh vội xen vào. Vị trí đô đốc đó làm sao có thể nhường cho người khác. Tần thừa tướng lại càng không:

-Tâu hoàng thượng...Khuyến nhi của thần vừa lập đại công, lại lớn lên trong quân ngũ từ nhỏ. Thần to gan xin hoàng thượng, cho khuyến nhi được thử sức một lần.

-Tâu hoàng thượng -Tần thừa tướng xen vào -Khuyến nhi của thần tuy dòng dõi thư hương nhưng từ nhỏ đã theo tiên đế chinh chiến, lập không ít công lao. Hiện tại luôn muốn đem thân mình đền nợ nước, mong hoàng thượng thành toàn...

-Tâu hoàng thượng...

-Hoàng thượng...

-Được rồi -Hàn Mặc tỏ ra khó xử- Trẫm vô ý quên mất hai công tử đều là người xuất chúng trong triều thần. Giờ không biết phải làm sao?

Hắn yên lặng một chút rồi cất giọng vui vẻ, gương mặt vô tội, tỏ ra sự háo hức:

-Hay là mở một cuộc thi tài đấu võ chọn đô đốc. Lâu rồi triều đình không có gì náo nhiệt, có cuộc thi đấu, vừa có thể xem người đấu võ, vừa có thể chọn người tài. Các khanh thấy có đúng không?

Hàn Mặc nhìn hai kẻ đang gườm gườm nhìn nhau dưới sân rồng, ánh mắt thoáng hiện lên một tia giải thoát. Chúng vốn coi hoàng thượng như một con rối trong tay mình, hiện tại cũng chỉ xem đề nghị của hắn như một phút giây cao hứng. Chẳng ngờ, sau đó lại là một số toan tính nhằm giành lại ngai vàng:

-Hai vị khanh gia nghĩ sao?

-Hoàng thượng anh minh...Thần tuân ý chỉ.

Mã đô úy là người đầu tiên lên tiếng. Tần thừa tướng cũng không chịu thua kém. Cho dù con trai không giành được thắng lợi, ông ta cũng có dịp phô trương thanh thế, chỉ ít cũng giành được ngôi phó đô đốc, cùng Mã Thiên Dũng canh giữ biên quan. Lão thất phu Mã Vọng Thanh cũng không có nhiều cơ hội giờ trò.

Hàn Mặc lại reo lên như con trẻ, ánh mắt lấp lánh ý cười:

-Vậy ngày mai bắt đầu mở lời đài. Ngày hôm nay nhanh chóng truyền ý chỉ đi khắp nơi đi....

Bạn đang đọc truyện *Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Lôi đài

Trong tâm cung, Hàn Mặc đang đọc sách thì Bạch lão giám vội vã bước vào:

-Hồi hoàng thượng...

-Nói đi!

-Hiện đã có 500 người đăng ký rồi ạ Giọng Bạch lão giám khá hưng phấn- Chiều nay là có thể bắt đầu mở lời đài.

-Ừ.

Xem ra hai lão đều rất nôn nóng muốn chức vị đô đốc đó. Hàn Mặc mỉm cười:

-Khi nào bắt đầu, ta sẽ đến xem.

Hàn Mặc đã đích thân chuẩn bị một món quà cho họ. Chỉ là không biết, ai là người nhận nó với nụ cười, ai lại phải đau thương vì nó đây?

Chiều hôm ấy, Hàn Mặc đến lời đài. Những ngón tay thon dài giống lên hồi trống. Đông Phương Phong cũng xuất hiện, mái tóc đen buộc gọn trong mũ rộng, dáng điệu thanh nhã bước lên đài quan sát cuộc đấu.

Người đến với hội thi vô cùng đông đảo. Có người giỏi võ nghệ, có kẻ đi đến cầu may trong khi chỉ biết vài chiêu.

Lời đài đằng đằng sát khí. Ánh mắt Đông Phương Phong toát lên vẻ chán ghét rõ ràng. Hàn Mặc nhẹ lời:

-Nếu không thích thì vào trong đi.

-Không thích thật nhưng mà...-Đông Phương Phong lắc nhẹ đầu- Chuyện ta không thích mà vẫn phải làm có rất nhiều. Không phải lo. Có một số nghi lễ ta phải chú trì, huynh không làm thay được.

-Ừm

Mãi đến trưa, Tần Khánh mới lên đài. Võ nghệ quả nhiên lợi hại, hạ đến cả sáu người mà mặt không biến sắc. Tuy nhiên hấn ra tay vô cùng tàn nhẫn, người rơi xuống đài, nhẹ thì chân tay bị phể, máu tuôn lênh láng, nặng thì hồn phách tiêu vong.

Phía dưới, Mã Thiên Dừng chuẩn bị lên đài sau một lúc không ai dám đương cự với Tần Khánh nữa. Người cuối cùng làm cho họ sợ. Máu từ miệng anh ta không ngừng chảy, thân thể giật lên vài cái, mắt trợn trừng.

-Còn ai...Còn...

Một thanh niên khoảng 20 tuổi trong bộ trang phục trắng bỗng nhiên xuất hiện. Hấn vạch dòng người tiến tới cạnh nạn nhân, xem xét. Khi ngẩng lên, gương mặt thanh tú trở nên thật lạnh lùng.

-Ám khí? Ngươi...

-Lời đài không có quy định không được dùng ám khí. -Tần Khánh ngạo mạn thốt- Ngươi lên đi...

Ánh mắt Bạch y công tử thoáng tối lại. Hàn Mặc nhìn thấy, tay hấn ta nắm chặt. Sự xuất hiện ngoài kế hoạch này khiến Hàn Mặc có chút chờ mong.

-Tần công tử, cho hỏi...Người lên lời đài, sống chết sẽ không truy cứu phải không?

-Đúng -Tần Khánh cười to. Hấn đã giết 3 người. Mạng sống của bọn chúng như cỏ rác, vốn là thứ chẳng cần quan tâm- Ngươi sẽ là tên thứ tư.

-Tại hạ Bạch Diệt Khánh. Xin mời Tần công tử.

Thanh gươm trên tay Tần Khánh đâm đến. Gươm trên đài đều do triều đình chuẩn bị, lực sát thương không lớn. Nhưng bản thân Hàn Mặc biết rõ, đối với những kẻ muốn giết người thì đao kiếm cùn cũng là loại vũ khí lợi hại, giết người không nương tay.

Tần Khánh càng đánh càng như đánh vào khoảng không. Thân thủ Bạch Diệt Khánh nhẹ như lông vũ, thanh thoát thông thả. Cả chéo áo hấn, Tần Khánh cũng khó chạm chứ nói gì đến thân thể người.

-A...

Tần Khánh bất ngờ hợp xuống, như là đã bị trúng đòn. Từ trong tay áo hấn, một đốm sáng vụt ra.

Ám khí. Bạch y công tử lách người tránh, thừa cơ Tần Khánh đâm mạnh mũi đao, nhưng chỉ đủ sượt qua da.

-Có độc...

Bạch Diệt Khánh kêu khê. Một tay của hấn tê liệt. Nhưng một tay còn lại vẫn đủ sức xoay nhuyễn kiếm, hướng cổ họng Tần Khánh cắt mạnh. Máu phun ra.

-Giết người...Giết người...Tần công tử bị giết rồi.

Tần thừa tướng hoảng hốt lao xuống đài. Đám tùy tùng kêu gào. Ánh mắt Mã đô úy và Mã Thiên Dừng sáng lên.

-Mau bắt hấn...Bắt hấn đi!

Tần thừa tướng gào lên trong bi phẫn. Hàn Mặc cũng nhanh chóng phụ họa...Hấn khiến lời đài đã náo nhiệt càng thêm huyên náo khi ngã xuống, bất tỉnh. Bạch lão giám vội hét lên:

-Người đâu...Hoàng thượng long thể bất an. Đến đây ngay...

Hiện trường hỗn loạn. Bạch y công tử như một luồng khói, thoát khỏi truy đuổi.

Hàn Mặc thoáng hiện nét cười... Mưu kế tạo mâu thuẫn bị phá hoại nhưng hắn không hề tức giận. Thu hoạch bất ngờ này khiến Hàn Mặc cảm thấy rất vui.

....-Hải đường xuân là giải dược tự nhiên cho loại thuốc khiến thân thể tê liệt. Nhưng ta còn thứ giải dược được bào chế sẵn, công dụng tốt hơn.

Bạch y công tử quả nhiên đã tìm đến nơi có nhiều Hải đường xuân nhất trong rừng. Lôi đài đang hỗn loạn, hắn không thể vào trong thành mua thuốc rồi.

Hàn Mặc ném chai thuốc nhỏ cho hắn. Bạch y công tử đón lấy, nhướng mày:

-Ngươi là ai?

Hàn Mặc quay lại. Sự sững sờ không giấu nổi hiện lên trên mặt Bạch y công tử:

-Hoàng thượng....

Đông Phương đế là người nhu nhược, lúc này còn gào khóc thê thảm, ngắt xiêu khi nhìn thấy cảnh chết chóc. Nhưng bây giờ lại đường hoàng, oai phong凛凛, tỏa ra phong thái đế vương:

-Thấy hoàng thượng mà vẫn không quỳ?

-Một hoàng thượng không có thực quyền, có cần phải quỳ không?

-Thuốc độc đó là do ta bôi lên binh khí. Tàn Khánh hay Mã Thiên Dũng, ai trúng phải binh khí đều rã rời sức lực. Kẻ kia chắc không nương tay, vì ngôi vị đô đốc sẽ đả thương ngay kẻ địch. Mã đô úy và Tàn thừa tướng sẽ càng hận thù nhau hơn.

Đó là cách “tạo mâu thuẫn”. Bạch Diệt Khánh giật mình.

-Khánh đã phá hoại kế hoạch của ta.

Hắn không đáp, chỉ lặng lẽ nhìn Hàn Mặc.

-Nhưng không sao cả. Kế hoạch thất bại, ta lại tìm được Khanh.

-Hoàng thượng không phải muốn bắt ra về chứ?

-Khanh không cần hỏi những câu thừa thãi đó. Khanh đến lôi đài, nhất định không phải vì ngôi vị đô đốc.

Bạch Diệt Khánh rung động. Đông Phương đế không đúng như lời đồn đã làm hắn ngạc nhiên không ít. Không ngờ người lại có mưu tính, sắp đặt rất thông minh.

-Hoàng thượng không ngại, ta là gián điệp được cử đến thăm dò người?

-Trong mắt họ, ta là một hạt cát. Nhưng hạt cát có nhiều, sẽ tạo nên bão trong sa mạc, lúc đó không gì có thể ngăn cản.

Bạch y công tử lặng lẽ bỏ viên giải dược vào miệng, rồi thành linh quỳ xuống:

-Thần là Thượng Quan Vân, bái kiến hoàng thượng.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Điều ta muốn

Thượng Quan Vân là trưởng nam của Thượng Quan Minh lão tướng quân, từng theo Tiên đế chinh chiến. Sau đó Thượng Quan lão tướng quân vì bất mãn với Hoàng thái hậu và Tàn thừa tướng thao túng triều đình đã xin cáo lão. Nhưng lòng ông vẫn nặng với quốc gia, khi hay tin bằng hữu Trương thái phó bị phạt roi, hạ lệnh trăm, hoàng thượng thổ huyết tại Ngăn Châu điện, lòng Thượng Quan Minh như lửa đốt. Là trưởng tử, Thượng Quan Vân không thể để phụ thân vào ra nôn nóng nên đã đến kinh thành, điều tra rõ thực hư.

Hàn Mặc nhún mày:

-Nếu là vậy, khanh gây hấn với Tần thừa tướng, không phải sẽ liên lụy Thượng quan son trang sao?

-Thần không dám giấu hoàng thượng -Thượng Quan Văn có chút ngập ngừng- Thần và một số gia thần, bằng hữu đã âm thầm tập hợp lực lượng, chỉ chờ thời cơ thuận lợi sẽ nổi dậy.

Đây chính là một cái cớ. Đông Phương Phong hiểu ra ngay:

-Khanh muốn nhân dịp Tần thừa tướng công kích Thượng quan son trang mà nổi dậy sao?

Đôi mày Hàn Mặc càng nhíu chặt hơn:

-Nhất định là Thượng Quan lão tướng quân không đồng ý nên khanh mới dùng cách này, gián tiếp buộc người phải theo khanh nổi dậy?

-Hoàng thượng anh minh -Thượng Quan Văn khẳng khái đáp -Thần không thể che giấu người. Quả là có ý đó. Hơn nữa, thần còn liên kết với Đông quốc, chỉ cần thần nổi dậy, Đông quốc sẽ lập tức tiến binh.

-Khanh thật là....-Đông Phương Phong lên tiếng- Khanh phải biết Đông quốc xưa nay như hổ rình mồi. Liên kết với họ, khác nào đem quốc gia này dâng cho địch....Khanh....

Tình thế như vậy. Hàn Mặc không muốn nói lời thừa thãi. Đó là cái giá của việc quốc gia để người khác chi phối, không thể tự quyết định được tồn vong của chính mình.

-Thần muôn phần có lỗi- Thượng Quan Văn cúi thấp đầu- Nhưng thưa hoàng thượng, bị Đông quốc chi phối hay Mạc tri thủ nắm quyền thì chúng ta đều không có cơ hội ngược đầu lên. Thần đã ký một hiệp ước với Đông quốc, nếu thành công, Đông quốc sẽ không đánh thuế vùng An Mãn của gia tộc thần.

An Mãn là nơi nổi tiếng về sản xuất lúa gạo. Việc cống nạp cho Mạc tri thủ hàng năm khiến dân cư An Mãn ngày càng khổ sở. Cỗ công làm ra hạt gạo nhưng không được hưởng dụng, phải hai tay dâng cho người, cảm giác đó mới chua xót làm sao.

Đông Phương Phong buông thõng tay... Là hán không bảo vệ được thần dân để họ phải nổi loạn, bây giờ còn có thể trách cứ ai?

-Thượng Quan khanh gia....

Hàn Mặc nhẹ giọng. Thượng Quan Văn bất giác ngẩng lên:

-Cái ta muốn....Không chỉ là vùng An Mãn...Không chỉ là Vọng Yểm quốc. Ta muốn cả Mạc tri thủ. Ta muốn một ngày nào đó, chúng phải quy phục dưới chân chúng ta, dâng lại cho chúng ta đồ cống lễ....

Thượng Quan Văn một lần nữa rung động. Lần này không phải vì kinh ngạc. Một cảm giác hưng phấn lan truyền khắp châu thân. Lời nói của hoàng thượng không hùng hồn đánh thép. Nhưng ngữ khí của nó, ánh mắt kiên định của người khiến máu trong người hần sục sôi.

-Hoàng thượng...Hạ thần dù gan óc lầy đất, cam tâm hết lòng hết sức vì người.

-Khanh hãy quay về, gửi thư cho Đông quốc. 18 tháng sau cùng nhau nổi dậy ở An Mãn.

Dù chưa rõ ý định của Hàn Mặc nhưng Thượng Quan Văn không hỏi nữa, nhanh chóng lên tiếng:

-Thần tuân lệnh...

-Còn nữa....Khanh phải hứa. Dù xảy ra chuyện gì, cũng phải kiên trì làm theo kế hoạch. Không được quay đầu lại. Không được yếu lòng.

-Hoàng thượng...

Nội tâm Hàn Mặc chuyển động. Hần nói với Đông Phương Phong.

-Hứa với hần đi!

Đông Phương Phong là người mềm yếu. Nhưng hần không vô dụng. Thời gian ngắn ngủi nhưng hần đã trưởng thành, đã hiểu ra rất nhiều việc rồi.

-Ta hứa với khanh....Ta sẽ giúp khanh bảo vệ gia quyến, bảo vệ lão tướng quân. Chúng ta xây dựng giang sơn chứ không vì giang sơn mà đánh đổi bằng máu gia quyến. Khi khanh trở về, mọi người đều sẽ an toàn.

Có được cam kết đó, Thượng Quan Văn một lần nữa khom người.

-Thần tin hoàng thượng. Dù có chết, thần cũng vẫn tin người....

Bạn đang đọc truyện *Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10: Một mai này

Khi Hàn Mặc về đến hoàng cung, Bạch lão giám vội ra đón tiếp, cung kính thi lễ:

-Hoàng thượng hồi cung.

-Được rồi -Hàn Mặc phát tay- Đâu có người ngoài, không cần phải đa lễ.

Không có người ngoài...Hoàng thượng không xem một thái giám hèn mọn như ông là người ngoài. Chỉ cần bao nhiêu đó đã đủ lắm rồi.

-Nãy giờ ta ra ngoài, có chuyện gì không?

-Hồi hoàng thượng, có Quận chúa Hương Linh đến tìm người.

-Quận chúa Hương Linh.

Hàn Mặc không có ấn tượng. Dù cô gái xinh đẹp đó ôm chầm lấy hắn, miệng cười như hoa nở cũng không tạo nên cảm xúc gì. Thậm chí Hàn Mặc theo bản năng còn đẩy nàng ta ra.

-Hoàng huynh...Ngay cả huynh cũng ăn hiếp muội.

Đó là một thiếu nữ đẹp, hình dung tha thướt, khoát lên người bộ y phục hồng nhạt, trang điểm lộng lẫy, chẳng khác nào một thiên tiên.

Đông Phương Phong trở nên càng nhu hòa, thân thiết:

-Ngốc nghếch. Hoàng huynh ăn hiếp muội bao giờ chứ.

-Cố tình nói như vậy là hiếp đáp muội. Cả huynh, cả hoàng mẫu đều ăn hiếp muội.

Hương Linh là con đẻ của hoàng thái hậu, Cửu quận chúa được cưng chiều như trân bảo. Hoàng đế Mặc tri thủ trước đây cũng rất thương yêu nàng ta. Bây giờ lại...

-Thỉnh hoàng thượng sang cung Từ Vân. Thái hậu đang chờ người bên đó ạ!

Nữ tỳ theo hầu vội cúi xuống truyền lời. Hàn Mặc tiện miệng hỏi luôn:

-Có chuyện gì không?

-Là chuyện hôn sự của muội -Hương Linh nói ngay-Muội không đồng ý nhưng mẫu hậu cứ khăng khăng bắt ép. Hoàng huynh, nhất định phải làm chủ cho muội nha.

Một đế vương phải làm chủ luôn cho hôn sự của Quận chúa, Hàn Mặc cảm thấy buồn cười.

Đông Phương Phong lại có vẻ rất yêu thương muội muội. Hắn cười khẽ, âu yếm:

- Muội cũng không còn nhỏ nữa. Hoàng mẫu tìm hôn sự là đúng rồi.

-Huynh không hiểu đâu. Cứ đến đó đi, hoàng huynh sẽ hiểu...Muội...

-Không cần -Thái hậu bỗng nhiên xuất hiện ngoài tầm cung hoàng đế. Bọn nô tài quỳ mọp, Đông Phương Phong thi lễ, Hương Linh phụng phịu giẫm chân.

-Hoàng mẫu giá lâm.

-Con không cần đa lễ. Hoàng nhi, con bé này đã mười tám tuổi, vậy mà ta gả chồng lại cứ khăng khăng phản đối. Con xem...

-Mẫu hậu, phải coi người gả con cho ai chứ -Quận chúa lại vùng vằng-Trong hoàng thất, ai cũng được lang quân là quận công, là công tử nhà quan lớn. Chỉ có con...Mẫu hậu lại...

Hương Linh khựng lời giận dỗi. Đông Phương Phong hỏi ngay:

-Lại thế nào?

-Ta muốn chọn Tần giám cho nó. Vậy mà cứ khóc lóc, nghe đồn đầu đó là người kia xuất thân quê kệch không đáng. Con xem...

Tần giám khoa này là Đỗ Tử Minh, người làng Bình Thạch. Đông Phương Phong nhớ rõ, hắn văn tài xuất chúng, được Tần thừa tướng hết lòng ca ngợi. Nếu không có sự kiện thổ huyết thì hắn đã được phong là Thái thú Điền Châu rồi.

-Mẫu hậu, con không lấy...Không lấy Tần giám đâu.

-Ngoan -Đông Phương Phong dỗ dành- Hoàng huynh gọi Tần giám đến. Muội xem cách hắn cư xử rồi hãy quyết định là lấy hay không mà...

Nội thị nhanh chóng dẫn Đỗ Tử Minh đến. Hắn thấp hơn Hàn Mặc một chút. Nước da không được trắng trẻo. Ngũ quan thanh tú, ánh mắt đen sẫm luôn nhìn thẳng. Người như thế chọn làm quận mã cũng không làm uất ức Hương Linh.

Quận chúa Hương Linh cũng có một thoáng khựng lại. Nàng cũng không ngờ Đỗ Tử Minh lại có hình dung tuấn tú như vậy.

-Thần tham kiến hoàng thượng, hoàng thái hậu và quận chúa...

-Bình thân.

Đông Phương Phong là kẻ không thích giằng co, đi thẳng vào vấn đề:

-Đỗ khanh gia...Triệu kiến khanh vì trẫm nghe nói, khanh văn tài xuất chúng. Nhân lúc quận chúa Hương Linh còn chưa có ai phối ngẫu, trẫm định ban hôn cho hai người.

Hương Linh bất giác nhìn sang Đỗ Tử Minh. Hắn nhất quyết rất sung sướng, một bước lên mây. Nàng đang chờ đợi sự vui mừng hớn hở trong mắt hắn. Một lát nữa khi rời khỏi sân rồng còn có thể hét lên.

Nhưng...

-Thần xin chịu tội...Thần đã có nương tử kết tóc ở quê nhà, không thể phụ nàng.

-Người...

Thái hậu giận dữ. Quận chúa thì ngẩn người. Lần đầu tiên nàng bị từ chối. Lại là từ chối tình yêu.

Đông Phương Phong nhớ đến lời đồn đãi là Thừa tướng từng suýt xé bài của Tân giám vì tội cao ngạo. Chứng kiến cảnh này, lời đồn quả nhiên là có thật rồi.

-Làm quận mã xem như thân thích. Ta sẽ không bạc đãi khanh. Không để khanh chịu uất ức.

-Thần không nghĩ mình sẽ chịu uất ức gì. -Đỗ Tử Minh tiếp lời -Thần đã phụ tấm lòng của hoàng thượng và thái hậu ưu ái nhưng thần không thể bỏ nương tử khi cơ hàn làm lụng nuôi thần ăn học, khi sang cả lại vì chút vinh hoa mà phụ bỏ nàng.

-Kháng lệnh hoàng thượng, đó là tội chết.

-Thần biết...nhưng thần cũng không thể nhìn hoàng thượng đã sai càng sai được. Buộc thần bỏ đi nương tử lấy quận chúa, khác nào bắt ghê. Xin hoàng thượng khai ân.

-Người...

Khác hẳn lúc nãy, hiện giờ Hương Linh chỉ thấy thấp phần nhục nhả. Nàng chạy vụt đi. Thái hậu ngăn không kịp, con giận bốc lên đầu:

-Thật là to gan -Thái hậu hét lớn- Người muốn chết...Người đâu. Đem hắn ra ngoài, lột hết áo mũ, chém đầu ngay.

Ngự lâm quân vừa sẵn đến, bất thành linh:

-Khoan đã...

Đông Phương Phong là người lên tiếng. Hàn Mặc cũng chau mày, ngạc nhiên. Đối diện hắn là một Đông Phương Phong lẫm liệt, rất có phong thái quân vương:

-Đỗ Tử Minh là thần tử của Vọng Yểm quốc. Ta chưa ra lệnh, ai dám trừng phạt hắn?

-Hoàng nhi...

Đối mặt với Đông Phương Phong có ánh mắt sắc bén, thái hậu lần đầu tiên cảm thấy sự nguy hiểm toát ra từ kẻ mà cứ ngỡ là dễ dàng thao túng này:

-Con định chống lại ý ta sao? Tên Đỗ Tử Minh này...

-Hoàng mẫu...Vọng Yểm ta lấy nhân làm gốc, lấy đạo nghĩa mà đối xử với người. Nay Đỗ hiền khanh chỉ vì muốn giữ lại tình nghĩa với thê tử, có lỗi gì đâu. Mẫu hậu trị tội hần, khác nào khuyến khích người ta sống không tình không nghĩa, giữ bỏ thê tử nghèo hèn khi có chút công danh... Nhi thần đồng ý là lời nói và thái độ của hần có phần không đúng với mẫu hậu, nhưng người có thể trừng phạt hần, không thể giết Đỗ Tử Minh.

Lời lẽ ôn hòa nhưng cũng không kém phần đanh thép. Đúng là người xuất thân từ hoàng tộc đều không thể xem thường. Đông Phương Phong lại tiếp lời:

-Linh nhi hôm nay bị Đỗ tân giám tử chối, theo nhi thần cũng là một việc may mắn cho muội ấy. Nếu phải lấy một kẻ quên ơn phụ nghĩa, Linh nhi cũng nào có hạnh phúc gì.

Hàn Mặc nhân lúc thái hậu còn đang giận không nói nên lời liền nói ngay:

-Đỗ Tử Minh dám vô lễ với Thái hậu, truyền cắt chức Tân giám đưa đến điện của ta làm Bộc sư (người mài mực), không có quyền tham gia khoa cử nữa. Nhanh chóng thi hành...

-Tạ hoàng thượng...

-Nhi thần có việc – Hàn Mặc cúi người thi lễ -Xin phép mẫu hậu hồi cung.

Nhanh vuốt đã lộ ra một ít. Song cũng là thời cơ tốt. Đông Phương Phong cũng nên bước ra ngoài ánh sáng, cho người ta nhìn rõ dạng hình mình.

-Thần khấu kiến hoàng thượng.

Bạch lão giám đã đến. Hàn Mặc nhẹ nhàng:

-Khanh sắp xếp cho Đỗ Tử Minh một chút. Đến quê nhà của hần đưa thân quyến lên kinh thành, nương tử thì đưa đến điện của ta làm nha hoàn hầu hạ. Đêm nay canh hai dặn Đỗ Tử Minh đến gặp ta.

-Tuân chỉ...

Đông Phương Phong không phải là yếu đuối. Khi có người cần bảo vệ, hần ta sẽ rất kiên cường.

Sau này có rời khỏi cũng không có gì tiếc nuối. Đông Phương Phong sẽ là một Minh đế, dù có Hàn Mặc hay không!

Bạn đang đọc truyện *Quyền Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Bóng hình

Hôm sau là ngày mười bốn. Đông Phương Phong bỗng ngẩn ra.

-Vậy hôm nay là mười ba tháng bảy sao?

-Ừ. Có gì sao?

-Không...không có gì.

Đông Phương Phong đáp khẽ. Hần xem lại tấu chương.

-Đọc ngược vẫn được sao?

Tấu chương đọc ngược. Mặt Đông Phương Phong ửng đỏ lên.

-Muốn gì thì cứ làm đi -Hàn Mặc thân nhiên- Ta có thể vào trong.

-Không cần đâu.- Đông Phương Phong nhẹ nhàng- Hôm nay là ngày...ngày ta hẹn với một người.

Đó là một tiệm thuốc nhỏ đông khách. Đông Phương Phong phải đợi một chút, nhưng hần rất vui lòng.

-An công tử.

-Ninh...Ninh cô nương.

Người khám bệnh là một cô nương dịu dàng, thanh tú. Khuôn mặt không trang điểm, môi đỏ, má hồng. Nàng đẹp một cách tự nhiên, khỏe mạnh, như một bông hoa dại hé nở trong núi rừng trùng điệp. Hàn Mặc thoáng mỉm cười.

-Người còn thấy mệt trong người không? -Cô nương nọ lại lên tiếng- Lần trước tôi cho thuốc, dặn công tử ba ngày sau tái khám mà.

-Là do tôi có chút chuyện -Đầu Đông Phương Phong nhớ đến cảnh mình học máu trên điện, nhưng quan trọng hơn vẫn là cảm giác lo lắng cô gái kia sẽ trách mình -Xin lỗi Ninh cô nương...

-Không phải là tôi trách người. Chỉ là công tử thân thể không tốt, đáng lẽ phải thường xuyên tịnh dưỡng chứ -Cô gái chau mày kiểm tra lại mạch đập- Hình như công tử gần đây có bị thương hay bệnh nặng? Khí huyết của người không đều...Chỉ lo...

-Không sao đâu -Đông Phương Phong vội lên tiếng- Là do tôi cơ thể không tốt, không phải do thuốc của cô nương.

Hắn thích cô gái này. Tim đập thình thịch khi nàng ta nhìn mình.

Hàn Mặc có chút thắc mắc. Đã thích nàng ta như vậy, hắn lại là chí tôn cửu ngũ, sao không nạp nàng ấy làm phi tử? Dù bị thái hậu thao túng nhưng không đến nỗi, một phi tần cũng bị bà ta quản hay sao?

-Thái hậu không ngăn ta tuyển phi tần. Người còn nói, có nhiều cũng được. Nhưng mà...

Hàn Mặc sực nhớ...Đông Phương Phong không hề có phi tần nào trong cung. Chính phi lại càng không.

-Khi lên ngôi, ta chưa tuyển phi tần. Hiện giờ cũng chưa có.

-.....

-Thật lòng ta cảm thấy cũng không cần lắm. Làm người của hoàng gia, chỉ khổ một đời.

Hắn là một ví dụ sinh động nhất. Hàn Mặc chợt hiểu ra.

-Vì vậy nên không muốn cô nương đó vào cung sao?

-Nàng đã có vị hôn phu. Nàng bảo với ta, ngày mười bảy tháng tám sẽ thành hôn. Ta...

Ta đã ngăn người, lòng đau như cắt. Nhưng biết làm sao được, nàng phải có cuộc sống của riêng mình. Chỉ cần nàng hạnh phúc, vậy là đủ lắm rồi.

Hàn Mặc lại chẳng thích kiểu tình cảm đó. Nhìn người mình yêu xuất giá, lại ân ái cùng kẻ khác, đau lòng và ganh tị sẽ khiến người đi vào vực sâu.

Bây giờ chưa thấy. Nhưng tương lai còn dài lắm. Huống gì...

Cô gái đó, có thể sẽ là yếu điểm của Đông Phương Phong. Hắn là đế vương, phải luôn mạnh mẽ. Hàn Mặc luôn cảm thấy sự có mặt của mình nơi này nhất định là phải dẫn đường cho hắn. Nhưng một khi biến mất, con người này không có ai bên cạnh nhắc nhở, không có mục tiêu đề mà cố gắng, liệu có kiên trì đi hết con đường quyền lực hay không?

Chiều hôm đó, hoàng cung vẫn phẳng lặng. Không ai để ý đến một chuyện nhỏ. Đám lính thỉnh thoảng đi đến hiệu thuốc Ninh bảo đường, nói là họ buôn bán thuốc cấm, sau một lúc giăng co, mang nữ chủ nhân của y quán đi.

Đêm ấy, Đông Phương Phong trở về điện. Bên trong lớp sa mỏng là một người con gái. Người nàng thơm ngát mùi thơm của hoa sen.

Nàng bất động. Khuôn mặt thanh tú đỏ ửng. Y phục chỉ có một lớp vải mỏng manh.

Người Đông Phương Phong nóng lên. Hắn ngỡ ngàng:

-Huỳnh...

-Ta cho người bắt nàng ấy đến. Người có thể chọn, một là cùng nàng chung chăn gối, để nàng thành tần phi chính thức. Hai là ta mượn lời người, biến nàng thành quân kỹ cho bọn họ đùa vui.

-Huỳnh...

Đông Phương Phong nhe răng. Tình huống này hắn hoàn toàn không ngờ đến. Ninh cô nương dịu dàng, thanh khiết như thần tiên, hắn chỉ ngưỡng mộ, không dám chạm đến nàng. Nhưng hôm nay...

-Quyết định đi!

Hàn Mặc là sát thủ. Hắn đã quen ra tay tàn nhẫn. Đã quen với chuyện chiếm hữu, không lo tới ngày mai, không suy nghĩ quá nhiều.

-Ninh cô nương...

-Nàng ấy chỉ là một dân nữ nhưng nhan sắc quá xinh đẹp. Ta đã cho người tra xét. Mạnh tri phủ của Hà Châu quận gặp qua một lần là đã chết một nàng ấy. Chúng ta không có nhiều thời gian nữa. Nếu người không quyết, đến khi gặp lại, có thể nàng đã bị lão ta ép làm thiếp, không lấy hôn phu được, ân hận cả một đời...

Đông Phương Phong im lặng...Ninh nhi trong lòng hắn vừa trở mình, tấm yếm đỏ ẩn hiện qua lớp sa mỏng. Không cố ý mà mắt Đông Phương Phong không rời được đôi gò bồng đảo của nàng.

-Này...

Như vừa chạm vào lửa nóng, Đông Phương Phong vội rút tay về. Hàn Mặc lợi dụng cơ hội, điều khiển tay hắn chạm vào vùng mềm mại đó. Cảm xúc thật lạ. Mùi hương da thịt. Cảm giác mềm như lụa cứ vương vấn mãi ở tay.

Hàn Mặc không nói gì, chỉ lẳng lặng lui vào trong, không nhìn không ngắm...Đôi tay người ngọc như vòng sắt, vô thức ôm lấy Đông Phương Phong, cái đầu nhỏ dụi vào ngực hắn, khơi dậy ngọn lửa dục, càng lúc càng bốc lên cao...

Đến khi tỉnh lại thì hình như đã muộn. Đông Phương Phong đang ôm lấy nàng. Thân thể hai bên trần trụi áp sát từ bao giờ...

Ninh nhi kháng cự. Nàng quay mặt né tránh hắn trong vô thức. Song tất cả đã không còn gì ngăn được. Đông Phương Phong đã bao phủ lấy thân thể ôn hương nhuyễn ngọc. Cảm giác chìm đắm trong thân thể nàng, được nàng bao bọc, ve vuốt dục vọng còn tuyệt vời hơn việc ngồi trên ngai vàng nghe người chúc tụng gấp trăm lần...

* Nữ chính đầu tiên xuất hiện: Ninh nhi.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Ép buộc

Từ tổng quản báo về cho Thái hậu, đêm qua hoàng thượng đã lâm hạnh một cô nương dân dã, nghe nói là thầy thuốc của Ninh bảo đường.

Nhấp một ngụm trà, thái hậu nhếch môi:

-Đi điều tra, xem lai lịch cô nương ta thế nào.

Đông Phương Phong dạo này có vẻ như đang mọc lông mọc cánh, muốn một mình bay đi. Nhưng chuyện đâu dễ dàng như thế. Thái hậu đã quen tranh đấu trong hậu cung lại để cho một con rối qua mặt mình sao?

...Khi Ninh Nhi tỉnh lại, thân thể nàng vô cùng đau nhức. Trên người chỉ khoác lớp sa mỏng, trên người dày đặc những vết hôn.

Nàng ngẩn người...Ký ức quay trở lại. Chuyện rành rành không phải là trong chiêm bao. Ninh Nhi và một nam nhân xa lạ đã cùng chung chăn gối. Tuy hắn gần như đã cưỡng bức nàng nghe theo nhưng...cũng không còn gì nữa. Trong khi còn chưa đến một tháng là Ninh nhi sẽ được gả cho Chúc đại ca.

Nước mắt lăn dài trên má. Dầu lạc hồng quá rõ ràng trên chăn đệm. Nàng chỉ muốn chết đi.

-Chúc mừng cô nương...Chúc mừng cô nương...

Mấy nữ tì bước vào trong màn gối, người bùng nước ầm, người mang theo xiêm y mới. Còn có thái giám ghi chép lại. Đêm qua hoàng thượng đã ở cùng với Ninh cô nương suốt cả đêm.

-Các người...các người ra ngoài ngay.

Ninh Nhi là một cô gái dịu dàng, hiền lành. Từ nhỏ đến lớn nàng không bao giờ lớn tiếng với ai. Hiện tại dù lòng vô cùng hoảng loạn chỉ có thể khóc nức lên. Một cung nữ lo lắng vội bước đến. Ninh Nhi túm lấy chiếc mền lớn, trùm kín người, hét lớn:

-Đi đi...Đi ngay!

-Tuân lệnh...tuân lệnh cô nương...

Đông Phương Phong trở về từ lúc nào. Hắn phát tay áo, ra hiệu cho đám cung nữ lui đi.

-Người...

-Ninh nhi.

Tiếng gọi đó. ...Ninh Nhi nhận ra người họ An là vị khách thương đến khám bệnh thường xuyên vì căn bệnh mất ngủ. Giờ đây hần khoác trên người bộ trang phục thêu chỉ vàng, đầu đội kim quan, toàn thân toát lên khí chất đế vương cao quý. Duy chỉ có ánh mắt vẫn nhìn nàng đắm thắm, dịu dàng:

-Là ta...

Những ký ức đứt quãng trở về. Người đêm qua là hần. Hần là...

-Ta là Đông Phương Phong.

Trong những câu chuyện Ninh đại phu nói với Chúc đại ca mà Ninh Nhi nghe được, Đông Phương Phong là quốc chủ Vọng Yểm, nghe nói là người nhu nhược nhiều bệnh, thường bị thái hậu áp chế. Đôi khi nàng nghe chuyện, thầm tội nghiệp hoàng thượng thật đáng thương.

-Người...

Hần cầm bộ y phục đặt trên ghế, bước đến bên giường.

Ninh Nhi lại lùi dần ra phía sau. Nàng nhớ rõ, đêm qua mình đã kháng cự nhưng sức cùng lực kiệt, chỉ có thể để mặc hần vui hoa dập liễu. Nhưng bây giờ Ninh Nhi đã tỉnh, nhất định không thể tiếp tục để hần dễ dàng xâm phạm mình.

-Người đi đi...Đi đi!

-Sáng nay cha nàng đã bị ta giữ lại làm khách. Nếu nàng có thể để mặc ông ấy, ta cũng không ép buộc nàng.

Hần Mặc đã nói: "Hạnh phúc là thứ không dễ kiếm. Cả đời người có khi còn chưa gặp được người mình yêu thích. Đã có, cứ nắm chặt đi!"

Đông Phương Phong và nàng xem như đã thành phu phụ. Trước đây hần e ngại, mong nàng hạnh phúc. Nhưng bây giờ Ninh Nhi là người của hần, Đông Phương Phong sẽ là người đem lại hạnh phúc cho nàng.

Hần Mặc nhận ra, Đông Phương Phong không phải là kẻ không thủ đoạn. Chẳng qua là chưa có ai đủ sức để hần phải dùng thủ đoạn mà thôi.

-Ông...

-Cung nữ sẽ hầu hạ nàng thay xiêm y. Từ nay nàng là Ninh quý nhân ở cung Cửu Phụng. Phụ thân nàng ta sẽ chăm lo chu đáo. Ngay cả vị hôn phu của nàng.

Tuần trước khi thành hôn, Chúc đại ca phải quay về quê thấp hương cho gia mẫu, thỉnh linh vị bà thờ cúng sau này. Ba ngày nữa sẽ trở về.

Ninh Nhi đã không còn trong sạch. Nàng không thể làm vợ Chúc đại ca nhưng cũng không muốn liên lụy hần. Nước mắt vô thức rơi trên gò má xanh xao.

-Xin ông...ông đừng hại Chúc đại ca. Xin ông đừng...

Kẻ kia và nàng là thanh mai trúc mã. Còn Đông Phương Phong hần chỉ là một An công tử, một khách hàng mà nàng gặp bên đường.

Đông Phương Phong thoáng chua xót. Hần cúi người cạnh bên giường ngự. Khuôn mặt xinh đẹp ướt đầm nước mắt. Lòng hần đau nhưng môi chỉ thoáng qua một nụ cười buồn:

-Ta hứa...Chỉ cần nàng yên ổn làm Ninh quý nhân trong cung Cửu phụng, ta sẽ không làm khó người thân của nàng. Ta sẽ bồi thường cho họ. Không để nàng phải thương tâm.

Những ngón tay gầy gầy lướt trên khuôn mặt thanh tú và đôi mắt đen láy tràn đầy bi ai. Nam tử khó qua được ái mỹ nhân là điều xưa nay không hiếm. Hàn Mặc điều chỉnh tâm trạng, quay mặt đi hướng khác khi Đông Phương Phong cầm y phục khoác lên người Ninh nhi.

Trên tấm lưng trắng nõn, hần thoáng thấy một vết xăm màu đỏ. Hình dạng không rõ, hình như là một đóa sen hồng...

Bạn đang đọc truyện *Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Vở tuồng trong cung cấm

Quý nhân là vị trí không nhỏ trong phi tần của hoàng thượng. Đối với một cô nương dân dã, trở thành quý nhân là giấc mơ không dễ thành hiện thực. Vậy

mà một quý nhân trong cung Cửu Phụng lại suốt ngày héo hắt, không buồn nở một nụ cười.

Ngay cả khi hoàng thượng đến, nàng cũng không tiếp, cứ nằm yên trên giường, khuôn mặt càng lúc càng nhợt nhạt, xanh xao.

Đông Phương Phong đau lòng. Con chim bị nhốt trong lồng thường ủ rũ. Người cũng vậy. Huống gì nàng vốn chẳng muốn mình làm con chim bị nhốt trong lồng.

-Ninh Nhi...

Nàng không đáp. Đôi mắt vô hồn nhìn qua cửa sổ. Một giọt nước mắt lại rơi.

-Nàng ăn một chút gì đi! -Đông Phương Phong dịu dàng- Một chút thôi.

Hắn đích thân bảo nhà bếp làm canh bát bửu, bỏ thân đường nhàn cho nàng. Ninh Nhi vẫn im lặng. . .Nhưng khi Đông Phương Phong tiến lại gần thì lùi ra sau, đôi mắt tràn đầy nỗi bi thương.

-Ta không làm tổn thương nàng nữa. Ta hứa với nàng. . .

Đông Phương Phong thấp phần hồi hận. Vì không khống chế được dục vọng hắn đã làm thương tổn một tâm hồn thuần khiết. Nàng không thuộc về hắn, không phải là của hắn mà. . .

-Nàng ăn một chút thôi. Ta. . .

Chén canh nóng bị Ninh Nhi hắt đổ. Hoàng bào ướt đầm. Nước lại nóng, hắn không kèm được cái nhú mày.

-Hoàng thượng. . .

Bạch lão giám vội tiến tới. Làm hoàng thượng bị thương, chuyện này không nhỏ. Huống gì chỉ là một Quý nhân.

-Không sao. . .

Đông Phương Phong vẫn rất mực dịu dàng. Hắn cười nhẹ, hướng về phía Ninh Nhi:

-Nàng không khỏe nhưng cũng không thể bỏ ăn uống như vậy được. Ta phải vào châu, một lát nữa sẽ gọi ngự thiện phòng đưa canh nóng lên cho nàng. Phải cố mà sống. . .Không chỉ vì nàng. . .

Giọng hắn nhẹ như hơi thở nhưng lại làm Ninh Nhi run rẩy. Không chỉ vì nàng. Không phải chỉ có một mình nàng.

....-Người cũng biết uy hiếp rồi?

Hắn Mặc khề lên tiếng. Đông Phương Phong không muốn làm cho nàng đau lòng. Nhưng trong trường hợp này, hắn không thể xử sự khác. Nếu đã muốn buông tay thì sẽ chẳng chiếm hữu. Muốn bảo vệ và yêu thương nàng thật tốt chỉ có cách giữ chặt nàng, chiếm lấy nàng dù chỉ là phần thân xác bên ngoài.

Buổi lên triều hôm nay có nhiều vấn đề nan giải. Tàn thừa tướng đã tra ra người giết con ông ta là Đại công tử Thượng quan gia, Thượng Quan Vân. Ông ta cũng thu thập được chứng cứ gia tộc Thượng Quan chiêu binh mãi mãi, chuẩn bị mưu toan khởi nghĩa khi có thời cơ.

Có được chứng cứ này, Tàn thừa tướng vô cùng hả hê, nhanh chóng sai người phong tỏa Thượng Quan gia, bắt hết cả gia tộc, còn dâng chiếu chi, Thượng Quan gia phản quốc, tội đáng bêu đầu, tru di cửu tộc.

Tiếc là kẻ thù lớn nhất là Thượng Quan Vân lại trốn thoát, mang theo một số thuộc hạ, tiến sang Đông quốc, cầu trợ viện binh.

-Tâu hoàng thượng. . .Thượng Quan gia tạo phản, chuyện đã rõ như ban ngày, kính xin hoàng thượng minh giám, xử tội cửu tộc chúng tru di.

-Hoàng thượng minh giám. . .

Hắn Mặc độc lai độc vãng, bây giờ mới biết, sự lợi hại của vây cánh và thế lực quan trọng biết dường nào. Hơn nửa triều thần đã cùng quỹ với Tàn thừa tướng, chỉ có các võ quan theo phe Đồ úy là điềm nhiên, không xen vào chuyện chẳng phải của mình.

Đông Phương Phong xoa đầu, nhỏ giọng:

-Chuyện này. . .

-Hoàng thượng – Một vị lão thần tóc bạc xuống. Đông Phương Phong nhận ra đó là Lục Nguyên -Thứ sử Châu Ô.

-Khanh cứ nói. . .

-Bẩm hoàng thượng. Gia tộc Thượng Quan xưa nay trung nghĩa. Lão tướng quân Thượng Quan Minh hoàn toàn không biết chuyện hải nhi của mình kéo

bè kéo cánh. Nếu lão tướng quân không ra lệnh, Thượng Quan gia sẽ không xuôi tay chịu trời dễ dàng như vậy. Xin hoàng thượng...

-Tâu hoàng thượng -Tần thừa tướng cắt ngang ngay lời Lục Nguyên -Đó là nhờ ơn Thiên tử. Lão Thượng Quan cũng biết, chống cự là vô ích, không thể lấy đó mà tha tội chết cho Thượng Quan gia được... Bẩm hoàng thượng...

-Bẩm hoàng thượng, nếu như xử tội Thượng Quan gia, chỉ sợ tạo có cho Thượng Quan Vân cấu kết với Đông quốc báo thù. Đông Quốc sẽ mượn có này...

Tạo can qua cho hai nước. Thời cơ có thể đến cho võ tướng. Mã đô úy nhìn Đông Phương Phong tái mặt trên điện mà thầm khinh bỉ. Hoàng thượng yếu mềm như thế, chi bằng...

Ông ta bước lên:

-Bẩm hoàng thượng, lời Thừa tướng thần thấy rất có lý. Thượng Quan gia tạo phản, nhất định phải trừng trị gương.

Đây là lần đầu hai thế lực lớn nhất Vọng Yểm quốc có chung một ý kiến. Hàn Mặc định lên tiếng nhưng Đông Phương Phong đã nói ngay:

-Lục khanh gia nói không phải là không có lý -Nét mặt hần tràn đầy sợ hãi -Nếu Đông quốc mượn có này mà tấn công thì quốc gia và trăm còn gì nữa. Không nên gây thêm chuyện. Bất được thì thôi... Ta...

Đông Phương Phong thể chất yếu ớt. Hần định lợi dụng chính sự yếu ớt của mình.

Bên ngoài cung một thám mã cũng vừa quay về, người còn đầy gió bụi, được người của Mã đô úy đưa vào:

-Bẩm hoàng thượng, Thượng Quan Vân đã cầu cứu Đông quốc và được Quốc chủ Đông quốc đồng ý. Hần được giao hai vạn đại quân đang tiến về biên giới và hạ chiến thư, đòi thả cả nhà mình...

Tin tức khiến triều thần xôn xao. Vọng Yểm quốc không phải là quốc gia mạnh về quân sự. Nay Đông quốc hùng mạnh chỉ thua Mạc tri thủ lại muốn tấn công sao?

Cũng vào lúc đó Bạch lão giám xuất hiện phía sau. Nô tài hầu cận vội vã nói nhỏ vào tai Đông Phương Phong.

Hần hoảng hốt vội vã đứng dậy, không kịp nói tiếng bãi triều, để lại triều thần ngơ ngác nhìn theo.

Vở diễn trong cung cấm đã được khai màn. Hàn Mặc có chút chờ mong, ai là người sống sót cuối cùng ở màn cuối của vở tuồng.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Xôn xao

Đông Phương Phong vội vã sang điện của Thái hậu. Trên mảnh sân rộng, một đám cung nữ đang đứng. Dáng vóc gầy guộc của Ninh Nhi nổi bật lên. Thôi ma ma đang cầm roi, chuẩn bị đánh vào người nàng.

Lòng hần đau thắt lại, chân bước cũng nhanh hơn:

-Dừng lại...Các người dừng lại...

Một vết roi quất mạnh. Tim Đông Phương Phong muốn rớt ra ngoài.

-Dừng lại...

Đông Phương Phong ôm lấy nàng. Roi quất vào lưng hần. Lực mạnh khiến chiếc áo long bào cũng bị rách ra. Thôi ma ma sợ hãi ngừng tay, quỳ xuống:

-Hoàng thượng tha tội. Nô tài...

-Con há gì phải vì một tiện nhân mà hao tổn mình rỗng như thế- Thái hậu nhíu mày -Nàng ta đã làm tổn thương long thể của hoàng nhi, đáng lẽ phải bêu đầu. Nhưng ta...

Phải mềm hay cứng? Hàn Mặc cũng chờ Đông Phương Phong phản ứng. Hần vẫn không rời Ninh Nhi, tay ôm lấy người nàng:

-Người đâu!

-Bẩm hoàng thượng...Chúng thần...

-Mang Thôi ma ma ra đánh. Gấp đôi số roi Ninh quý nhân đã chịu.

-Con...

Thái hậu cũng không ngờ tới phản ứng này. Bà ta gần như hét lên. Đông Phương Phong ôm chặt Ninh Nhi, giọng tỏ ra cứng rắn hẳn với thường ngày:

-Vậy Thôi ma ma cũng phải chịu tội. Ngay cả hoàng thượng mà cũng dám đánh. Người đâu, đem bà ta đi...

-Thái hậu...Thái hậu...Cứu mạng...

Thôi ma ma đã lớn tuổi. Quan trọng hơn nữa, bà ta là tỷ nữ xuất giá mà Mặc tri thủ ban cho Thái hậu khi sang đây, nắm giữ nhiều bí mật của bà. Thái hậu đành nhượng bộ:

-Hoàng nhi đã như vậy, ta cũng không muốn truy cứu chuyện của Ninh quý nhân nữa. Nhưng thân là thiên tử một nước, đừng có quá lụy nhan sắc, người ngoài biết được còn ra thế thống gì.

-Tuân lệnh mẫu hậu.

Bọn cận vệ buông Thôi ma ma ra. Thái hậu phát tay đi thẳng. Đông Phương Phong vội hỏi Ninh Nhi:

-Nàng có sao không?

Long bào dù dệt bằng tơ lụa hiếm quý cũng không chắn được vết roi làm bằng da cứng ngắt. Vậy mà hần chỉ quan tâm tới tổn thương trên thân thể nàng. Ninh Nhi đã thấy vết roi tóe máu, cũng vội hỏi ngay:

-Người không sao chứ? Máu chảy rồi...

Trong điện, trên giường ngự, Ninh Nhi cẩn thận dùng thuốc bôi lên vết thương tóe máu. Nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng thanh tú của nàng, Đông Phương Phong không còn cảm thấy đau đớn nữa. Đây có phải là chuyện trong mơ.

-Hoàng thượng, có đau không?

-Không...

Đông Phương Phong đáp trong vô thức. Ánh mắt say đắm của hần làm Ninh Nhi phải quay mặt đi né tránh.

Nữ tử, đối với hành động liều mình bảo vệ mình của nam tử, làm sao tránh khỏi cảm giác xôn xao.

Nàng cũng chỉ là một thiếu nữ mới lớn thời cổ đại. Phụ nữ thời này vốn có tư tưởng nặng nề về trinh tiết. Dù lần đầu là bị cưỡng bức nhưng vô thức trong lòng Ninh Nhi đã có chút phụ thuộc vào Đông Phương Phong rồi.

Hần Mặc mỉm cười. Hần cũng không muốn làm phiền đôi trẻ nữa. Đông Phương Phong cần một mục tiêu để mạnh mẽ. Ninh Nhi là lý do lớn nhất để hần vươn lên.

* Đăng tạm nha, câu com. Đủ 15 com từ các nguồn thì đăng tiếp phần sau cho trọn chương.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Ván cờ

Trong đêm, tin tức cả nhà Thượng Quan bị đầu độc, chết hết trong ngục khiến cả kinh thành xôn xao. Thành Lăng – nơi Thượng Quan gia vẫn còn người trung tín thì lại sôi sùng sục. Tả Đông - gia tướng trước đây của Thượng Quan Minh cùng con trai Tả Hiểu nhanh chóng phát cờ khởi nghĩa, đoàn quân đều mang tang trắng tiến về kinh thành báo thù cho Thượng Quan gia.

Tay Thượng Quan Vân nhận thư mà run rẩy. Mắt đỏ hung quang.

Đông quốc tướng quân Tôn Bá Bình vỗ nhẹ vai hần, an ủi:

-Thượng Quan công tử. Đừng quá đau buồn.

Là thật sao? Là thật...Lòng Thượng Quan Vân như tờ vò trăm mối. Người đã hứa. Hứa rõ ràng với hân. Nhưng bây giờ lại nghe tin toàn gia bị độc chết. Cha,mẹ, đệ, muội...Lẽ nào.

Gián điệp Đông quốc ở Vọng Yểm vốn nhiều vô số. Họ cũng đã báo tin về, tận mắt chứng kiến, từng người từng người một của Thượng Quan gia sắc mặt trắng bệch bị lôi ra khỏi tử lao.

Hoàng thượng giả bộ nhân từ, sai mang họ chôn cất tử tế. Người chết, chôn cất tử tế, liệu có ích gì?

Đôi chân Thượng Quan Vân như muốn mọc ra đôi cánh, muốn nhanh chóng trở về kinh thành, kiểm tra rõ thực hư.

-Thượng Quan công tử. Có cần nghỉ ngơi không?

-Thần cúi xin Đại hoàng tử -Thượng Quan Vân quý xuống trước mặt Đại hoàng tử của Đông quốc -Xin hoàng tử...cho phép thần được...được khởi binh vấn tội tên cầu quân Vọng Yểm. Toàn gia của thần...

Lưỡi đắng ghét, hân không nói tròn câu nổi. Lời Người hứa ngày nào lại vắng vắng bên tai:

-Ta hứa với khanh...

Người không hứa quan cao chức cả. Người đã hứa sẽ cùng Thượng Quan Vân xây dựng một đất nước có thể tự chủ được số phận của mình. Dân không phải cống nạp cho nước lớn, của cải làm ra là của họ. Người sẽ cùng thần tử chiến đấu không vì danh lợi, chỉ để bảo vệ những người thân của mình.

Trái tim Thượng Quan Vân đau nhói. Nhưng hân vẫn tin.

-Chuyện tấn công Vọng Yểm, ta sẽ cân nhắc và tâu với phụ hoàng. Nhưng khanh yên tâm, ta nhất định chủ trì công đạo cho khanh mà.

-Tạ Đại hoàng tử.

Thượng Quan Vân lui ra ngoài. Bên trong Đại hoàng tử Soát Ngã Hàm quay sang Tôn Bá Bình:

-Khanh nghĩ sao?

-Tâu hoàng tử, mật thám đã báo lại, toàn gia Thượng Quan đều đã bị hạ độc. Người của ta còn đợi lúc hạ huyết, kiểm tra hơi thở. Đều đã đứt hơi.

-Tốt.

Báo thù cho Thượng Quan Vân chỉ là cái cớ. Gia tộc Thượng Quan trong Vọng Yểm quốc được lòng rất nhiều người. Cả một vùng rộng lớn, nhìn số thuộc hạ Thượng Quan Vân dẫn theo thì biết, võ nghệ cao cường, trung thành cần cần, một có thể địch mười. Bây giờ thù nhà sâu như bể, một khi tiến vào Vọng Yểm quốc, người ủng hộ sẽ đồng loạt nổi dậy, chiếm nước đó như trở bàn tay.

Tạm thời chưa thể đánh đổ Mạc tri thủ. Nhưng có trong tay Vọng Yểm quốc cũng không phải là chuyện tồi. Thêm một vết son trong chiến trận, cơ hội lên ngôi Thái tử càng cao.

-Phát lệnh xuống...Ba ngày nữa xuất binh, cùng Thượng Quan Vân vấn tội.

-Tuân lệnh...

...Triều đình Vọng Yểm bởi tin tức từ biên cương mà càng lúc càng náo loạn. Khuôn mặt những văn quan xanh tái. Tàn thừa tướng há hê vì thù nhà được báo nhưng vào triều đã có vẻ trầm tư.

Đông Phương Phong vẫn lên triều với sắc mặt nhợt nhạt. Nhưng hân không còn tỏ vẻ sợ sệt nữa. Triều thần đang dần lột đi cái mặt nạ, ai trung ai gian, đó là thời khắc này.

-Tâu hoàng thượng, Đông quốc tiến quân vào Bình thành. Bình thành thất thủ.

-Hồi hoàng thượng, đám quân do Thượng Quan Vân dẫn đầu đã tiến đánh thành Kế Nghiệp. Phương lão tướng quân cầu viện binh.

-Hồi hoàng thượng...Nếu Kế nghiệp bị hạ, quân Đông quốc sẽ vào sâu trong quốc thổ. Xin hoàng thượng mau phái người tiếp viện.

Ai dám tiếp viện? Thế quân Đông quốc như chẻ tre, lại thêm lực lượng nổi dậy trong nước càng lúc càng đông, binh lực không kém phần hùng hân. Ai dám ra chiến trường để bỏ mạng đây?

-Tâu hoàng thượng, Thần xin được lãnh binh tiếp viện.

Người lên tiếng khiến cả triều đình đều phải ngoái nhìn. Là Mã đô úy. Con trai ông ta lại đang cầm quân chống lại quân nổi loạn. Mã đô úy lại đã ngoài 50 lại muốn ra chốn sa trường?

-Khanh...Nơi đó rất nguy hiểm

Ông ta là một kẻ có nhiều tham vọng quyền lực, hung hãn, kiêu ngạo. Nhưng bên trong vẫn là kẻ không nỡ nhìn quốc gia bị tiêu diệt. Trong hoàn cảnh này, Đông Phương Phong lại thờ phảo.

Thế lực Mã đô úy vẫn rất lớn, tiếng nói quan trọng trong quân. Nếu kế hoạch thành công, ông ta sau này vẫn ở triều đình khuấy động thì cũng không hay.

-Tâu hoàng thượng...Xin người...

-Khanh cứ ở lại trong cung hộ giá cho trẫm. -Đông Phương Phong cười nhẹ -Chuyện ở biên quan, ta tin....Tiên đế phù hộ, rồi sẽ ổn thôi.

-Tâu hoàng thượng...

-Khanh cứ làm như lời ta nói -Đông Phương Phong bỗng trở nên oai nghi lẫm lẫm...-Mã đô úy là rường cột quốc gia. Khanh không thể ngã xuống được. Chuyện quốc gia, vẫn có những người trẻ khác lo.

Triều thần im lặng. Có ai muốn ra chiến địa lúc này:

-Ai muốn lãnh binh ra trận? Muốn thay trẫm đem quân tiếp viện cho Phương tướng quân?

Không khí im lặng vẫn bao trùm khắp Ngân Châu điện. Rồi một giọng đồng dục vang lên:

-Thần tình nguyện lãnh binh. Xin hoàng thượng chuẩn tấu.

Người đó bước từ hàng Giáp, là hàng thấy nhất trong binh bộ. Hắn có thân hình cao lớn, mày rậm, da đen, cử chỉ lộ rõ vẻ võ biền.

-Người là...

-Thần là Mặc Danh, là tướng của Trần tướng quân. Thần to gan xin hoàng thượng, cho thần ra quân.

Hắn Mặc cười nhẹ. Dùng loạn để tìm người tài. Đôi khi đế vương phải vậy. Chỉ là hắn và Đông Phương Phong vẫn đang mạo hiểm. Hy vọng người kia vẫn còn một lòng tin.

-Mặc Danh, lãnh 2 vạn quân tinh nhuệ nhanh chóng đến Kế Nghiệp ngay.

-Thần tuân chỉ.

Sẽ có nhiều thay đổi ở Vương triều Vọng Yểm sau ván cờ này.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Tìm đến

Mấy ngày liên tiếp Đông Phương Phong không đến. Ninh Nhi vẫn không hỏi thăm, tiếp tục chăm sóc hoa cỏ. Đám thị vệ cũng tìm đến cho nàng một ít thảo dược để Ninh Nhi có thể chăm chút làm vui.

Đến ngày thứ ba, Bạch tổng giám lại cho người mang đến một chậu hoa nhỏ, màu sắc rất đẹp. Ninh Nhi làm như tiện thể, hỏi thăm:

-Mấy hôm rồi, hoàng thượng có đến Thái y viện để khám lại vết thương không?

Bạch lão giám khựng lại. Má Ninh Nhi vừa thoáng đỏ lên.

Là người hầu hạ lâu năm trong cung, ông cũng giấu nụ cười rất nhanh:

-Hồi Ninh quý nhân...Hoàng thượng bận rộn quốc sự, ngoài ngự thư phòng và lên triều, mấy ngày nay chưa đi đâu.

Vết thương để lâu sẽ mưng mủ. Ninh Nhi có chút lo lắng.

-Thần nghe nói...Hôm qua long thể của hoàng thượng bất an. Hình như có phát sốt.

Chắc là vết thương hành sốt. Ninh Nhi nhẹ nhàng:

-Hay là tôi kê một toa thuốc...Bạch lão giảm, làm phiền mang đến cho hoàng thượng. Vết thương đó nếu để hành sốt, sợ sẽ lâu lành.

-Quý nhân tha lỗi, lão thần đã già, sợ không được khéo léo khi hầu hạ hoàng thượng thay thuốc, làm tổn thương ngọc thể của người. Hay là...Ninh quý nhân chịu khó đến đó, thăm hỏi và khám lại vết thương cho hoàng thượng.

-Nhưng mà...

-Hoàng thượng là nhất quốc chi chủ, nếu thân thể có mệnh hệ gì thì...

Vết thương này vốn do bảo vệ nàng mà có. Ninh Nhi không phải là kẻ vô tình. Nàng tự trấn an mình như thế rồi gật nhẹ đầu:

-Được rồi...Để tôi đến đó xem.

Nàng là một thầy thuốc. Thầy thuốc thì không thể nhìn bệnh nhân đau đớn, dù bệnh nhân ấy từng khiến nàng bị tổn thương.

...Tại ngự thư phòng, Đông Phương Phong lặng lẽ xem qua sổ tấu chương. Tình hình biên giới càng lúc càng nguy cấp. Mặc Danh dù có dẫn quân tiếp viện nhưng Đông quốc người đông thể mạnh, binh lực hùng cường, dù có Phương lão tướng quân trợ giúp cũng chỉ cầm cự tạm thời. Trong nước thì quân Tạ Hiểu thể như chẻ tre, quân triều đình do Mã công tử chỉ huy nhiều lần thất bại. Tình thế “thù trong giặc ngoài” này đe dọa lớn đến quốc gia, lòng dân hoảng hốt.

-Thời cơ đã đến chưa?

Hàn Mặc nhìn Đông Phương Phong nhủ mấy tính toán. Hắn đang dần thừa nhận, Đông Phương Phong không phải là một đế vương chỉ có trên danh nghĩa. Hắn thông minh, nhạy bén, tính toán chu toàn, chẳng qua thời gian trước vốn không có ý tranh giành quyền lực, chỉ muốn sống thanh nhàn.

Về trị quốc, điều binh, Hàn Mặc quả không bằng.

-Ta cũng không biết nữa. -Đông Phương Phong ngẩng lên -Ta chỉ biết là kế hoạch đang tiến triển, nhưng không biết nên kết thúc vào lúc nào.

Hắn vẫn còn rất non kinh nghiệm trận mạc, lại càng không phải là một vị tướng trên sa trường có thể nhận ra thời cơ kết thúc kẻ địch. Cái mà Đông Phương Phong thiếu, chính là một quân sư.

-Ninh quý nhân đến...

Nội thị bên ngoài vội truyền tin. Đông Phương Phong ngạc nhiên nhưng Hàn Mặc thì không.

-Nàng...nàng đến đây làm gì?

Đông Phương Phong lúng túng như một kẻ mới biết vào yêu vậy. Hàn Mặc chợt nhớ lại lúc còn ở trường đại học, thỉnh thoảng có một bạn gái nào đó đến phòng, đám con trai lại vụng về đón tiếp. Cử chỉ, điệu bộ rất giống Đông Phương Phong lúc này:

-Tham kiến hoàng thượng...

-Bình thân -Hắn vội đỡ nàng lên.- Ngồi đi...Nàng ngồi đi!

Ninh Nhi cũng ngượng ngập thấy rõ. Hàn Mặc mỉm cười, để Đông Phương Phong lại một mình.

-Nghe nói hoàng thượng không có thay thuốc. Tôi mang thuốc đến cho người.

-Ừ...

Hắn chỉ có thể nói vậy. Nhìn ánh mắt của nàng, vẻ ngượng ngập đó khiến Đông Phương Phong hiểu ra ngay:

-À...Để ta...

Hắn cởi áo, để nàng xem xét vết thương.

-Hoàng thượng...

Ninh Nhi không khỏi kêu lên kinh hãi. Vết thương mấy ngày không được chăm sóc, đã sưng phù, kết mủ bên trong.

-Người không đau sao? Không nhức sao?

Đông Phương Phong không đáp. Hắn nghĩ quá nhiều chuyện, vốn không còn cảm giác đau.

Ninh Nhi dịu dàng lau rửa vết thương, rửa, đắp thuốc và băng bó lại. Giọng nàng nhẹ như ru:

-Mỗi ngày người phải đến Thái y viện thay thuốc. Phải uống thuốc để vết thương không làm mủ...Hôm qua nghe nói là người bị sốt...Tôi...

-Nàng còn hận ta không?

Đông Phương Phong bỗng nắm tay nàng thật chặt. Ánh mắt hắn nhìn nàng tha thiết, nồng nàn biết bao nhiêu.

Ninh Nhi run rẩy, má ửng hồng, tim đập mạnh hơn:

-Tôi...tôi phải về.

-Ninh Nhi...

Hắn ôm chặt Ninh Nhi, kéo nàng ngồi trên đùi mình làm Ninh Nhi vội kêu lên:

-Hoàng thượng...Người...

-Đừng về...Ở lại với ta.

Đằng sau Ngự thư phòng có một phòng nghỉ nhỏ, là nơi nghỉ trưa của hoàng đế. Xưa nay ngoài Chiêu phi được Tiên đế sủng ái bậc nhất, chưa người phụ nữ nào được bước chân vào.

Đông Phương Phong bỗng Ninh Nhi vào đó...Trên đường đi, nhịp tim cả hai đều loạn nhịp. Ninh Nhi còn không tin chính mình nữa. Chưa tới một tháng trước, nàng là cô nương chuẩn bị xuất giá. Dù tình cảm với Chúc đại ca không gọi là sâu đậm, hai người gặp mặt nhau chưa tới 10 lần nhưng Ninh Nhi đã định, cả đời này sẽ làm nương tử của hắn, sinh con đẻ cái, là nội tử khiến tướng công tự hào.

Giờ đây nàng lại là Quý nhân trong cung cấm, đang nằm dưới thân người từng cưỡng bức mình.

-Ninh Nhi...

Da thịt nàng mềm mịn như ngọc. Đông Phương Phong có chút không nỡ...Lo sợ mất nàng lại nhòa lệ. Nàng lại đau lòng:

-Có được không, Ninh Nhi, có được không?

Giọng hắn khàn đặc. Nụ hôn trên da thịt làm Ninh Nhi rùng mình. Nàng cũng sợ...Nhưng dù sao cũng đã thuộc về hắn, là người của hắn rồi.

-Hoàng thượng...

-Ta là Đông Phương Phong. Gọi ta là Phong lang, có được không?

-Phong...Phong lang?

Ninh Nhi gọi nhỏ. Bàn tay hắn bởi tiếng gọi đó mà bạo dạn hơn đôi chút. Xiêm y của Ninh Nhi bị trút bỏ. Một thân hình nõn nà, tràn đầy thanh xuân. Mùi hương cơ thể quyến rũ...Đông Phương Phong như mê muội. Áo của hắn cũng rơi ra...

-A...

Nàng vẫn còn đau lắm. Cái đau khiến thân thể nàng co lại, đôi chân ngọc ngà vô thức quẩn vào hông hắn...Cảm giác mê mẩn lan tràn khắp thân thể, Đông Phương Phong say đắm rong ruổi mãi miết trên thân thể ngọc ngà.

Nàng là của hắn. Không chỉ thể xác. Bước đầu đã có tâm hồn.

Tay hắn lướt qua tấm lưng trần rịn đầy mồ hôi. Nàng không đủ sức chịu đựng. Khi hắn lên đỉnh say đắm, tấm thân nhỏ bé đã cuộn tròn vào lòng Đông Phương Phong mà ngủ...Môi nở nụ cười hạnh phúc, hắn để nguyên phần sinh lực trong cơ thể nhỏ bé, luyện tức cảm giác kết hợp chặt chẽ....Tay luôn ra sau, dự định làm gối cho nàng.

Hình ảnh hoa sen đập vào mắt. Bạch liên thanh khiết...Đường nét tinh xảo, sống động... Đông Phương Phong thoáng nhú mày.

Cách đây khoảng mấy mươi năm, từng có một tòa thành tươi đẹp mọc lên cạnh vùng đất nay thuộc về Mạc tri thủ. Nơi đó gọi là Bạch Liên thành.

Nghe nói, người trong Bạch Liên thành đều là nam thanh nữ tú. Nữ thì xinh hoa sen trên lưng, nam thì là một đóa hoa thanh trà, tượng trưng cho khí chất của người Bạch Liên thành.

Hình bạch liên trên lưng Ninh Nhi rất tinh xảo, không thể là người tầm thường ở Bạch Liên thành được. Nơi đó mươi mấy năm trước đã thuộc về Mạc tri thủ. Nghe nói rất nhiều con gái Bạch Liên thành bị sung là quân kỹ hay bị Mạc tri thủ bắt về làm nô, làm thiếp. Nhan sắc của họ thiên kiều bá mị, khiến không ít người ở Lục địa xôn xao.

-Ninh Nhi...

Ninh Nhi đã tỉnh. Nàng đang chải tóc. Suối tóc huyền đỏ trên bờ vai mảnh, làn da trắng hồng, khuôn mặt xinh đẹp sau khi được mưa móc cang làm toát

lên mị lực mê người.

Đông Phương Phong ôm lấy nàng, Ninh Nhi có hơi giật mình:

-Hoàng thượng....

-Lại quên rồi...

-Thiếp nhớ....Nhưng mà....

-Gọi là gì?

-Phong lang....

Hắn vui đùa vào cổ nàng, hít vào mùi hương da thịt. Nàng là người của Bạch Liên thành thì sao chứ? Nơi đó đã sớm trở thành bãi đất hoang.

-Phụ thân...của nàng...là cha ruột chứ?

-Là cha ruột của thiếp. Người rất yêu thương thiếp mà.

Đông Phương Phong không hỏi nữa. Hắn lấy y phục đã được cung nữ mang vào:

-Mặc vào đi, kéo cảm lạnh....

Hắn vẫn không quên lần trước Thái hậu lấy cớ hắn bị nàng tát, suýt đã trừng trị Ninh Nhi. Bây giờ ở lại ngự thư phòng, còn cùng hoàng thượng ân ái, nếu triều thần biết được sẽ là tội quyến rũ hoàng đế, có thể bị phạt nặng hơn.

Nàng – không được bất kỳ thương tổn nào. Hắn sẽ bảo vệ nàng, như một lời cam kết, suốt cả đời.

-Hoàng thượng....

Bạch lão giám bên ngoài lên tiếng. Ninh Nhi cũng vừa mặc lại áo, chải xong đầu tóc. Nàng mỉm cười, hơi ngượng ngập theo cung nữ rời đi.

Hàn Mặc cũng đã quay trở lại. Bạch lão giám cho người đến sớm như vậy, có lẽ là...

-Hỏi hoàng thượng. Ba ngày trước Thái hậu đã cho người bắt giữ Ninh đại phu và hôn phu trước đây của Ninh quý nhân, Chúc Đường công tử. Sáng nay, họ vừa được phóng thích.

Hàn Mặc nhíu mày. Đông Phương Phong cũng bận tâm đến tin tức này.

-Sau khi được phóng thích, họ thế nào?

-Theo tin báo...Ninh đại phu đã bị đánh, thương thế không nhẹ. Chúc công tử thì chưa thấy tổn thất gì.

Đông Phương Phong chỉ có một ít thuộc hạ tin cậy. Hắn biết tin tức Bạch lão giám thăm dò được cũng có hạn, chủ yếu là do một số nội giám có mối quan hệ thân thiết với ông.

-Được rồi...Ông lui ra đi.

-Tuân lệnh hoàng thượng.

Bạch lão giám vừa ra ngoài một chút đã trở vào, vẻ mặt đầy lo lắng. Đông Phương Phong ngừng bút phê, nhẹ nhàng:

-Có chuyện gì?

-Tâu hoàng thượng....Ngo môn có người đang đánh trống. Dân chúng tụ tập rất đông. Hắn...hắn mang theo một lá huyết thư chất vấn hoàng thượng, nói người....

-Nói thế nào?

-Nói người...người say mê nhan sắc, cướp dân nữ nhà lãnh, còn muốn diệt khẩu. Hắn là...là....

-Là hôn phu của nàng?

-Vâng ạ. Hắn là Chúc Đường, người được hứa hôn với Ninh quý nhân.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17: Bồi thường hay là chết?

Vọng Yểm đang thời gian loạn lạc, có kẻ bỏ thêm đá xuống giếng, tố cáo hoàng đế Vọng Yểm háo sắc, nhằm tâm, cướp nương tử của con dân như một quả bom khiến đất nước đã loạn càng thêm loạn. Lòng tin vào hoàng đế xuống thấp, tạo cơ hội cho người khác làm loạn.

Đông Phương Phong nhận ra điều ấy. Nhưng hắn đã hứa với Ninh Nhi, không làm khó Chúc Đường. Ở một khía cạnh nào đó, hắn đúng là kẻ đã cướp nàng ra khỏi tay vị hôn phu.

Vì vậy, cuộc gặp gỡ với Chúc Đường khá ôn hòa. Thậm chí, không cần tới người hầu cận. Bạch lão giám cũng đã ra ngoài.

Chúc Đường quỳ xuống, Đông Phương Phong hơi giật mình.

Sĩ tử thường có nét thư sinh, đối với hoàng đế càng kính trọng và sợ hãi. Huống gì hắn ta lại chính danh tố cáo hoàng đế. Nhưng bây giờ khi đối diện, Đông Phương Phong lại mơ hồ cảm thấy, mình dường như đang bị lấn áp bởi Chúc Đường.

-Hoàng thượng vạn vạn tuế...

-Bình thân...

Mi thanh, mục tú, khí chất trang nhã, dù có nhuốm chút mệt mỏi vẫn không làm giảm khí thế trên khuôn mặt như tượng tạc. Sánh với Ninh Nhi đúng là một cặp trời sinh.

-Ngươi...

-Hoàng thượng, người định bồi thường hay định giết thần?

Bồi thường? Bồi thường vì đã cướp đi nương tử sắp ngày xuất giá. Giết người để đoạt lấy một tình yêu.

-Ta...

-Tần thừa tướng đã bắt được cả nhà Thượng Quan gia, thế lực trong triều không phải nhỏ, đương nhiên sẽ không mạo hiểm vì một đàn cá đã nằm trong lưới mà ra tay hạ sát để mọi tai tiếng hướng về mình. Mã đồ úy muốn chiến tranh song cũng không điên cuồng tới mức giết người như vậy. Hoàng thái hậu là người của Mạc tri thủ, cũng không muốn Đông quốc có cớ dễ dàng phát động chiến tranh. Chỉ có ngươi... Người đang là hoàng đế, muốn sử dụng cái chết của Thượng Quan gia cho một mưu tính gì đó. Thần không biết, những gì mình nghĩ có đánh giá quá cao hoàng thượng hay không?

Hàn Mặc giật mình. Đông Phương Phong cũng biến đổi sắc mặt. Hắn không phải chỉ là một Chúc Đường.

-Mẹ thần là nữ nhi Thi Nguyệt quốc, từng là phi tử của Đông đế. Thần xét vai vế, là Tam hoàng tử của Đông quốc.

Một hoàng tử lưu lạc, tại sao?

-Trước đây Quốc vương Đông quốc từng nhận được lời tiên tri của thần thánh, hài tử trong bụng con gái Thi Nguyệt quốc sẽ sinh ra đứa con đối chọi với người, lật đổ vương vị của người. Đông đế kéo quân sang Thi Nguyệt quốc, trong một đêm đã khiến máu chảy thành sông, con gái Thi Nguyệt bị giết hại đã nạn, mang xác chồng lên xác. Nhưng người không nghĩ rằng, phi tử thứ năm của ông ta, Diễm phi lại là con gái Thi Nguyệt quốc, được người Đông quốc nhận làm con nuôi. Bà đã mang thai thần.

Chuyện sau đó...Mẫu thân mang thai 8 tháng bị giết, hoàng đế Đông quốc còn làm theo lời tiên tri, móc bào thai ra, sai đi tiêu hủy. Sai lầm của ông ta là không tự tay giết chết đứa bé ngoặt ngoẹo trong con nhất sinh thập tử, ném nó lại cho điều tha quạ mổ. Bên cái xác bê bết máu của mẹ, đứa bé không chết, còn được lão bộc của Diễm phi lên mang đi.

-Ngươi muốn trả thù cho mẹ, giết chết hoàng đế Đông quốc sao?

Hàn Mặc hỏi. Chúc Đường lắc đầu:

-Thần không nhớ gì về mẹ. Thần chỉ biết, cha nuôi của thần chỉ là một người dân bình thường. Người đã sang Vọng Yểm quốc lánh nạn. Cả đời người sống giản dị, không đua tranh, không bon chen với đời. Người càng không muốn thần trả thù. Nhưng người vẫn bị Đông quốc giết. Giết vì dám che giấu cho thần.

Chúc Đường không quên được. Trái tim hắn đau nhói. Người đàn ông ấy hiền lành, chân chất, là người hi sinh cả cuộc đời vì một đứa trẻ không phải máu thịt của mình.

-Người nói...người chỉ có tâm nguyện cả đời là muốn gặp lại một người cung nữ họ Hà ở Đông quốc. Bà ấy có thể đã sinh con cho người. Nhưng người

không dám quay về Đông quốc. Thần cũng chỉ là một hoàng tử lưu lạc. Chỉ có san bằng Đông quốc, trở thành chủ tử thì thần mới có thể giúp người hoàn thành tâm nguyện.

Vì một người, giết bao người. Đạo lý tàn nhẫn, nhưng Đông Phương Phong đã hiểu. Hấn yêu Ninh Nhi. Vì nàng, có làm tất cả hấn cũng cam lòng.

-Hoàng thượng, Thần cần người cũng như Người đang cần một kẻ sẵn sàng lao đầu vào biển lửa. Thần muốn lật đổ Đông quốc, chỉ có thể dựa vào Vọng Yểm. Một Vọng Yểm yếu đuối không thể làm được chuyện đó. Chỉ có thể khiến nó mạnh lên. Và kẻ làm được điều ấy chỉ có kẻ dám liều danh dự và tính mạng của mình trong canh bạc. Đó là Người. ...

Chúc Đường nhìn thấy kế hoạch mà Đông Phương Phong và Hàn Mặc phải bỏ bao công sức sắp đặt chỉ bằng một cái liếc mắt. Hàn Mặc cười khẽ. Ông trời quả thật ưu ái Đông Phương Phong, ban Chúc Đường đến lúc này.

-Khanh nghĩ... Chúng ta phải làm gì tiếp theo?

Giữa lúc lửa đang cháy rừng rực, cần một người thổi đi bớt, chuyển sang nơi khác. Đông Phương Phong nơi triều đình ngoài Bạch lão giám không có tâm phúc, đám người Tạ Hiểu lại vô cùng hung hãn, nếu không trấn áp kịp lúc, e rằng. ...

-Thần sẽ mang tin đến cho Tạ Hiểu. Nhưng trước hết, hoàng thượng hãy khiến thần như Thượng Quan Vân vậy. Thần là kẻ đáng thương, bị đế vương chèn ép, không chỉ bị cướp đi thể tử, còn bị lăng nhục thể thâm, roi đòn thịt nát xương tan.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Khổ nhục kế

Khác với Thượng Quan Vân võ công cao cường, Chúc Đường vóc dáng mảnh khảnh, thư sinh, thể chất yếu đuối, nếu dùng đòn roi, thịt nát xương tan, dù giữ được mạng cũng khó mà tránh được di chứng sau này.

Khổ nhục kế này, không dùng có được không?

-Hoàng thượng, mạng mình thần không tiếc, người có gì phải. ....?

-Khanh còn phải trở về Đông quốc, còn phải tiếp tục bày mưu tính kế giúp trẫm. Khổ nhục kế cũng không hẳn là biện pháp chu toàn.

Đông Phương Phong nói khẽ. Chúc Đường luôn là người Ninh Nhi cảm thấy có lỗi nhất. Nếu hấn có bề gì, nàng cũng sẽ không yên.

-Thái hậu bắt giữ khanh rồi lại thả khanh là có ý gì?

Hàn Mặc lên tiếng. Chuyện này chắc chắn có sắp đặt phía sau:

-Thái hậu định dùng thần và Ninh lão bá đối phó với hoàng thượng. Chuyện đánh trống, là chủ ý của bà.

Chúc Đường tương kế tựu kế, lợi dụng cơ hội để gặp Đông Phương Phong. Nhưng mà...

-Ý hoàng thượng là...

-Chúng ta đã liệu một ván rồi, liệu thêm ván nữa, cũng có sao đâu.

Chúc Đường nhếch môi. Hấn nhanh chóng hiểu ý của Đông Phương Phong. Chỉ là không ngờ trong một phút giây ngắn ngủi, hoàng thượng lại nghĩ đến cách này.

-.....Thần, Chúc Đường...Bái kiến Thái hậu...

Thái hậu nhanh chóng triệu kiến Chúc Đường ngay khi hấn rời khỏi cung, người không một vết thương.

-Hoàng thượng không trừng phạt ngươi sao?

-Không...Không có ạ!

-Thật không tức giận?

-Dạ...dạ không!

Về mặt Chúc Đường thoát xanh, thoát trắng. Đỗ Hữu Ba là người thân cận với Thái hậu, nhanh chóng nhận ra ngay:

-Hoàng thượng muốn người làm gì?

-Hỏi thái hậu...Không...Không có gì. Người chỉ bảo, Ninh Quý nhân nhớ ơn nghĩa của thần, xin thần...

-Người đừng nói dối- Thái hậu cười nhẹ- Hẳn nhất định bảo người đi làm chuyện gì đó. Sao không nói ra đi!

-Thái hậu...Thần...

-Người đừng sợ...Hoàng thượng cho người cái gì, ta có thể cho người gấp đôi.

Có nhiều thứ, người tưởng không làm được lại có khả năng đoạt lấy. Người tưởng mọi thứ đều trong tay mình, thực chất mới là kẻ yếu thế nhất trong thế trận giằng co.

-Hỏi thái hậu...Hoàng thượng, hoàng thượng muốn thần mang thứ này cho Tả Hữu...Thần...

-Mang cho Tả Hữu? Đưa cho ta xem...

Nội dung bút thư là lời hứa hẹn của Đông Phương Phong với Tả Hữu, nói rõ chỉ cần hấn ta lui quân sẽ bắt Tần thừa tướng giao nạp, còn hứa phong hấn ban đất phong Vương.

Con rối đã bắt đầu đứt dây rồi.

-Hấn muốn người đưa thư cho Tả Hữu, vậy thì người cứ làm đi!

-Tâu thái hậu...

-Nhưng người sẽ cầm theo lá thư của ta...

Nội dung lá thư là thuật lại chuyện trong lao ngục, cả nhà Thượng Quan đều bị đầu độc chết, chủ mưu là Tần thừa tướng và hoàng thượng. Theo lời Thái hậu, bà có can gián nhưng hoàng thượng lo lắng Thượng Quan gia thế lực lớn mạnh, e rằng sẽ làm quyền lực của người sau này bị ảnh hưởng nhiều.

Vốn không có thực quyền, lấy đâu ra quyền lực chứ? Đông Phương Phong thoáng mỉm cười.

-Tính toán của hoàng thượng, có vẻ khá thuận lợi. Thái hậu còn cử người bảo vệ cho thần, an toàn đến chỗ Tả Hữu.

-Ta cũng sẽ cử người theo khanh. Một người đảm bảo sự an toàn tuyệt đối cho khanh.

Đằng sau cung nơi hoàng đế ở, luôn có một mật thất. Nơi đây là nơi hoàng gia lánh nạn khi có biến cố. Thái hậu cũng biết điều ấy, nhưng bà không thể ngờ, Đông Phương Phong lại để hai khâm phạm của triều đình tại đây.

Trương lão sư và Thượng Quan Minh đang tạm lánh nơi này. Những người còn lại của Thượng Quan gia, nữ quyến thì trà trộn cùng thôn nữ ở ngoài thành, nam quyến được Bạch lão giám bố trí làm sai vặt trong các viện. Các vị công tử khác của Thượng Quan gia ra ngoài thành, cũng sống lẫn lộn trong dân chúng, chờ thời cơ.

Thượng Quan Minh sau khi tỉnh dậy từ cõi chết, lòng vô cùng xúc động. Hoàng thượng! Ông vẫn tưởng người bao lâu như nhọc sống trong kiềm kẹp của Tần thừa tướng và Thái hậu, ai ngờ đã trưởng thành, còn rất anh minh, tự mình sắp đặt mưu lược vẹn toàn.

-Thượng Quan khanh gia...Đây là Chúc Đường, từ nay khanh hãy thay trăm, bảo vệ an toàn cho hấn, cùng hấn đến gặp Tả Hữu.

Tả Hữu và Tả Hữu là thuộc hạ tin cậy của Thượng Quan Minh. Có ông dẫn đường, nguy hiểm của Chúc Đường sẽ giảm xuống rất nhiều lần.

-Thượng Quan tướng quân...Phiền người...

Lần ra đi này không chỉ là gặp mặt nói rõ sự tình với Tả Hữu. Đông Phương Phong và Chúc Đường sẽ dùng thế lực Tả Hữu làm đòn phản công với quân Đông quốc. Chỉ cần Thượng Quan Văn vẫn còn lòng tin ở lời hứa ngày nào của hoàng đế, kế hoạch này nhất định thành công, dù không tiêu diệt được Đông quốc nhưng cũng giáng mạnh vào dã tâm của chúng, giành lại thực quyền hoàng đế cho Đông Phương Phong.

Bàn tay Chúc Đường và Đông Phương Phong đầy mồ hôi lạnh. Dù thế nào đây cũng là trận chiến đầu tiên của họ, trận chiến mà chỉ cần một sơ hở cũng khiến bao người phải chôn chung.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Thế cờ ngược

Quân Đông quốc vượt qua cửa ải do Phụng lão tướng quân và Mạc Danh trấn thủ chỉ trong 3 ngày. Mất thành, Mạc Danh đưa Phụng lão tướng quân về Bì thành, gửi thư xin tiếp viện.

Trong nước, Tạ Hiểu càng lúc càng tiến gần đến kinh thành. Quân triều đình không thể ngăn cản, đành để chúng đóng ngoài Đồng Hoan. Tạ Hiểu cũng đưa thư hàm, muốn Tần thừa tướng trời mình nộp mạng.

Trên triều, Đông Phụng Phong cầm thư hàm đưa cho Tần thừa tướng. Tay ông ta run run:

-Hoàng thượng...Bọn nghịch tặc chỉ muốn chia rẽ triều chính. Người...

-Đã đến nước này...Tần khanh gia, không phải khanh cũng nên học thêm những bậc trung thần ngày trước, xả thân vì chúa hay sao?

Giọng điệu hoàng thượng đã thay đổi. Triều thần không còn thấy vẻ sợ sệt trong đó nữa. Hàn Mặc cũng không cần che giấu, đôi mắt sáng như dao, chiếu thẳng vào khuôn mặt tái đi của Tần thừa tướng.

-Hoàng thượng...Thần là trọng thần của hai triều. Nếu không có thần, hoàng thượng đã...

-Trẫm sẽ không lên được ngôi báu. Nhưng ép trẫm làm bao nhiêu chuyện cũng là khanh. Khanh là thừa tướng, lại là nguyên lão tiền triều, đáng lẽ càng phải trung thành can ngăn, hy sinh cho lợi ích quốc gia chứ.

-Cho một hoàng đế nhu nhược như vậy thì không cần- Tần thừa tướng đã lật ra con bài tẩy- Cấm vệ...Hoàng thượng trong người suy nhược, bất an, nghe lời nịnh thần, phán quyết hồ đồ. Ta giữ di chiếu của tiên đế. Mau chóng bắt giữ...

Lệnh vừa được đưa ra. Cấm vệ vừa tiến về phía trước. Triều thần kinh hãi khi cạnh Đông Phụng Phong là những nam tử mặc áo giáp đen túa ra từ bốn phía. Là Ám dạ quân, lực lượng bí mật trước đây của Thượng Quan gia.

Mã đô úy cũng bước lên một bước. Tần thừa tướng chiếm lợi thế, lật đổ vương triều, ông ta cũng sẽ không yên.

Đông Phụng Phong trên ngai vàng oai nghi lẫm liệt. Đôi môi mỏng khẽ nhếch lên:

-Tần thừa tướng mưu đồ tạo phản, muốn hành thích ta. Người đâu, bắt hán lại cho ta...

Cấm vệ quân có khoảng 2000 nhưng nhào vào trong điện chỉ hơn vài trăm. Gươm giáo tua tủa làm triều thần khiếp vía. Nhưng quân Ám dạ đều là quân tinh nhuệ, không chỉ bảo vệ Đông Phụng Phong mà còn đánh bại đám ngự lâm kia nhanh chóng. Máu có đỏ nhưng không nhiều lắm. Đa số Cấm vệ đều ngạc nhiên lẫn sợ hãi khi thân thể đột nhiên không còn mấy sức lực, dễ dàng bị khống chế.

-Không ai ngờ được. Hoàng thượng ngốc nghếch nói gì làm đây lại có thể trộn thuốc vào rượu và thức ăn của Cấm vệ suốt nửa tháng liền. Đó là thuốc của Ninh quý nhân dùng, liều lượng vừa phải, không vị không sắc.

-Người...

Con rối đã đứt dây tự bao giờ, đang ngao ngễ nhìn người điều khiển. Tần thừa tướng chột hiểu ra:

-Là...là người sắp đặt. Người...

-Thế lực khanh vô cùng hùng mạnh. Tùy tiện giết khanh sẽ chọc giận nhiều người, tạo nên không ít cớ...Nhưng tội phản quốc khi quân thì không ai bệnh vực người được. Tần khanh gia...

Một ám dạ khống chế Tần thừa tướng giải lên điện. Những ánh mắt triều thần trợn trừng. Cả Mã đô úy cũng không ngờ vị hoàng đế tóc xõa dài, nụ cười đầy vẻ thần nhiên, ánh mắt sắc bén kia lại là Đông Phụng đế ngày nào.

-Khanh yên tâm. Ta sẽ để cho khanh sống. Sống để nhìn thấy, con rối bị đứt dây sẽ bay xa đến đường nào.

Bên ngoài một trực điện quân đi vội vào trong. Nhưng hán không còn sâu thẳm nữa. Giọng nghe rất hùng hồn:

-Tâu hoàng thượng...Quân Tạ Hiểu không tấn công nữa...Hôm nay họ còn giương cờ trắng. Trên lá cờ là một chiếc đầu. Theo thám mã báo lại, là tướng quân Mạc Ba của Đông quốc.

Đông quốc cho người liên hệ với Tạ Hiểu. Dưới sự hộ vệ của Thái hậu, Chúc Đường và Thượng Quan tướng quân có lẽ đã an toàn đến gặp Tạ Hoàng. Tạ Hiểu dẫn đến kết cuộc này.

-Hồi hoàng thượng...- Một thám mã khác vội chạy vào- Tạ Hiểu đã cho người mang thư thỉnh tội đến ngọc môn, cam tâm chịu phạt. Thịnh hoàng thượng...

Đông Phụng Phong cầm lấy thư hàm, giọng nhẹ nhàng:

- Truyền lời lại với Tả tướng quân, quay đầu kịp lúc là không có tội.

Ám dạ đang ra hai bên. Trên ngai vàng Đông Phương Phong ngồi ngay ngắn, ánh mắt lóe lên sự thâm trầm, mạnh mẽ của một đế vương.

- Quân Đông quốc xâm lược nước ta. Truyền lệnh xuống, tổng phản công toàn lực, kêu gọi quân dân Vọng Yểm đuổi quân xâm lược ra khỏi nước ta. ...

Thượng Quan Vân trải qua rất nhiều cung bậc cảm xúc: hân hoan, sôi trào nhiệt huyết, tuyệt vọng, thậm chí là thống hận. Nhưng từ đầu đến cuối, hắn vẫn làm theo kế hoạch của Đông Phương Phong.

Dù là thật. Dù là người có dùng cả mạng gia tộc thần để đổi. Thần đã hứa. Và thần cũng đã tin người.

Nếu... nếu lòng tin bị phản bội, thanh gươm này sẽ rửa hận. Sau đó Thượng Quan Vân cũng kết liễu đời mình vì tội quá tin người.

Khi Đông quốc tiến khỏi Bì thành, Thượng Quan Vân được triệu đến. Mục đích là muốn hắn liên lạc với Tả Hiểu, Tả Đồng. Họ sẽ đánh vào kinh thành, ngoài này quân Đông quốc tiếp tục vượt thành. Nơi hội ngộ nhau là trước cổng Chính môn, kinh đô của Vọng Yểm.

Tả Hiểu sẽ đích thân đến bãi phóng. Mặc Ba rất vui, chuẩn bị tiệc lớn để đón tiếp. Không ngờ. ...

Tả Hiểu đến dự tiệc. Đằng sau là hai người lạ, một già một trẻ. Một thì ôn nhu văn nhã, một lại khí thế bừng bừng dù tuổi đã ngoài sáu mươi.

Phụ thân.

Dù Thượng Quan Minh đã hóa trang, Thượng Quan Vân vẫn nhận ra cha mình. Hoàng thượng đã làm tròn lời hứa. Ngai không giết toàn gia tộc Thượng Quan.

Nam tử đi theo Tả Hiểu nói năng nhẹ nhàng, phân tích đúng sai rõ ràng, khiến Mặc Ba và quân lính Đông quốc có phần e ngại khi tiến công vào sâu Vọng Yểm mà không có hậu thuẫn. Rượu sang tuần thứ hai, Tả Hiểu bảo có dẫn theo một số ca nữ Vọng Yểm, mục đích giúp vui.

Rượu ngon, người đẹp. .... Rượu tới tuần thứ ba, đầu của Mặc Ba đã liả khỏi cổ. Mọi thứ đều diễn tiến rất gọn gàng.

Thượng Quan Vân không khác gì đứa trẻ, ôm chặt lấy phụ thân:

- Phụ thân... Vân nhi bất hiếu, kính xin phụ thân bỏ qua cho.

- Đại thiếu gia. ...

Tả Hiểu cũng lên tiếng. Lão gia vẫn còn sống, chuyện như là một giấc mơ. Kế hoạch của Đông Phương Phong vừa được Chúc Đường nói ra khiến cho hắn lẫn Thượng Quan Minh vô cùng kinh ngạc. Hoàng thượng lại có thể tính toán thâm sâu đến mức này.

- Phụ thân, người đến đây rồi. Sau này. ...

- Con không cần quan tâm đến chúng ta nữa. Đây là Chúc công tử, là quân sư của hoàng thượng. Từ nay chúng ta sẽ làm theo lời Chúc công tử, toàn tâm toàn ý cùng hoàng thượng xây dựng Vọng Yểm hùng mạnh.

- Hải nhi tuân lệnh phụ thân.

Mệnh lệnh đầu tiên Chúc Đường đưa ra là yêu cầu Thượng Quan Vân trở lại Đông quốc. Tả Hiểu hoảng hốt:

- Chúc công tử, Mặc Ba vừa bị giết, thiếu gia trở lại đó... E là. ...

- Chuyện Thượng Quan bá phụ và Thượng Quan gia còn sống đều được giữ bí mật. Huynh cứ công bố ra ngoài, đã dùng đầu của Mặc Ba để thỉnh tội với hoàng thượng. Hoàng thượng sẽ phong chức tước cho huynh. Bên ngoài nhìn vào, huynh sẽ như một người vừa thức tỉnh sau cơn mê loạn, gạt bỏ thù riêng cùng hoàng thượng chống giặc. Mặc Ba sợ ý bị huynh giết chết. Đoàn quân tiên phong bị trúng kế.

- Tôi hiểu rồi. ...

- Thượng Quan huynh. ... Huynh mới là người quyết định cho thắng bại của chúng ta. Vọng Yểm quân ít, so về độ tinh nhuệ chắc chắn không thể bằng Đông quốc. Huynh quay về, một đòn bên trong địch, phá hoại từ bên trong. Hoàng thượng có lẽ đã huy động quân lực toàn Vọng Yểm. Chúng ta sẽ tiến quân sau khi huynh thành công. ...

Một dòng máu nóng như chảy tràn trong huyết quản những người có mặt. Thượng Quan Minh cũng bừng bừng khí phách. Khi Tiên đế còn sống, Vọng Yểm không dám đương cự với Đông quốc, chỉ biết dựa vào thế lực của Mặc tri thủ. Người lính trên sa trường bị khinh rẻ chính là nỗi nhục. Bây giờ phản công lại, là một cơ hội rửa mối hận bao năm.

- Thượng Quan bá phụ và Tả huynh quay về, huy động lực lượng của Thượng Quan gia và các vùng khác, chuẩn bị sẵn sàng. Một khi Đông quốc có biến, đó chính là thời cơ của chúng ta.

-Tuân lệnh quân sư....

Chúc Đường đã trở thành quân sư trong mắt họ. Đông quốc -có ai ngờ một hoàng tử lại có ngày bày mưu tính kế, chỉ huy quân đội của người tiến đánh chính Tổ quốc của mình.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Khuyên Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Quân vương

Tiên phong Mặc Ba bị giết, đầu treo trên thành khiến Đông quốc vô cùng tức giận. Thượng Quan Vân lui về kể lại càng làm Tôn Bá Bình giận sôi gan.

Một Vọng Yểm nhỏ bé lại dám giết tướng quân Đông quốc. Binh lực Đông quốc hùng mạnh chờ bên biên giới nhanh chóng được triệu tập, chuẩn bị kéo qua.

Đêm...Ám dạ quân chưa đến trăm người đã xâm nhập vào doanh trại. Tôn Bá Bình xua nổi bụi bằng vui say bên quân kỹ. Một grom hạ xuống, tướng quân oai phong lẫm lẫm lại chết trong uất ức, không biết tại sao mình lại chết bất ngờ!

Thượng Quan Vân chỉ huy ám vệ, ra lệnh đốt trại, đốt luôn kho lương thảo to lớn đã được chuẩn bị sẵn sàng cho quân chinh phạt. Ngay trong đêm, Bì thành cũng tiếp nhận thư mật. Phụng tướng quân và Mặc Danh nhanh chóng chỉ huy quân lính đã được nghỉ ngơi, dưỡng sức một thời gian phản kích lại binh lực Đông quốc đang hỗn loạn ngoài thành.

Đầu rơi máu đổ, lửa cháy bùng bùng. Tạ Hiểu và Thượng Quan Minh mang theo tiếp viện đã đến, cùng Bì thành chống giặc. Dân quân Vọng Yểm mấy hôm trước nghe triều đình hạ xuống, rút lui vào vùng an toàn, thực thi kế “vườn không nhà trống”. Từng tốp quân chinh nhuệ chia thành các nhóm nhỏ, lúc ẩn lúc hiện giết vài tên quân Đông quốc, khiến chúng hoảng loạn. Loạn từ ngay chính bên trong.

Sát biên giới, quân lính Vọng Yểm sức nhân thắng sức mới, lại được tiếp viện từ binh lính của Mã đô úy vừa từ kinh thành đến, dốc toàn lực truy đuổi, sang hãn biên giới, chiếm được Tùy thành.

-Quân sư...Tình hình Đông quốc...

Chúc Đường phát tay, ra hiệu im lặng. Dù các tướng quân Vọng Yểm đều tôn kính hần, gọi hần là quân sư nhưng chỉ là bắt đắc dĩ. Hoàng tử Vong quốc. Đông quốc ở ngay trước mặt, cũng có chút ngậm ngùi.

-Nói đi!

-Chúc công tử – Thám báo của ta báo lại. Hoàng đế Đông quốc ra lệnh triệu Đại hoàng tử về.

Đúng như dự đoán. Các hoàng tử Đông quốc xâu xé không ngừng vì chức vụ Thái tử, làm sao có thể bỏ qua thời cơ như vậy được. Hoàng đế Đông quốc dày dặn kinh nghiệm trận mạc dù già yếu, lại tham quyền cố vị nhưng đầu óc vẫn còn nhiều tính toán. Vọng Yểm đang khí thế bùng bùng như vậy, toàn dân đoàn kết một lòng. Đông quốc thiệt hại to lớn về quân lực, tiến đánh với Vọng Yểm sẽ bất lợi, tạo thời cơ cho đám “đục nước béo cò”.

-Chúc công tử...Hoàng thượng cũng đã gửi mật chỉ đến. Đông quốc đã cho sứ giả đến thượng lương, nói là chuyện khởi binh lần này là do chủ ý của Đại hoàng tử muốn lập công mà làm liều. Họ xin được hòa hoãn với nước ta.

Đại hoàng tử, cũng chỉ là một chức danh “hữu danh vô thực”. Chúc Đường cười khẽ. Để bảo toàn ngai vàng, Đại hoàng tử cũng phải hi sinh.

Dưới ánh hoàng hôn phủ xuống, Đông quốc là một mảnh đất tươi đẹp nhưng lòng Chúc Đường lại lạnh như băng.

-Mọi chuyện tùy hoàng thượng. Cứ tâu lại như thế đi!

...Đông Phương Phong nhận lại phúc đáp của Chúc Đường, im lặng đến nửa ngày trên điện Ngân Châu. Trước nay triều thần quen nhìn Thừa tướng và Mã đô úy mà hành sự, hoàng thượng thế nào họ cũng ít khi để ý. Hôm nay tất cả đều nín thở, không ai dám hé nửa lời, e làm kinh động Đông Phương Phong.

– Hạ chiếu. Ta đồng ý cầu hòa của Đông quốc...

Bao nhiêu tiếng thở phào. Các võ tướng có mặt trong triều cũng hiểu, hiện nay binh lực của Vọng Yểm chưa vững mạnh, nếu đối chọi thẳng thừng với Đông quốc thì cũng không có lợi. Tuy nhiên đòn phản công ấy đã khiến Đông quốc vô cùng kinh hãi, chấn động cả Lục địa. Cái nhìn về hoàng đế cũng đã thay đổi rất nhiều.

-Hạ lệnh xuống, Mặc tướng quân tại Bì thành gia tăng tam cấp, thành Hộ quốc đại tướng quân. Phụng lão tướng quân triệu về thành gia phong Phụng gia thành Hầu tước, ban đất Phủ Xuyên.

Triều đình đang lúc chấn chỉnh lại. Các quan đều đổ mồ hôi, nom nớp không biết số phận mình rồi sẽ về đâu.

Trương lão sư cũng rời khỏi cung, trở về nhà, nhậm chức Hàn Lâm đại học sĩ. Gia tộc Thượng Quan trở lại ánh mặt trời.

Sắp xếp của Đông Phương Phong lại khiến người ta vô cùng kinh ngạc. Để Thượng Quan gia giả chết, nhằm dẫn dụ Tần thừa tướng và Đông quốc ra mặt. Thượng Quan gia cũng được gia phong Hầu tước. Thượng Quan Vân nắm giữ chức Thống soái, cùng Mã đô úy tiếp tục thao luyện binh mã.

Điều khiến người ngạc nhiên nhất là một thư sinh văn nhả xưa nay cũng chưa bước ra trước Vọng Yểm bỗng được phong chức Trung đường. Có người xâm xì, hẳn trước đây là hôn phu của vị phi tần duy nhất trong cung -Ninh Nhi, Ninh quý nhân. Người ta cho là hoàng thượng vì để đền bù cho hấn mà ban cho hấn quan cao.

Chúc Đường không vui không buồn bước lên nhận phong vị. Trước khi lật đổ Đông quốc, hẳn cần một hậu thuẫn vững mạnh. Vọng Yểm quốc và Đông Phương Phong là thứ Chúc Đường đang cần.

Ba ngày sau khi ký hòa ước, Đông Phương Phong ra lệnh “giải điền”, đem những ruộng lúa tốt của quan lại trước đây cho dân vào cày cấy. Nông dân sau khi thu hoạch sẽ trả một khoản tiền như là tiền thuê đất, còn lại được giữ làm của riêng.

Hắn cũng cho phép người dân nghèo được học hành, cho phép người dạy học được hưởng một khoản bổng lộc, toàn tâm dạy dỗ học trò.

Đêm đã khuya mà Đông Phương Phong vẫn chưa ngủ. Những gì chưa làm quả thật quá nhiều, thật sự quá nhiều.

Cầm trong tay giang sơn cầm tù, bây giờ hắn mới hiểu. . .Làm vua cũng là một việc thật nặng nề.

Lời tác giả: -Thật muốn kéo đoạn đánh nhau này quá.

Nam chính thứ hai: Nam chính 1 đã mấy chục chương, còn tôi bao giờ ra?

Tác giả: Ngâm ngùi cắt cắt. Nam chính hai cũng phải có đất mà.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Niềm đau

Thời điểm Tín Phong huyện đang xây ra hạn hán, Đỗ Tử Minh được cử đến xử lý, chưa được bao lâu thì đã báo tin về.

Đông Phương Phong mở thư ra đọc. Tình hình ở Tín Phong đã được xử lý tương đối ổn thỏa, người dân thiếu gạo ăn đã được cung cấp đầy đủ. Xuất thân từ nông dân, Đỗ Tử Minh hiểu rất rõ vai trò của tưới tiêu đối với nông nghiệp. Hắn cùng vài người thân tín đi dò tìm mạch nước ngầm, còn cho người sang trấn Yên Hà bên cạnh thăm dò, tìm cách dẫn nước về huyện Tín Phong.

Trong thời gian đó Đỗ Tử Minh vô tình biết được chuyện, một số cư dân của Tín Phong huyện đột nhiên mất tích. Người trong làng bảo khi xảy ra hạn hán, triều đình chưa đến tiếp viện, nhiều trai tráng đã nghe lời một số người lạ cùng đến trấn Nguyệt tìm việc làm. Nghe nói thù lao rất cao.

Họ ra đi không trở lại, ít ra cũng phải mấy trăm người.

Cư dân trấn Yên Hà cũng vậy. Khoảng mấy trăm trai tráng cũng mất tích bí ẩn. Đề xuất phát từ một số người dụ dỗ đi tìm kiếm công việc tốt hơn.

Đông Phương Phong nhíu mày, hỏi Chúc Đường:

-Khanh thấy sao?

-Chuyện này nên làm ra lẽ, tránh lòng dân hoang mang. Hoàng thượng, để cho thần?

-Được rồi...Khanh cứ làm đi...

Chúc Đường sau khi nhận chức Trung đường, làm việc công tư rõ ràng, theo lời Trương lão sư là kỳ tài thiên hạ. Nghĩ đến việc sau này hắn sẽ lên ngôi cửu ngũ Đông quốc, Hàn Mặc có chút lo lắng cho Đông Phương Phong. Tuy nhiên, Hoàng thượng lại không có chút do dự, còn rất tán thưởng tài năng của Chúc Đường.

Chúc Đường được toàn quyền sử dụng ám dạ quân, chỉ trong mười ngày đã nhanh chóng đưa về cho Đông Phương Phong một báo cáo chi tiết, còn tra

ra được kẻ giấu mặt đằng sau đó là ai.

-Hoàng thượng...

Tay Đông Phương Phong run rẩy. Hàn Mặc nghe được nhịp tim hấn loạn cuồng:

-Sao...sao lại là đệ ấy? Tại sao?

Người đứng đằng sau là Bát vương gia Đông Phương Tự, vị hoàng đệ suýt được đưa lên ngôi hoàng đế bây giờ của Đông Phương Phong.

-Ngay khi Tạ Hiểu kéo quân về triều, Bát vương gia đã chuẩn bị nội loạn. Nhưng người đưa tin đến chỗ Tạ Hiểu thì chúng ta đã phản công lại Đông quốc rồi.

Ngai vàng và địa vị. Đằng sau Đông Phương Tự là một Cửu Hà quốc tham vọng không kém. Đông Phương Phong ngày xưa chấp nhận lên ngôi vị nhằm để bảo vệ hoàng đế. Hấn đâu ngờ vị hoàng đế ấy không cần sự chở che đó mà cứ khẳng khái cho là Đông Phương Phong tham quyền vị. Bây giờ hấn ta đã mười lăm tuổi, đủ lông đủ cánh, muốn vươn xa, muốn được ở vị trí cao hơn.

-Hoàng thượng...Chuyện này...

-Khanh lui đi. Ta...

-Hoàng thượng, chuyện này phải nên xử lý rồi.

-Khanh bảo ta xử lý thế nào? -Đông Phương Phong gần giọng- Giết nó sao? Ta vì đâu mà không cam chịu sự khống chế của mẫu hậu và thừa tướng? Ta muốn mạnh lên để bảo vệ những người thân, chứ không phải để giết những người thân. Ta...

-Bát vương gia, coi người là người thân sao?

Hàn Mặc ngừng lại, Đông Phương Phong đang đau đớn. Lời Chúc Đường như những nhát roi quất mạnh vào con tim hấn. Buốt giá tận cùng.

-Hoàng thượng...Thần vì cha nuôi mà trả thù. Hoàng thượng vì những khanh tể trung thành dưới trướng người. Đó mới là những người cần chúng ta bảo vệ. Bát vương gia không xem hoàng thượng là huynh đệ. Người đau lòng vì hấn, đáng sao?

-Khanh...

Chúc Đường, dưới ánh hoàng hôn Đông quốc, trái tim lạnh lẽo. Quê hương thì sao chứ? Quê hương và người được gọi là cha, là huynh đã nhấn chìm hấn vào chỗ chết. Chỉ có một ông lão yếu ớt, không thân thích sẵn sàng mang thân chở che cho hấn. Ông là quê hương, là người thân, là tất cả của Chúc Đường.

Đông Phương Phong, từ bỏ cuộc sống yên bình chấp nhận trở thành hoàng đế bù nhìn để bảo vệ an toàn cho đứa em ruột thịt. Nhưng nó không hề cảm động trước tình thương của hấn. Nó chỉ muốn thành con đại bàng tung cánh. Nó muốn quyền vị, vì quyền vị mà muốn lật đổ hoàng huynh.

Một đứa em như vậy, so với Thượng Quan Vân, Thượng Quan Minh vì chúa sẵn sàng hy sinh mạng sống, một Trương lão sư không ngại mạng mình bị đem ra trăm thù, làm sao có thể sánh bằng?

-Hoàng thượng...Trước khi Bát vương gia càng lúc càng mạnh, diệt lúc này mới giúp ổn định tình hình Vọng Yểm. Diệt lúc này làm gương cho những kẻ khác muốn âm mưu nổi loạn. Người quyết định đi!

Hàn Mặc nhìn Đông Phương Phong thần thờ, đau đớn. Quyết định...Chỉ vài lời nói nhưng thực sự nặng đến ngàn cân.

Vẫn phải là hấn lạnh lùng. Vẫn phải là hấn cương quyết lúc này thôi:

-Khanh cứ như phép nước mà định. Ta giao quyền cho khanh...

Đông Phương Phong cũng không phản đối. Hấn biết đâu là giới hạn. Tuy là giới hạn này, quả thật làm lòng hấn nát tan:

-Nếu...nếu bắt được nó, khanh đưa đến cung của trẫm. Trẫm muốn hỏi nó vài điều...

-Dạ...

Chúc Đường lui ra ngoài. Một ám dạ đang chờ sẵn. Trăng sáng. Chúc Đường thoáng thờ dãi:

-Báo với Thượng Quan nguyên soái phối hợp. Bắt sống Bát vương gia.

-Tuân lệnh...

Ánh mắt Chúc Đường chợt tối đi. Hình ảnh hoàng thượng loạng choạng trong cung lại hiện lên.

-Bất sống và đưa đến chỗ ta. Chuẩn bị sẵn một liều thuốc độc.

Con người phải luôn tàn nhẫn. Làm thần tử, đôi khi cũng phải nhẫn tâm thay cho hoàng đế của mình.

Buổi chiều trong điện Long Tường tĩnh mịch, Chúc Đường cầm trên tay một số tấu chương mang đến cho Đông Phương Phong.

Có những nỗi đau hằn giấu lại bằng một tiếng thở dài.

Đêm qua, Thượng Quan Vân đã bí mật tập kích căn cứ của Bất vương gia Đông Phương Tự. Vì bất ngờ nên họ không kịp phản ứng, không kịp giấu đi những chứng cứ tạo phản. Người của Cửu Hà quốc cũng chưa kịp lui đi.

Bất vương gia Đông Phương Tự có tài, có trí, có tham vọng. Chỉ là không có tình thân.

-Bất vương gia, người cầu kết cùng Cửu Hà quốc nổi loạn, người nghĩ Cửu Hà quốc sau khi thành công sẽ để người yên ổn trên vị trí đó sao?

-Ta....

Cũng sẽ như Tiên đế trước đây, chịu sự khống chế của người khác. Kẻ chỉ tham quyền cố vị, tìm mọi cách bảo vệ mình sẽ khó mà ngồi đầu lên được chỗ cao hơn.

-Hoàng huynh....Ta muốn gặp hoàng huynh.

Đông Phương Tự đã thét lên trong cơn tuyệt vọng. Bây giờ mới nhớ đến hoàng huynh.

-Nếu thành công, người mà vương gia giết đầu tiên sẽ là hoàng thượng, là hoàng huynh của người. Là người luôn lo lắng cho Vương gia, người rất thương yêu vương gia.

Liều thuốc độc giúp người ra đi nhanh chóng, dẹp đi một nỗi đe dọa cản đường Đông Phương Phong.

-Bất vương gia, thần xin tiễn đưa người.

Hoàng thượng sẽ đau lòng nhiều lắm. Nhưng dù sao cũng phải chấm dứt. Để người phải ra tay giết đi đứa em ruột thịt, có lẽ nỗi đau này sẽ càng nhân lên rất nhiều lần.

Gần đến chính điện, đằng xa có hai cung nữ đi trước, theo sau là một chiếc kiệu nhỏ. Bạch lão giám cũng đi sát bên kiệu. Nhìn thấy Chúc Đường, ông vội thi lễ:

-Chúc đại nhân...

Bên trong là phi tần của hoàng thượng. Mà hậu cung chỉ có một Ninh Nhi. Chúc Đường quỳ xuống, nhẹ nhàng:

-Thần là Chúc Đường, bái kiến Ninh quý nhân.

Từng được hứa hôn, sắp đến ngày hôn lễ. Nay một là quý nhân trong cung cấm, một là thần tử mang trọng trách trên vai.

Chúc Đường có từng yêu Ninh Nhi không? Ninh Nhi có từng yêu mến Chúc Đường?

Nàng xem hắn là tướng công, có tin tưởng, có kỳ vọng. Hắn cũng xem nàng là một nương tử tốt, dự định sẽ cùng nhau chia sẻ cuộc sống bên cạnh hai người cha hiền lành, không danh lợi bon chen.

Tiếc là...

-Chúc....Chúc đại ca....Người....

-Quý nhân, thần phải đến gặp hoàng thượng bây giờ....

Hiện nay, nàng đã là phi tử. Nghe nói, Đông Phương Phong sủng ái và yêu thương nàng sâu đậm. Cũng là điều tốt. Chúc Đường cũng mong Ninh Nhi được vui vẻ, hạnh phúc hết kiếp này.

-Tôi...tôi xin phép. Xin chào Chúc...Chúc đại nhân.

Giọng nói có vẻ run rẩy. Ninh Nhi cảm thấy có lỗi. Chúc Đường mỉm cười:

-Ninh quý nhân hồi cung....

Kiệu toan lui thì bỗng nhiên hắt lại lên tiếng gọi nàng:

-Thần nghĩ...Lát nữa người nên đến gặp hoàng thượng. Chắc là hôm nay người sẽ cảm thấy không vui.

...Canh hai đã đến. Bên ngoài cung điện của hoàng đế, đèn vẫn đang thấp sáng như ban ngày.

Ninh Nhi bước chân vào trong. Nàng vốn định không đến. Phi tử thường chỉ có đợi chờ hoàng thượng, chẳng mấy khi dám tự ý đến tìm người.

Hôm nay những lời Chúc Đường nói làm Ninh Nhi lo lắng. Nàng không ở yên trong viện được, cuối cùng đành phải đến đây.

-Ninh quý nhân.

Bạch lão giám nhìn thấy Ninh Nhi vội vã đến hầu hạ. Hoàng thượng vì chuyện của Bát vương gia, đúng là phiền muộn rất nhiều.

-Hoàng thượng, người. ...-Nàng hỏi nhỏ -Người có trong đó không?

-Quý nhân. ...Xin mời. ...

Ninh Nhi bước vào trong. Đông Phương Phong đang yên lặng bên án thư. Trước mặt hắn là một hộp gỗ. Bên trong là ...

Chúc Đường mang đến cùng tin tức Đông Phương Tự thực sự tạo phản. Bên trong là đầu của hắn ta.

Hàn Mặc hiểu rõ, nếu giải Đông Phương Tự đến gặp, Đông Phương Phong sẽ càng đau lòng hơn khi nghe chính miệng em mình nói lên sự thật. Chúc Đường giết hắn, một phần đã giúp Đông Phương Phong thoát khỏi cảnh đau lòng khi phải xuống tay giết đi đệ đệ cùng dòng máu của mình.

Biết vậy, hắn vẫn đau đớn. Vô cùng đau đớn. ...Hoàng cung rộng lớn, chỉ là không có tình thâm.

-Hoàng thượng. ...

-Ninh Nhi. ...

Hắn ôm lấy nàng, ôm chặt lấy nàng. ....Áp mặt vào người nàng.

Ngực Ninh Nhi nóng nóng, thấm ướt bởi thứ gì đó. Đông Phương Phong đang khóc. Thực sự đang khóc phải không?

-Hoàng thượng. ...Người. ...

-Đừng nói gì hết. Đừng nói gì hết. Ta xin nàng. ...Ta xin nàng. ...

Ngay khi đau lòng nhất, uất ức nhất, Đông Phương Phong cũng không rơi lệ. Nhưng bây giờ hắn không làm sao chịu đựng nổi nữa. Vương vị, hoàng thất – cuối cùng đổi lại là đầu rơi máu chảy. Em trai phản bội anh ruột, những lời nói non nớt ngày nào chỉ là gió thoảng bên tai:

-Hoàng huynh. ...Đệ sợ lắm. Đệ không muốn làm hoàng thượng đau. Đệ. ...

Khi đó nó mới 8 tuổi, ngây thơ, trong sáng. Hay nó chỉ giả vờ ngây thơ, trong sáng. Nó sẵn sàng nhìn anh nó đi vào chỗ chết, lặng lẽ trong vị trí Vương gia chờ đợi một lúc nào đó thời cơ đến, sẵn sàng vùng lên, hại chết chính anh mình.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Ngôi hoàng hậu

Triều đình Vọng Yểm lại thêm một phen sóng gió khi Bát vương gia Đông Phương Tự mưu đồ tạo phản bị bắt và xử chết. Thế lực Bát vương bị truy quét sạch sẽ. Cửu Hà quốc cũng không tránh khỏi liên quan.

Thượng Quan Vân bất ngờ kéo quân tiến đánh Cửu Hà quốc với cái cớ trừng phạt đám người đã ủng hộ Đông Phương Tự. Quân Cửu Hà quốc không phải là yếu nhưng ngay lúc đầu sôi lửa bỏng của chiến tranh thì đột ngột người ở Xa Diện lại nổi dậy, tình hình không khác gì Vọng Yểm lúc trước. Nhưng quân Xa Diện không rút lui khi triều đình đứng ra thương lượng, kiên quyết đòi Cửu Hà quốc cắt đất, thành lập quốc gia tự trị.

Chúc Đường nhìn mớ tấu chương đặt trước mặt. Hắn đảm nhận chức vụ Trung đường, thường xem xét cái vụ việc trước khi trình qua hoàng đế. Cửu Hà quốc mất đi Đông Phương Tự nhưng hắn không tin Quốc chủ Cửu Hà lại nhân từ, thương yêu con cái. Đứng trước “thù trong giặc ngoài”, Cửu Hà vương muốn cầu hòa để toàn tâm đối phó nội loạn cũng là chuyện dễ hiểu.

Nhưng mà. ...

Chúc Đường cười khẩy, sai người đem tấu chương tới cho sứ giả:

- Xin tạ lỗi. Thần là thần tử của Quốc chủ Vọng Yểm, mọi chuyện đều nên do chủ nhân của thần quyết định.

Đông Phương Phong đang ở trong cung. Sau khi Đông Phương Tự mất, hắn thường xuyên mất ngủ. Lòng cảm thấy nuối tiếc. Phải chi...

– Thần tham kiến hoàng thượng.

Hắn nhanh chóng trao cho Đông Phương Phong tờ bản đồ Yên địa. Bây giờ Hàn Mặc mới nhìn kỹ vị trí quốc gia. Vọng Yểm nằm ở vị trí trung tâm, cực kỳ thuận lợi cho việc canh giữ, sử dụng tài nguyên biển. Chắc vì vậy mà quốc gia này không ít lần phải chống giặc ngoại xâm.

Một dấu chấm màu đỏ chấm giữa bản đồ. Đông Phương Phong hỏi ngay:

- Đây là...

- Chúng ta nhân dịp này xâm nhập sâu vào Cửu Hà quốc. Thần đã sai người đến gặp Xa Diện vương.

Đông Phương Phong rất thông minh. Hắn hiểu ngay:

- Ý khanh là...

- Giúp họ có ít quyền lợi. Đổi lại là Châu giang địa.

Đây là một trấn nhỏ nơi Cửu Hà quốc. Hàn Mặc nhủ mảy:

- Để làm gì?

- Thần đã cho người đi thăm dò. Nơi này có sắt, mỏ sắt cực lớn. Chúng ta lấy được Châu Giang, mỏ sắt đó giúp chúng ta làm được không ít vũ khí và đồ dùng. Chi là...

- ....

- Tuyệt đối không được để lộ chuyện này ra ngoài. Mạc tri thủ và Cửu Hà quốc biết tin, không đời nào để mất Châu Giang địa. Chúng ta âm thầm giúp Xa Diện tách khỏi Cửu Hà quốc, phạm vi thế lực của họ bao gồm cả Châu Giang địa. Thần cũng đã cho người phao tin, Ninh quý nhân xuất thân là người Giang địa. Hiện nàng đang được hoàng thượng sủng ái, mua một mảnh đất Giang địa nhỏ bé làm vui lòng người ngọc sẽ chẳng ai nghi ngờ...

Nhắc đến Ninh Nhi, Chúc Đường không hề đổi sắc. Không lẽ nào... Tình cảm của hắn với nàng...

- Khanh và nàng....?

- Thần rất mến Ninh Nhi. Nhưng ngoài nghĩa phụ, thần không xa thân vì ai khác. Ninh Nhi được hoàng thượng sủng ái cũng là phúc của nàng.

Chi là...

- Chi là...-Hắn nhẹ giọng -Người là thiên tử. Hiện nay lại đang mọc lông mọc cánh. Sẽ có người tìm cách khống chế đôi cánh của người.

Ngay buổi chiều hôm ấy, Thái hậu nhận được thư hàm từ Mạc tri thủ. Sinh thần của hoàng đế Vọng Yểm, quốc chủ Mạc tri thủ không thể sang chúc mừng được song sẽ cử công chúa Uyển Thanh thay mặt đến bái phỏng Người.

Tay Thái hậu hơi run rẩy. Vị trí của Đông Phương Phong đã thay đổi. Những năm trước, lời chúc mừng cũng không có. Năm nay Mạc tri thủ cử “sứ giả”, lại là công chúa Uyển Thanh, đệ nhất mỹ nhân Yên địa, là con gái yêu của Mạc tri thủ quốc chủ, niềm mơ ước của bao nam tử trên đời.

Cuối thư cũng có lời nhắn gửi... Chuyến đi này, nhất định phải làm cho Uyển Thanh đồng ý trở thành hoàng hậu của Vọng yểm quốc, giống như Thái hậu lúc trước. Cũng chỉ là một con cò.

Trong thư phòng, Bạch lão giám nhằm đọc lại chiếu chỉ của Đông Phương Phong trước khi đi thông truyền: Gia phong Ninh quý nhân là Ninh phi, ban cho cung Lục Diệp, gần sát tâm cung của hoàng thượng. Sủng ái không hề che giấu.

Đông Phương Phong lại thở dài. Hôm nay lên triều, không ít thần tử nhắc đến chuyện lập phi, không thể chỉ có một phi tần độc sủng. Tin này nhất định sẽ đến tay Thái hậu. Bà ta không bỏ qua cơ hội đem phiền phức đến cho Đông Phương Phong.

Hắn phải ra tay trước. Phong Ninh Nhi làm hoàng hậu thì chưa được. Nhưng là Ninh phi, lại ban nơi ở sát cung hoàng thượng, ý tứ quá rõ ràng. Nàng là người Đông Phương Phong yêu nhất. Sau này dù hậu cung có nổi sóng, vị trí Hoàng phi cũng khiến người ngán ngại nếu muốn hại nàng.

Một chiếc xe ngựa lộng lẫy, thêu hoa kết ngọc dừng lại ở biên giới Vọng Yểm. Đoàn người tiền hô hậu ủng lên đến mấy trăm.

- Làm phiền truyền tin... Công chúa Uyển Thanh của Mạc tri thủ đến chúc mừng sinh thần của hoàng thượng. Xin...

Cung nữ chưa dứt lời thì bên trong đã có một giọng nói trong trẻo như ngọc vọng ra:

-Nói hẩn truyền lời...Bản công chúa đi đường mệt mỏi, đến đây là không đi nổi nữa. Bảo hoàng thượng Vọng Yểm ra đến đây đón tiếp ta vào thành. Bảo hẩn nhanh lên một chút. Bản công chúa không muốn chờ lâu.

Đường đường là hoàng thượng một nước, sao lại phải đi đón công chúa? Đám quân lính nhìn nhau. . .

Giọng nói trong trẻo lại vang lên, lần này có vẻ tức giận hơn:

-Các ngươi còn đứng đực ra đó. Mau đi truyền lời. Trễ thêm một lát, bản công chúa chém đầu từng tên một. Nhanh lên!

Quốc chủ Mạc tri thủ Đường Uyên nổi tiếng là người phong lưu bay bướm, trong cung có hơn mười bảy hoàng tử và mười lăm công chúa. Tuy nhiên Thất công chúa Đường Uyên Thanh là người được ông ta và hoàng hậu thương yêu nhất. Không chỉ thông thạo cầm kỳ thi họa, Thất công chúa còn nổi tiếng bởi dung nhan mỹ lệ, xinh đẹp tựa thiên tiên.

Ý thức được lợi thế về nhan sắc, nàng vô cùng kiêu ngạo. Nghe nói Đại hoàng tử Lục Hà quốc, Nhị hoàng tử Đông quốc đến bái phỏng đều bị công chúa cho ngồi chờ ngoài cung cả nửa ngày, không tiếp. Bây giờ nàng lại được đích thân Quốc chủ Mạc tri phủ phái đến mang sớ lễ mừng sinh thần Đông Phương Phong cho thấy sự coi trọng của ông ta tới Vọng Yểm, nhất là sau hai tháng lợi về vang của nơi này với Cửu Hà và Đông quốc làm chấn động chư hầu.

Đông Phương Phong nghe lời thám tử báo lại, có chút không vui:

-Công chúa muốn ta đi đón à?

-Vâng...Tâu hoàng thượng. Công chúa nói, người không đến, một bước cũng không bước vào Vọng Yểm quốc.

Chuyện này không khó. Nhưng là quốc chủ một nước, đi đón công chúa Mạc tri thủ, vẫn là có chút không hay.

Đông Phương Phong nhìn Chúc Đường, nhẹ giọng:

-Chúc khanh gia, khanh đi đi!

-Dạ...

Chúc Đường là trung đường, lại là cánh tay đắc lực của hoàng đế. Đón công chúa cũng hợp lẽ nghi.

Hàn Mặc nói thêm:

-Khi cần làm, cứ làm những gì khanh muốn làm.

Chúc Đường hiểu ý. Một cô gái dù kiêu kỳ cũng chỉ là quân cờ trong tay nam nhân thời chiến loạn. Quốc vương Mạc tri thủ đích thân cho con gái yêu đến, đương nhiên cũng không chỉ vì mục đích chúc mừng sinh thần của Vọng Yểm vương rồi.

....-Thần là Chúc Đường, bái kiến công chúa.

Chúc Đường thi lễ trước kiệu. Bên trong vẫn im lìm.

-Thần là Chúc Đường. ...

-Ta không có điếc -Giọng nói trong trẻo lại vang lên- Nhưng ta đã nói rõ. Ta muốn hoàng đế Vọng Yểm quốc phải đến đây. Nếu không, một tác đất Vọng Yểm ta cũng không bước qua. Không đến dự được sinh thần, ta về tâu lại phụ vương, xem các ngươi làm sao ăn nói với người?

-Công chúa bớt giận....-Đỗ Hữu Ba là thân cận của Thái hậu đi theo đoàn đón tiếp vội vàng lên tiếng- Tôn hại thân ngọc, chúng thần gánh vác không nổi đâu.

-Nghe chưa, Chúc....Đường... -Giọng nói được kéo dài thêm— Nhanh về hồi tấu với hoàng đế của ngươi. Nhanh lên!

-Thần phụng mệnh hoàng thượng đến đón công chúa, không đón được người, thật là thất lễ -Chúc Đường vẫn thản nhiên -Là do phúc của hoàng thượng không đủ. Không thể đón mưa móc của Mạc tri thủ quốc chủ. Thần mạn phép xin công chúa truyền lời lại, nói rõ ý tiếc nuối của quốc chủ Vọng Yểm.

-Ngươi...

Uyển Thanh dù tính cách kiêu ngạo cũng hiểu, Mạc tri thủ hoàng đế coi trọng Đông Phương Phong mới sai nàng đến đưa lễ vật. Thảm ma ma cho nàng biết, đằng sau còn là ý muốn chọn hẩn làm hôn phối với Uyển Thanh. Một công chúa kiêu sa lại phải lấy quốc chủ của một nước nhỏ, làm hoàng hậu ở nơi tối tăm này. Ngày xưa hoàng đế Mạc tri thủ chỉ cho một cung tỳ, phong cho nàng ta chức công chúa để gả cho Tiên đế Vọng Yểm. Sao bây giờ còn không ít công chúa, Uyển Thanh nàng lại bị tính kế, gả cho người nàng không thương yêu, địa vị thấp kém nhất trong trung tâm Yên địa này?

-Công chúa....Nếu không qua thành thì thần xin được cung tiễn người. Tệ quốc nghèo nàn, bé nhỏ, tiệc sinh thần của hoàng thượng chỉ được tổ chức đơn giản. Người cũng nói rõ, chỉ có đám thần tử què kệch chúng thần, không dám làm phiền chư bang đến chê cười...

Cửa biên giới sẽ đóng lại. Uyển Thanh cũng không thể quên chuyện phụ hoàng đã giao.

-Người đứng lại...

-Công chúa có gì dạy bảo?

-Xe ngựa của bản công chúa đi quá xa nên mệt mỏi. Thay xe ngựa khác cho ta.

-Dạ...

Chúc Đường phẩy tay. Một chiếc xe ngựa mới được đem đến, trang trí hoa lệ. Đỗ Hữu Ba giật mình. Chúc Đường đã tính đến chuyện này.

Từ trong kiệu ngọc một mùi hương thơm ngậy ngát vương vấn bên người tướng sĩ. Kiệu hạ xuống, hai cung nữ vội đến bên cạnh. Từ bên trong một vóc dáng tha thướt chậm rãi bước ra.

Nàng khoác y trang đồ rực. Mái tóc đen óng tùy tiện búi lên bởi trâm ngọc quý giá, chất liệu trong suốt, thả dài xuống tấm lưng ong kiêu mị. Đôi môi đỏ mọng không chút phấn son tô điểm, mắt đen long lên vẻ ngây thơ vô tội nhưng khi liếc mắt lại sắc sảo tựa gươm đao.

Không hổ danh là Đế nhất mỹ nhân Yên địa. Vẻ đẹp vừa ngây thơ tươi tắn, vừa thiên kiều bá mị. Đỗ Từ Ba vội cúi mặt che giấu cảm giác ngơ ngẩn. Được bên cạnh nàng, được nghe nàng thủ thi, được ôm nàng một khắc, có chết cũng không tiếc.

Chúc Đường lại liên tưởng đến những gì đã do thám được gần đây. Nàng công chúa này nhất định không có ý tốt lành khi đến Vọng Yểm quốc. Nếu chỉ vì tính cách trẻ con thích được chiều chuộng, nàng ta chẳng việc gì phải gây âm ỉ ngoài biên giới, trước khi vào Đông quốc làm gì.

Nàng ấy sẽ là hoàng hậu của Vọng Yểm quốc? Chúc Đường chợt thấy lòng trĩu nặng. Mạc tri thủ quốc chủ muốn gả Uyển Thanh làm hoàng hậu Vọng Yểm, đằng sau là bao mưu toan chính trị. Hắn không quan tâm lắm nhưng nghĩ đến Ninh Nhi một mình nơi cung cấm. Nàng không có thân thể, bây giờ Uyển Thanh đường đường là công chúa Mạc tri thủ. Liên kết hôn nhân chính trị, địa vị của nàng ta sau hậu cung vô cùng vững chắc. Ninh Nhi cũng như những cô gái mong manh tại Bạch Liên thành vốn không có nhiều toan tính, sau này biết có đủ sức chịu đựng hay không?

Bạn đang đọc truyện *Quyền Khuyên Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Uất ức của nàng

Thất công chúa Đường Uyển Thanh sau khi đến Vọng Yểm quốc thì được bố trí tại cung điện Từ Đẳng với nghi thức đón tiếp hoàng gia long trọng nhất. Cả Đông Phương Phong cũng đến gặp nàng.

Chúc Đường âm thầm quan sát. Thái độ của Uyển Thanh đối với Đông Phương Phong rất lạnh nhạt, với Thái hậu cũng vậy. Suốt buổi tiệc, nàng ta ít khi cười nói, chỉ lẳng lặng nhìn mọi thứ trên bàn tiệc với vẻ chẳng quan tâm.

Sáng sớm, theo lệ thường, Ninh Nhi vào vấn an Thái hậu. Trên đường đi, nàng bỗng nhìn thấy một cảnh lạ thường.

Một nàng cung nữ quỳ dưới đất, đầu đội một chậu hoa. Có lẽ nàng đã quỳ ở đây lâu lắm, khuôn mặt không còn chút huyết sắc, môi tái nhợt, xanh xao.

Người bị phạt quỳ đã khổ. Lại bị phạt quỳ với cả một chậu hoa.

Nhìn thấy Ninh Nhi, nàng ta càng sợ hãi, định thi lễ nhưng vì đang đội trên đầu chậu hoa lớn, toàn thân mất thăng bằng, loạng choạng ngã xuống nền đất lạnh lẽo. Ninh Nhi vội hô lên:

-Cẩn thận...

Đã trễ. Chậu hoa rơi xuống đất, vỡ tan tành.

-Người...

Một cung nữ khác, từ xa đi lại. Chưa kịp đợi Ninh Nhi phản ứng, nàng ta đã tát liên tục vào mặt cô gái đang ngã quỵ phía dưới kia.

-Đồ vô dụng...Người là đồ vô dụng. Thật là...

Nàng ta dùng chân đạp mạnh vào người cung nữ. Ninh Nhi vội can ngăn:

-Dừng lại...Dừng lại...Không được...Không...

-Tránh ra....

-Hồn lảo -Cung nữ Mộc Liên đi theo hầu hạ Ninh Nhi vội lớn tiếng- Ngươi có biết đây là Ninh phi của hoàng thượng? Sao lại dám, lại dám xô người?

-Thì ra là Ninh phi nương nương -Cung nữ kia cũng không hề thi lễ, vẫn lạnh lùng- Tỳ nữ là Bảo Anh, là tỳ nữ thân cận của Uyển Thanh công chúa. Người tỳ nữ đây là người hầu của công chúa, không biết phi tử của hoàng thượng Vọng Yểm có gì bất bình không?

-Ta không dám xen vào chuyện của công chúa. Nhưng....-Ninh Nhi đỡ cô gái còn đang khóc nức nở lên, nhẹ nhàng- Nàng ấy sai đã sai rồi, trừng phạt sẽ lấy mạng nàng ấy. Ta mong nàng....

-Cái mạng của nàng ta, so với Huyết lan chi địa của ta sánh nổi sao?

Giọng nói trong trẻo như chuông bạc. Thân vóc mảnh mai từ xa đi lại. Công chúa Uyển Thanh chẳng khác nào tiên nữ giáng phàm.

-Công chúa....

Ninh Nhi thi lễ. Nàng cũng biết vị trí của Mạc tri thủ, cũng không muốn làm Đông Phương Phong khó xử.

Lần đầu tiên Uyển Thanh nhìn kỹ một cô gái. Nàng không khỏi kinh ngạc. Bên ngoài Mạc tri thủ lại có cô nương xinh đẹp đến như vậy. Ngoài những nữ tử Bạch Liên Thành phụ vương hay chơi đùa đến chán chê trong cung, nàng không nghĩ lại có người như hoa như ngọc thế ngoài đời.

-Nàng là....

Từ sững sờ chuyển sang hoảng hốt, Ninh Nhi lùi người lại. Công chúa Uyển Thanh bỗng nhiên nắm lấy áo nàng giật mạnh. Đằng sau tấm lưng ong trắng mịn là hình xăm rõ mồn một của Bạch liên.

-Thì ra là nữ nhân của Bạch Liên thành.

Bạch Liên thành từ khi bị Mạc tri thủ diệt, nữ tử Bạch Liên thành đa số đều bị bắt là nô, làm tỳ, làm kỹ nữ. Nam nhân Bạch Liên thành cũng trở thành nam kỹ, bị khinh bỉ không sao kể xiết. Đôi môi đỏ mọng của Uyển Thanh nhếch lên. Tiếng cười cao ngạo khuấy động không khí tĩnh lặng sớm mai.

-Đông Phương quốc chủ....Lại lấy nữ nhân Bạch Liên thành làm phi tử. Hồ ly tinh, muôn đời vẫn là hồ ly tinh.

Ngay cả nữ tỳ Bảo Anh cũng nhìn nàng khinh rẻ. Ninh Nhi chợt nhớ đến thái độ bối rối của thân phụ, khi nàng còn nhỏ hay hỏi ông về đóa bạch liên phía sau mình:

-Cha ơi, sao lại xăm hình cho con vậy ạ?

Bạch Liên thành là một nơi đồ nát. Nữ tử Bạch Liên thành, bị người khác khinh rẻ. Nếu để người ta biết phi tử duy nhất của Vọng Yểm quốc chủ lại là nữ nhân Bạch Liên thành thì....

-Công chúa....Có vẻ như nàng đã quá tay rồi.

Giọng nói quen thuộc của Đông Phương Phong vang lên bên tai nàng. Chiếc áo choàng trùm kín thân thể ngọc ngà. Những giọt nước mắt trên má Ninh Nhi làm lòng hần nhói đau.

-Ta chỉ nói sự thật cho ngươi tỉnh. Đông Phương Phong! Ngươi chỉ là quốc chủ của một nước nhỏ bé. Hiện giờ lại có Hoàng phi là nữ tử Bạch liên thành. “Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã”. Trừ khi ngươi giết chết nàng ta, ta không bao giờ chấp nhận làm hoàng hậu, chung một chồng với thứ người hạ tiện đó đâu.

Phụ vương đã hạ chỉ xuống Vọng Yểm, muốn ban hôn nàng cho hần. Mồng tám ba tháng nữa sẽ thành hôn.

Uyển Thanh tâm cao khí ngạo nhưng vẫn biết, một khi hoàng đế đã định, nàng nhất định phải chấp nhận. Làm vương hậu cho Vọng Yểm, gọi nô tỳ một bước lên mây nhưng thực chất chỉ là kẻ hầu người hạ kia là mẫu hậu, nhìn hoàng thượng- chồng mình sùng ái nữ nhân Bạch Liên thành bị khắp nơi khinh rẻ, lòng nàng cảm thấy vô cùng khó chịu, không cam tâm, vẫn là không có cam tâm.

Hần Mặc nhìn thấy lửa giận đằng sau mắt Chúc Đường vừa thoáng qua. Đông Phương Phong lại đang đau lòng khi Ninh Nhi uất ức. Hần nhẹ nhàng:

-Chúc khanh gia....Ta đưa Ninh phi về cung. Ngươi đón tiếp công chúa giùm ta.

-Tuân lệnh hoàng thượng....

-Ngươi....

-Công chúa....

Chúc Đường đứng chặn trước mặt Uyển Thanh. Nàng lạnh lùng nhìn hần, khóe môi anh đào lại nhếch lên:

-Ngươi rút ra cho ta....Ngươi chỉ là trung đường của một nước nhỏ bé. Bản công chúa....

-Công chúa...Nàng nên biết, đâu là giới hạn.- Chúc Đường khẽ lên tiếng- Dù thần chỉ là trung đường của Vọng Yểm quốc, nhưng vài hôm trước hoàng đế Mạc tri thủ đã phái người đến gặp thần. Người nói, chỉ cần thần đồng ý sang hầu hạ ngài sẽ được phong là quân sư, quyền cao chức trọng. Thần được hoàng thượng coi trọng, còn người....

Con giận Uyên Thanh bùng phát. Đôi mắt đẹp long lên:

-Hoàng thượng gả người cho quốc chủ Vọng Yểm, dù biết người yêu thương nhất là Ninh phi nương nương. Người chỉ là một con cò trong tay hoàng thượng, để hoàng thượng Mạc tri thủ mặc sức bày trí. Thần dám chắc, nếu thần đòi điều kiện là công chúa, phụ vương của nàng sẽ đồng ý ngay.

-Ngươi....

-Một con cò không cần quay ra nhiều trò nữa -Chúc Đường đứng thẳng dậy- Huống gì nàng bây giờ đang mang danh nghĩa là công chúa Mạc tri thủ, chưa trở thành hoàng hậu Vọng Yểm quốc. Giữa Ninh phi nương nương có danh có phận, được hoàng đế sủng ái và một công chúa đang làm loạn, lý lẽ sẽ thuộc về bên nào, công chúa chắc rõ hơn thần....

Chúc Đường quay lưng sau khi cáo từ, đi thẳng, để mặc Uyên Thanh uất ức phía sau.

Chuyện về Bạch Liên thành, nữ tử Bạch Liên, thân phận của Ninh Nhi có lẽ cũng sắp phải nói rõ. Hắn không muốn Ninh Nhi chịu nhiều uất ức. Dù nàng đang là phi tử, dù trong lòng Chúc Đường, Ninh Nhi mãi là cô bé con ngây thơ xinh xắn leo đèo theo sau gọi hắn là ca ca trong lần gặp mặt đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Âm mưu

-Thiếp là người của Bạch Liên thành phải không?

Đông Phương Phong ôm lấy Ninh Nhi vào lòng. Hắn cũng đã âm thầm quyết định. Mạc tri thủ muốn dùng hôn nhân để trói buộc, để điều khiển hắn như đã làm với Tiên đế. Nhưng hắn không phải là Tiên đế. Nghĩ đến việc Ninh Nhi phải chịu uất ức trước Uyên Thanh công chúa, có thể sẽ là hoàng hậu thì lại thấy đau lòng.

-Người ở đâu không quan trọng. Nàng là phi tử của ta. Phi tử duy nhất của ta...

-Hoàng thượng....

Phi tử duy nhất, Ninh Nhi không dám mơ đến. Song, nghĩ đến cảnh người cùng người khác chia ân sẻ ái, đúng là lòng vẫn nhói lên, khó chịu vô cùng.

Bạch Liên thành đã tan thành tro bụi, nhưng dấu ấn Bạch liên sau lưng nàng vẫn còn rành rành như một minh chứng sống động nhất. Ninh Nhi cũng muốn biết nhiều hơn về thân thế, về những ngày ở Bạch Liên thành.

-Hoàng thượng...Cha thiếp...

-Cha nàng vẫn khỏe. Ông không có sao cả. Đợi khi thuận tiện, ta sẽ đưa ông vào gặp nàng.

Hắn đã hỏi chuyện Ninh đại phu. Ông không phải là người của Bạch Liên thành. Ngày trước ông tình cờ đi ngang qua tòa thành đổ nát, gặp một tiểu cô nương nép sát vào trong hốc tối, đôi mắt trong trẻo tràn đầy nước mắt. Hình xăm hoa sen trên lưng nàng rất rõ khiến ông lo sợ, giấu Ninh Nhi trong nhà, chỉ sợ họa đến với nàng.

Hình xăm tinh xảo. Theo như điều tra, Thành chủ Bạch Liên thành có hai đứa con, một tám tuổi và một vừa tròn ba tuổi. Theo lời đồn cả hai đều xinh đẹp như hoa sen mới nở. Tiểu công chúa ngây thơ, diễm lệ, đại công tử tuy là nam giới nhưng lại hết sức thanh tú, động lòng người, còn đẹp hơn những đóa sen.

Ninh Nhi...Có phải là Tiểu công chúa lưu lạc? Nữ tử Bạch Liên thành xinh đẹp như ngọc, đa số đều bị nhà quan lại bắt giữ làm tỳ thiếp hầu hạ, muốn tìm lại những người biết tung tích Tiểu công chúa thật là khó hơn lên trời.

Nhưng tìm để làm gì? Ninh Nhi có hắn. Hắn sẽ chăm sóc bảo vệ nàng. Có lẽ chuyện Bạch Liên thành cũng nên chôn vào quá khứ, không cần phải quan tâm.

....-Công chúa...

Thái hậu cao cao tại thượng lại trở nên khúm núm, sợ sệt trước một tiểu cô nương mới vừa mười lăm, mười sáu tuổi. Lửa giận vẫn còn bùng bùng nhưng Uyển Thanh không phải là kẻ ngu ngốc. Nàng nhếch môi:

-Muốn giờ trò gì?

Uyển Thanh quá đáng, kiêu kỳ nhưng không phải là người tâm địa độc ác. Thu Nguyệt dù phạm lỗi, làm vỡ chậu Huyết lan chi địa nhưng cũng chỉ đến nỗi bị phạt quỳ một chút, sao dưới mắt Ninh phi lại trở nên đáng thương, bị Bảo Anh hành hạ nặng tay. Nha đầu Bảo Anh chịu ra tay phối hợp, có lẽ cũng là chuyện quan trọng gì đây.

-Công chúa không thấy, hoàng thượng rất thương yêu Ninh phi sao?

-Thì sao nào? -Uyển Thanh quắc mắt -Hắn yêu ai, sủng ái ai là chuyện của hắn. Liên quan gì tới ta?

-Công chúa, sau này người...

-Im miệng -Uyển Thanh cắt ngang lúc Bảo Anh đột ngột xen vào- Ta đang nói chuyện, có chỗ cho nô tỳ chen lời sao?

-Dạ, nô tỳ biết tội. Xin công chúa tha thứ.

Thái hậu đứng trước cảnh này, lòng chợt thấy phần nộ. Trong mắt Uyển Thanh, bà ta cũng như nô tỳ của nàng ta, tha hồ sai khiến và mắng chửi. Nàng là chủ nhân tại thượng. Bà ta là Thái hậu nhưng chỉ là bù nhìn, là con cò của Mạc tri thủ thôi.

Nghĩ vậy nhưng bên ngoài bà ta vẫn vô cùng bình thản, nhẹ nhàng:

-Thần cũng chỉ lo lắng cho công chúa. Dù người chắc chắn sẽ là hoàng hậu của Vọng Yểm nhưng mà tâm hoàng thượng...

-Ta không cần làm hoàng hậu gì cả- Uyển Thanh cao giọng -Đừng mơ...

Uyển Thanh xinh đẹp, sắc sảo nhưng chỉ là một thiếu nữ mười mấy tuổi. Nàng không phải là đối thủ của một thái hậu ngồi dần lên từ vị trí một cung tỳ.

-Vậy thì...công chúa...Cuộc hôn nhân này...

Phụ vương sẽ không đồng ý. Người sẽ không cho Uyển Thanh từ hôn. Nàng hiểu tính tình ông ấy. Dù thương yêu Uyển Thanh như ngà như ngọc song trái ý ông, chỉ có con đường chết. Và lại nàng...

Trái tim từ lâu đã có một bóng hình thăm lặng. Đại nguyên soái Mạc tri thủ Thẩm Khang.

Nhưng mà...

-Công chúa, nên thần mới nghĩ ra cách này giúp người -Thái hậu nhếch môi- Thu Nguyệt đáng thương sẽ đến van xin Ninh phi thu nạp vì công chúa độc ác. Nàng ta không đề phòng...

-Ngươi...

-Thần có một loại mê hương bí truyền. Nếu Ninh phi ngửi phải, sau hôn mê, lửa dục dâng cao. Chúng ta tìm cho nàng ta vài thanh niên khỏe mạnh. Sau đó thì...

Cưỡng gian Ninh phi. Uyển Thanh không thích nàng ta, nhưng làm nhục nàng ấy thì...

-Thần đề lộ tin tức một chút. Loại thuốc ấy vốn chỉ có ở Mạc tri thủ, vốn là của công chúa...Nhưng công chúa an tâm. Thần đã sắp xếp chu toàn. Khi hoàng thượng định mạo phạm ngọc thể sẽ nhanh chóng can thiệp. Chúng ta cũng có thể mượn cơ hoàng đế Vọng Yểm tâm tà bất chính muốn xâm phạm người. Lúc đó lấy đi mạng hắn. Hoàng gia Vọng Yểm không còn ai nữa, một mũi tên hai đích, vừa khống chế được Vọng Yểm, vừa giúp công chúa tránh khỏi hôn nhân.

Có thể lập công lớn. Khi ấy Uyển Thanh có thể xin phụ hoàng tự định hôn phối. Dù phải hi sinh Ninh phi...

Người không vì mình trời chu đất diệt. Bờ môi mọng cắn nhẹ. Nàng cũng đã quyết tâm.

-Cứ làm theo lời ngươi nói. Nếu thành công, ta sẽ xin với phụ vương, giao Vọng Yểm quốc cho ngươi tìm nhiếp chính, thao túng cả đời.

-Đội ơn công chúa.

Thái hậu đã nhận lời với Đông quốc phối hợp từ mấy tuần trước. Gây ra chuyện này không phải vì nàng công chúa kiêu kỳ kia hay vì Mạc tri thủ. Chỉ cần gây ra hiềm khích giữa hai nước. Đông Phương Phong đau lòng vì Ninh phi bị hại sẽ không kiềm chế nổi cảm xúc. Uyển Thanh nếu bị hắn giết chết, càng là cái cớ hợp lý cho Mạc tri thủ tấn công dọn sạch Vọng Yểm cũng là tiêu diệt một thế lực vừa mới mạnh nha.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Thiếp vì chàng

Hàn Mặc và Chúc Đường đều biết rõ, Ninh Nhi là điểm yếu của Đông Phương Phong. Vì nàng, hắn sẵn sàng làm mọi chuyện. Cũng vì vậy, mưu kế dù có tuyệt diệu đến thế nào, liên quan tới an toàn của Ninh Nhi, hắn sẽ không đồng ý.

-Không được....Không thể nào...

Chính tai nghe Ninh Nhi gặp nguy hiểm. Biết được nàng đang bị người ta mưu hại, lòng dạ nào để yên cho kẻ hoạch được thực thi.

-Nếu sai một chút, ta sẽ ân hận cả đời. Không...

Thái hậu đã dồn hết sức lực cho canh bạc cuối cùng này. Đây cũng là lúc sự đề phòng của bà ta xuống thấp nhất. Nhưng mang Ninh Nhi làm mồi nhử, Chúc Đường cũng cảm thấy rất lo.

-Thành công, chúng ta sẽ dẹp bỏ được thái hậu, Mặc tri thủ cũng không thể dùng hôn nhân để không chế nữa. Cơ hội chỉ có một lần...

Xem như không biết mưu tính của bọn chúng, nhìn Ninh Nhi dần thân vào nguy hiểm, Đông Phương Phong không làm được. Hắn thờ dài, kể hết mọi chuyện với nàng.

-Hoàng thượng là thật sao?

Mưu tính của Thái hậu thật đáng sợ. Ninh Nhi nghĩ đến những toan tính của bà ấy mà tim vẫn còn đập thình thịch vì sợ hãi. Phụ nữ quan trọng nhất là trinh tiết. Nếu bị người khác lăng nhục, Ninh Nhi làm sao chịu nổi? Thái hậu cũng là đàn bà, nhưng bà lại dùng mưu tính mà đàn bà sợ nhất hãm hại Ninh Nhi.

-Không sao đâu...Không bao giờ ta để nàng gặp nguy hiểm đến vậy. Không sao đâu...

Ninh Nhi rúc vào lòng hắn. Vòng tay Đông Phương Phong rất ấm. Nàng có thể thanh thần khép mắt, không lo sợ, không bất an vì bất cứ chuyện gì...

Nhưng mà...

Dinh của Chúc Đường ban đêm có một nữ khách. Sắc mặt nhợt nhạt, đôi tay nhỏ bé đang vào nhau, lo sợ và bối rối đợi hắn ra:

-Chúc đại ca...

-Ninh Nhi...

-Ngoài....ngoài cách đó, không còn cách nào lật đổ Thái hậu sao?

Chúc Đường nhìn nàng. Cô hàng xóm hay thẹn thùng ngày nào đang dần từng bước trưởng thành sao?

-Không phải là không có. Nhưng kéo theo rất nhiều hậu quả. Muội chính là phương pháp...

-Ít hậu quả nhất, ít thương tổn và liên lụy người khác nhất phải không?

Chúc Đường không đáp. Nhưng Ninh Nhi đã biết câu trả lời rồi.

-Muội sẽ không đuổi Thu Nguyệt đi. Nàng ấy đưa cho muội cái gì, muội sẽ uống cái đó. Chỉ cần bên cạnh có Chúc đại ca và hoàng thượng, sẽ không ai hại muội được. Không có ai đâu...

Nụ cười thanh thả trên khóe môi đỏ thắm. Chúc Đường nhẹ vuốt những sợi tóc bay bay trên đôi vai mảnh khảnh của Ninh Nhi.

-Muội cứ yên tâm. Chỉ cần có huynh và hoàng thượng sẽ không ai làm hại được muội đâu.

...-Nương nương, mời dùng thuốc.

Thu Nguyệt mang đến một chén thuốc. Dù đã biết bên trong có thuốc, Ninh Nhi vẫn uống vào.

-Đây là thuốc giải...- Chúc Đường trao cho Ninh Nhi một viên thuốc màu đen sẫm, có mùi thảo dược rất nồng- Thuốc này có thể không chế nhiều loại mê dược, huynh đã tìm rất lâu. Muội cứ giữ bên mình.

Nàng uống thuốc và lặng lẽ chờ đợi. Đóng kịch thật khó. Ninh Nhi cũng không biết bên trong có mê dược hay không, cứ âm thầm mà đợi. Đến khi cạnh

nàng có người xuất hiện, có kẻ lạng lẽ mang nàng đi.

Đông Phương Phong như ngồi trên đống lửa bởi tin tức vừa truyền đến. Ninh Nhi ngốc nghếch lại bằng lòng thực hiện kế hoạch của Chúc Đường.

-Khanh....khanh thật là....Nàng không biết võ công, không có khả năng tự vệ. Nếu nàng có bất trắc gì, nếu nàng có gì thì....

-Hoàng thượng, Thượng Quan Vân đã theo sát Ninh Nhi. Không sao đâu....

-Nhưng mà....Nàng vẫn gặp nguy hiểm. Ta....

-Hoàng thượng....

Giọng Chúc Đường nghiêm trang, lạnh lẽo. Đông Phương Phong cũng phải dừng chân.

Một bàn tay đặt lên vai hắn. Là bàn tay của Chúc Đường.

-Ninh Nhi muốn chia sẻ nỗi lo cùng hoàng thượng. Nàng không muốn trở thành gánh nặng cho người. Nàng muốn giúp người....

-.....

Một Ninh nhi nhỏ bé, mong manh như những đóa bạch liên trong nắng sớm. Nhưng khi kiên cường, nàng sẽ rất kiên cường:

-Chúng ta phải vạch tội được Thái hậu. Phải làm cho bà ta không thể nào ngẩng đầu lên được. Sự hi sinh của Ninh Nhi mới có giá trị, hoàng thượng hiểu không?

Tin báo về, Thái hậu đã ra khỏi tẩm cung. Phía Thượng Quan Vân cũng chưa có báo cáo gì bất lợi. Chúc Đường từ từ cất lưới, mong trời xanh không phụ lòng hắn, nhanh chóng có thành tựu bây giờ....

Bạn đang đọc truyện *Quyền Khuyển Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Xử lý nhanh chóng

Trong căn phòng nhỏ, màn che bốn phía, công chúa Uyển Thanh nhìn người con gái đang bất động trước mặt mình.

-Công chúa....

Bảo Anh lên tiếng nhắc nhở. Chỉ cần một mệnh lệnh của công chúa, đám đàn ông nhìn Ninh Nhi đầy thèm khát kia sẽ tràn lên, dập liểu vùi hoa.

-Ta...

Uyển Thanh có hơi chán chường. Nàng cũng cảm thấy như thế là quá đáng. Nhưng....Vọng Yểm quốc không phải là nơi dễ bắt nạt. Nếu phụ hoàng gặp mặt Đông Phương Phong nhất định sẽ vừa ý hắn. Cách chọc giận hắn duy nhất chỉ có an nguy của cô gái này. Nàng ta....

-Công chúa....

Bảo Anh không chỉ sốt ruột mà còn lo sợ. Chuyện đã đến nước này cũng khó lòng dừng lại. Người của Thái hậu có lẽ đã khua chiêng trống ầm ĩ, sắp đuổi đến đây. Nàng ta cũng đã nhận lời Thái hậu, chỉ cần xong việc sẽ giết chết Ninh Nhi ngay lập tức, cùng lúc hoàng thượng cũng đến. Uyển Thanh bị bắt ngay tại trận, dù có thoát khỏi con thịnh nộ của hoàng đế cũng không tránh khỏi tổn thương.

Công chúa...Cứ kiên kỳ như vậy. Cũng chỉ là một con cừu non dễ dàng rơi vào nanh vuốt sói già thôi.

-Công chúa....người....

Uyển Thanh giật mình. Đôi môi mím lại, rồi nàng cũng hạ quyết tâm.

-Các người...Lên đi....

-Tuân lệnh...

Đám người như lang sói đói mồi chỉ chờ có vậy, vội vã cõng y phục. Ninh Nhi xinh đẹp tuyệt trần, dù là một lần vui vẻ cũng là sung sướng tận chốn thiên đàng, tại sao lại bỏ lỡ cơ hội ngàn vàng này được chứ?

-Á!

Tiếng kêu thét... Uyển Thanh vội quay lại... Bảo Anh cũng đang sững người bởi cảnh tượng mới diễn ra.

Đám người chưa kịp chạm vào người Ninh Nhi đã nằm la liệt dưới sàn. Bàn tay đều bị một nhát chặt đứt. Cả đám ôm tay lẫn lộn... Trên giường Ninh Nhi đã hồi tỉnh, đang hoảng sợ lùi vào một góc tối phía trong.

Thượng Quan Vân tay cầm trường kiếm, mắt đầy sát khí. Lưỡi guom nhuộm máu bọn bất lương:

-Nghịch tặc to gan, dám bắt cóc Ninh phi của hoàng thượng. Tội đáng muôn chết. Người đâu...

Cấm vệ từ bên ngoài ủa vào nhanh chóng. Đám người còn đang ôm thương tích đã nhanh chóng bị giải đi.

Uyển Thanh vẫn còn đứng lặng trong phòng. Thượng Quan Vân bảo hộ Ninh Nhi rời khỏi căn phòng nhỏ. Không khí yên lặng, đợi chờ phút bão giông...

...-Chúc trung đường. Không được đâu. Đừng liều lĩnh...

Bao lời can gián dưới sân triều. Chúc Đường dâng biểu, nói rằng việc giữ gìn trị an kinh thành của mình tắc trách nên Ninh phi mới bị bắt giữa ban ngày. Người chủ mưu là công chúa Uyển Thanh, xin hoàng đế nghiêm trị làm gương.

Người ta nói, nàng ganh tị Ninh phi xinh đẹp, được hoàng thượng sủng ái, một khi mình trở thành hoàng hậu sẽ bị lạc lõng, sẽ không được yêu thương.

-Hoàng thượng... Thần khẩn xin hoàng thượng tra xét kỹ. Không để nương nung phải đau lòng, càng không để luật nước ngả nghiêng.

Màn kịch hán đưa ra, Hàn Mặc phối hợp vô cùng tốt. Hấn hỏi cung những người trong điện. Tỷ nữ Bảo Anh quý mọp xuống, như đang gào khóc:

-Hoàng thượng tha tội... Thần... thần chỉ làm theo lệnh của công chúa và Thái hậu thôi ạ. Thần...

-To gan -Hàn Mặc quát lớn -Mẫu hậu của ta hiền lương thực đức, sao có thể....

-Hoàng thượng, nếu không tin có thể hỏi họ -Nàng chỉ tay vào bọn người đang bị trói chặt trên giàn, giọng nhẹ tênh- Uyển Thanh công chúa đã bắt cóc Ninh phi, mưu đồ tạo ra mâu thuẫn khiến Người giận dữ mà từ hôn với công chúa. Xin hoàng thượng minh xét. Tha cho mạng nhỏ của nô tỳ.

Dù đã biết rõ mọi chuyện nhưng Đông Phương Phong vẫn phùng phùng lửa giận. Hấn gằn từng tiếng một:

-Công chúa. Phiên người giải thích cho rõ chuyện này.

-Không có gì phải giải thích cả. — Uyển Thanh vẫn cao ngạo -Ta ghét Ninh phi của người, muốn cho nàng ta một bài học.

-Công chúa cho người khác bài học, suýt chút đã hại chết Ninh Nhi. Nàng...

Lòng dạ như rắn độc. Người của Mặc tri thủ, đúng là thủ đoạn vô biên, bất chấp mọi hậu quả chuyện mình làm.

Bây giờ chưa là hoàng hậu. Nếu cuộc hôn nhân kia thành hiện thực, hậu cung Vọng Yểm chỉ sợ rằng không có chút bình yên.

-Hỏi hoàng thượng- Bên ngoài, trực điện quân đến báo- Trong cung công chúa, chúng thần phát hiện thứ này.

Là một đám hình nhân bằng giấy, dán tên Đông Phương Phong và Ninh Nhi, ngang dọc đầy vết kim đâm nát. Chúc Đường vừa mới giờ trò?

Cách này tuy cũ nhưng trong xã hội cổ đại không biết về y học, đây cũng là phương pháp giá họa rất công dụng. Đông Phương Phong nước chảy theo thuyền, hành động có vẻ đang tức giận nhưng thực tế lại lạnh như băng.

-Công chúa...Nàng giải thích thế nào?

-Ta không muốn giải thích.

-Công chúa. Tội mưu hại hoàng gia không phải người không biết đến hậu quả. Dù người có là công chúa của Mặc tri thủ thì .....chuyện này cũng không thể nói bỏ là bỏ được.

Bên ngoài lại có người vào điện. Lần này kẻ truyền tin có vẻ ngập ngừng:

-Muôn tâu hoàng thượng, Thái hậu vào triều. Người định...

-Đón mẫu hậu vào! -Đông Phương Phong cười nhẹ- Ta cũng muốn gặp mẫu hậu ngay đây.

Thái hậu biết tin từ khá sớm nhưng chần chừ mãi rồi mới lên điện. Mưu kế không thành, Uyển Thanh chịu nhục. Nếu bây giờ bà ta không xuất hiện, sau này chỉ lo sẽ không còn được Mặc tri thủ giúp đỡ nhiều.

-Người đầu...Bắt Thái hậu lại cho ta!

Bà vừa bước chân vào điện thì Đông Phương Phong đã lớn tiếng hô quân sĩ. Diễn biến này khiến triều thần run rẩy. Thái hậu cũng sững sờ...

-Hoàng nhi...Người...

-Thân là Thái hậu lại cấu kết cùng phản loạn -Đông Phương Phong trên ngai vàng oai nghi lâm liệt, đánh giọng-Thái hậu, trầm vô cùng kính trọng người đã hết lòng vì Tiên đế, sao nỡ nào vì chút quyền vị, bán đứng cả Vương triều Vọng Yểm ta.=?

Hắn quăng xuống một lá thư được phong bao cẩn thận. Nhìn phong bao, tìm Thái hậu cũng muốn rút ra ngoài.

Bao bì đó vốn là do Đình ma ma trong cung Thái hậu làm, đặc biệt tinh xảo. Hôm đó người liên lạc của Mạc tri thủ đến sớm, bà chưa kịp viết thư nói lại tình hình Vọng Yểm nên có hơi vội vã, bỏ bức mật thư vào phong bao đó, gửi đi ngay.

-Nội dung trong đó...Thái hậu có lẽ đã hiểu. Thần nhi không muốn nhắc lại nữa. Người...

-Hoàng thượng -Bảo Anh đang quỳ liền vụt lạy như té sa0 -Chuyện của công chúa là do Thái hậu sắp đặt. Người muốn công chúa làm nhục Ninh phi nương nương, sau đó chọc giận hoàng thượng mà từ hôn công chúa. Mọi chuyện đều do Thái hậu bày kế. Thần van xin hoàng thượng thương tình....Thần không biết gì cả. Không biết gì cả....

-Người...ăn nói hàm hồ....

Thái hậu giang tay tát thẳng vào mặt Bảo Anh, khuôn mặt đầy giận dữ. Tỳ nữ này cũng lồng lên như con thú bị thương:

-Ta nói không đúng sao? Bà còn muốn ta phối hợp, đốc thúc công chúa. Chỉ cần hoàng thượng phát hiện chuyện, có thể sẽ giết công chúa ngay. Ta sẽ đem tin về Mạc tri thủ, nói công chúa bị hoàng đế vì say mê sắc đẹp mà hại chết. Hoàng thượng sẽ bị Mạc tri thủ trị tội. Ta có nói oan cho bà không, có không?

Hắn Mặc khẽ thở dài. Trong xã hội nam quyền này, phụ nữ chỉ quanh quẩn trong bốn bức tường, quan tâm đến địa vị của mình hơn là tình yêu. Bảo Anh thuộc dạng người ngốc nghếch nhưng có mộng trào cao còn Thái hậu thì không biết nhìn người, giao nhiệm vụ quan trọng như thế cho nàng ta, tạo nên cho Đông Phương Phong một cơ hội tuyệt vời.

Hắn không bỏ lỡ, phất tay áo:

-Thái hậu mưu hại hoàng đế, mạo phạm Mạc tri thủ. Theo luật lệ của Tiên hoàng, sẽ bị biếm lãnh cung.

-Không...Đông Phương Phong...Người....

Tình thế xoay chiều nhanh chóng. Thái hậu được đưa ra khỏi điện. Đông Phương Phong nhìn Uyển Thanh, đôi mắt sáng hơi nheo lại, lạnh nhạt:

-Mọi chuyện đã rõ. Công chúa...Người là công chúa của Mạc tri thủ, ta không tiện can thiệp. Ta chỉ mong công chúa nhớ. Hại người cũng cần phải biết, ai là người mình muốn hại, ai là đồng minh của mình, không phản bội mình.

Hắn bãi triều, nhìn Thái hậu thất thủ bước vào lãnh cung.

Đám chân tay thân tín của Thái hậu đều cảm như hén. Đông Phương Phong cười khẩy. Đám người chỉ biết hùa theo người khác, cũng đến lúc không thể để lại kinh thành rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Xin tiền đưa người một đoạn đường

Hoàng đế bắt giam Thái hậu tiền triều, chuyện chưa hề có tiền lệ nhưng Triều đình nhanh chóng công bố đến dân chúng bằng chứng tạo phản, còn có chuyện bà muốn hãm hại Ninh phi khiến những lời xôn xao trong dân chúng nhanh chóng biến thành đồng tình.

Ninh phi nương nương sau đó còn mở một y quán cạnh triều đình, cho Thái y tham gia chuẩn mạch, chữa bệnh cho dân chúng. Vụ mùa đầu tiên của Vọng Yểm quốc thu hoạch, người dân sau khi nộp thuế thuê ruộng, còn dư rất nhiều thành phẩm mang về nhà. Ai cũng tươi cười hơn hờ, ca ngợi công đức hoàng đế.

Đỗ Tử Minh sau khi đi một vòng khắp nước với tư cách khâm sai đem về triều đình nhiều tin tốt. Chúc Đường nhìn đồng biểu chương, đôi mày rậm hơi nhíu lại.

-Chuyện xây cầu là cần thiết. Nhưng bây giờ kinh phí không đủ. Chỉ có thể nhờ sức dân thôi.

– Khi đi qua những vùng này, tôi và các quan viên địa phương đã tạm thời cho dựng cầu tạm, còn tuyển người chèo thuyền giỏi, dựng các trạm đưa đón khách qua sông. Nhưng cầu tạm không thể giải quyết được vấn đề. Vẫn phải dựng nên những cầu cầu vững chắc để người dân yên tâm sinh hoạt thôi.

-Vụ này trúng mùa, toàn quốc dư khoảng mấy trăm ngàn thạch gạo, có thể mang trao đổi với các nước láng giềng. -Chúc Đường xem lại tầu chương của quan phủ huyện Đình Hà- Huyện Đình Hà có đặc sản là thanh trà quả, nếu chúng ta nhân giống rộng rãi, cùng nghiên cứu phương thức trồng trọt sao cho kết quả cao nhất, loại quả đó vừa kiếm được nhiều bạc, vừa có thể dùng để dự trữ thay cho ngũ cốc, phòng tình huống xấu nhất.

-Chúc huynh nhìn xa trông rộng, Đỗ Tử Minh xin bái phục.

-Đỗ huynh...Đừng chê cười...

Chúc Đường cười nhẹ. Cuộc sống này tuy là bận rộn nhưng hẳn lại thấy thích. Có thể không trả thù, để hùng tâm tráng khí vào việc trợ giúp Đông Phương Phong?

Đầu roi máu chảy, dừng lại ở đây thôi?

-Chúc huynh...

Đỗ Tử Minh gọi nhỏ. Chúc Đường sức tỉnh, khẽ cười:

-Chúng ta bàn tiếp chuyện vậy. Ngoài huyện Đình Hà, Đỗ huynh còn thấy nơi nào còn đặc sản gì?

Thần tử đang xử lý chính sự. Đông Phương Phong mang theo một mâm nhỏ đến lãnh cung.

-Mẫu hậu...

-Ngươi...

Thái hậu từ ngày bị biếm vào lãnh cung đâm ra ngo ngoe ngấm ngầm. Nhưng Đông Phương Phong biết, đó chỉ là cách bà ta giả vờ, chờ thời cơ, chờ Mạc tri thủ can thiệp.

Tiếc là....

-Sáng nay, ta đã đưa công chúa Uyển Thanh về Mạc tri thủ. Quốc chủ Mạc tri thủ mấy hôm trước gửi thư xin lỗi, bảo là mẫu hậu tuy là công chúa của Mạc tri thủ nhưng hiện giờ đang là thái hậu Vọng Yểm, mọi chuyện nên để Vọng Yểm xử lý.

-Ngươi...

Mâm nhỏ, bên trong là...

-Một bình độc dược, một con dao, một dải lụa trắng, nướng nướng -xin người...

Bạch lão giám nhớ đến kết cục của bao nhiêu phi tần dưới tay Thái hậu. Không ngờ, người lại có kết thúc này.

-Ta nghe đám người trong cung nói, mẫu thân của ta cũng chết vì một liều độc dược, xác bị quăng ra ngoài, không biết tung tích.

Các ma ma theo hầu thái hậu không dám giấu giếm. Mẹ ruột hoàng đế, dù thế nào cũng không giữ lại được. Nhưng mà...

-Ngươi định trả thù cho mẫu thân sao?

-Không...-Đông Phương Phong lạnh nhạt -Mẫu hậu chết, là điều nên làm nhất. Bà vẫn được an táng trong hoàng lăng, vẫn có lễ tang hoàng gia. Mẫu thân ta thân xác không còn, nhưng lại luôn có người nhớ đến. Bà, chỉ là một hồn hoang lạnh lẽo. Bà từng đưa ta lên hoàng vị, ta đến tiền bà một đoạn đường...

Một vật từ tay Đông Phương Phong rơi xuống. Là lá thư vạch tội phản quốc ngày nào của bà ta trên điện. Vô ngoài thủ công tinh xảo, bên trong...

Trống rỗng. Không có lá thư nào.

-Ngươi...

-Vốn có lá thư như vậy. Nhưng người đưa tin của bà rất trung thành, đã nuốt ngay vào bụng. Ta lại không có ý định mổ bụng hẳn tìm lá thư kia.

-Ngươi...

Không thể thốt thành lời được. Đó chỉ là một cái bẫy tâm lý. Thái hậu thua, thực sự đã thua.

-Mẫu hậu, xin tiến người một đoạn đường...

Hai nội giám to khỏe giữ lấy Thái hậu, đổ thuốc vào miệng bà ta.

Đông Phương Phong chứng kiến tất cả với vẻ mặt lãnh đạm. Nửa năm ngắn ngủi, hắn đã trưởng thành. Hàn Mặc thờ phào. Nếu một mai có biến mất cũng không sợ Đông Phương Phong...

-Hồi tấu hoàng thượng...

Đông Phương Phong vừa rời khỏi lãnh cung đã dừng lại. Mặc Danh đích thân về triều báo tin là chuyện quan trọng. Hiện giờ Đông quốc chưa dám khai chiến, Cửu Hà quốc cũng vậy. Chỉ còn Mặc tri thủ. Lễ nào...

-Khanh đứng dậy. Có chuyện gì?

Chúc Đường cũng vừa đến. Khuôn mặt Mặc Danh vẫn còn nét hốt hoảng, giọng hơi run:

-Hồi tấu hoàng thượng. Mặc tri thủ đêm qua đã bị diệt. Kinh thành Mặc tri thủ cũng đã bị đốt thành tro bụi. Theo thám mã về báo, hoàng đế Mặc tri thủ và hoàng gia đều bị bắt.

Tin quả thật là chấn động. Chúc Đường cũng ngẩn ngơ. Thế lực nào chỉ trong một đêm diệt cả Mặc tri thủ? Đông quốc... Cửu Hà quốc... Hay là...

-Tâu hoàng thượng. Theo thần biết, là nội loạn. Một số nhân công trong khu mỏ của Mặc tri thủ đã nổi dậy, kéo về kinh thành. Quan trọng là... toàn quân Mặc tri thủ đều bị tiêu diệt nhanh chóng. Thần cũng chưa điều tra được cách thức đạo quân kia đã dùng. Nhưng mà...

-Khanh cứ nói đi!

-Quốc chủ Mặc tri thủ đã bị bắt đến Bạch liên thành. Nghe nói, người dẫn đầu cuộc nổi loạn này là Đại công tử của Bạch Liên thành đã bị diệt mười mấy năm trước.

Đông Phương Phong nhìn Chúc Đường. Đóa bạch liên sau lưng Ninh Nhi lại ẩn hiện. Đại công tử của Bạch Liên thành, có lẽ là đại ca thất lạc của Ninh Nhi?

Bạn đang đọc truyện *Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Máu nhuộm Mặc tri thủ

Đối diện với Uyển Thanh là sự im lặng. Xung quanh nàng, sự im lặng càng lúc càng đáng sợ. Uyển Thanh sợ hãi. Chân ngập ngừng mãi mới bước khỏi cửa phòng.

Cả tháng nay, sau khi trở về từ Vọng Yểm, nàng bị phụ vương giam trong phòng, không cho ra ngoài. Người còn giận dữ cho biết nếu nàng không tu tâm dưỡng tính cho tốt sẽ mang gả nàng cho Man vương tận cùng phía Bắc. Uyển Thanh cũng biết sợ, nàng ngoan ngoãn trong phòng, không dám làm loạn. Cho đến tối qua.

Bên ngoài vang lên nhiều âm thanh hỗn loạn. Uyển Thanh vùng dậy. Nhưng bên ngoài cửa đã khóa chặt. Nàng nghe tiếng thét, tiếng cười vang dội. Nhưng không ai mở cánh cửa đó, nó vẫn im lìm đóng kín suốt cả đêm.

Bên khung cửa sổ, Uyển Thanh giật mình khi có vài người ngã nhào vào đó. Máu chảy, thậm chí còn có rất nhiều máu bắn lên cửa. Nàng la hét, nàng bịt chặt miệng, ôm lấy đầu, máu vẫn thỉnh thoảng bắn vào.

Bây giờ bên ngoài lại rất sạch sẽ. Nhưng dấu máu vẫn còn kia....

-Công chúa....

Uyển Thanh giật mình quay lại. Trong căn phòng của phụ vương hay ngài, từ lúc nào đã có một chiếc ghế. Trên đó là một thanh niên đang nửa ngồi nửa nằm, mắt nhắm nghiền.

Hắn rất đẹp. Chỉ có thể dùng từ “đẹp” để hình dung rõ nhất. Mi thanh, mục tú, môi son, làn da trắng hơi xanh xao nhưng vô tình lại khiến vẻ thanh nhã của hắn được tô thêm gấp bội. Mái tóc đen huyền xõa dài trên lưng. Ngón tay mảnh khảnh, chỉ là... móng tay cắt ngắn, còn hắn lại vết thương.

-Người là ai?

-Công chúa....

Giọng nói êm ái khiến Uyển Thanh rung mình.

Nàng chợt nhận ra phía dưới khuỷu tay của hắn có vật gì đó. Đúng hơn là người đàn ông này đã tựa vào nó như một chiếc gối ôm.

-Ngươi...

Hắn quay vật đó lại. Tim Uyển Thanh đập vang thình thịch. Một màu trắng, một khoảng không trống rỗng hiện ra trước mắt nàng.

Là thú cấp. Là chiếc đầu của một người đàn ông. Đường nét rất quen thuộc. Đó là...

-Hắn vô cùng dũng mãnh. Hắn là nguyên soái của Mạc tri thủ. Hắn là Thẩm tướng quân...

Hắn ta chiến đấu một chống mười, cực kỳ anh dũng. Tiếc là...

-Công chúa. Nghe nói nàng và hắn từng là thanh mai trúc mã. Cũng nên tiễn hắn một đoạn đường đi.

Chiếc đầu lăn lông lốc đến chân Uyển Thanh. Thẩm Khang nhắm mắt...Uyển Thanh còn kịp nhìn thấy, một bên sọ bị lõm xuống. Chàng đã chết, tại sao còn phải đối xử tàn nhẫn như thế với người chết? Tại sao?

-Công chúa...

Gã đàn ông bỗng ghi chặt lấy nàng. Ý cười hiện đầy trên đáy mắt. Giọng hắn tỉnh táo, lạnh như băng:

-Nàng nhìn thấy không công chúa? Có thấy không?

Trên thân thể mảnh mai, trên vùng ngực là một đóa thanh trà đang nở hoa tuyệt đẹp. Hoa thanh trà xăm trên người nam tử, chính là dấu hiệu của Bạch Liên thành:

-Nghe nói nàng từng bảo nữ tử Bạch liên thành là hạ tiện. Nam tử Bạch Liên thành cũng vậy. Không chỉ hạ tiện -Hắn dùng ngón tay nâng mặt nàng -Còn rất khôn kiệp. Công chúa, nàng có muốn thử không?

....Uyển Thanh bị đẩy ngã trên chiếc giường êm ái. Đây là long sàng phụ vương nằm. Cũng là nơi người vui say hoan lạc với không ít mỹ nữ. Đã có vài lần Uyển Thanh tận mắt chứng kiến. Nàng căm ghét bọn hồ ly tinh đó. Có rất nhiều nữ tử Bạch Liên thành trong số đó. Chúng đều là kỹ nữ, là đồ đáng khinh bỉ, là...

-Á...

Hiện nay trên long sàng, Uyển Thanh lại bị gã đàn ông vây hãm. Từng mảnh xiêm y bị xé nát...Hắn đang đùa bỡn, đang dùng những ngón tay sờ soạng, trêu chọc Uyển Thanh.

Nàng khinh bỉ, nàng ghê tởm những cái vuốt ve đó. Nàng càng chống cự, càng né tránh, gã đàn ông càng hứng thú. Hắn lại mạnh tay hơn.

-Á...

Chiếc trâm ngọc giữ tóc bị ném vỡ tan tành trên đất. Gã nắm lấy tóc nàng, giật mạnh. Da đầu đau điếng, Uyển Thanh bật khóc. Chiếc đầu của Thẩm Khang từ khi nào đã được nhặt lên để đối diện với giường. Đôi mắt nhắm lại bị hắn dùng cây đuũa chống lên mí mắt để nó mở to hơn.

Uyển Thanh có cảm giác chàng đang chứng kiến cảnh mình bị làm nhục. Nàng bật khóc....Một ý nghĩ vụt đến. Nhưng má bỗng nhiên đau rát. Gã đàn ông kia đánh nàng, còn đánh rất đau.

Hắn dồn Uyển Thanh vào trong góc tường, tay chặn mạnh lên ngực, ánh mắt sa sầm:

-Công chúa...Nếu nàng tự tử, phụ hoàng của nàng sẽ bị lột từng miếng thịt....À không, không phải là lột từng miếng thịt...Ta sẽ trói hắn giữa sân triều, dùng vài thứ đồ khiến hắn bị kích thích không chịu được. Sau đó ta dùng dao cắt thêm vài nhát, cho kiến còn sống vào trong đó....Ta cũng có thể dùng đĩa bỏ vào miệng, vào tai hắn, để chúng hủy hoại từ bên trong....Nàng nở lòng sao?

-Ngươi...

Con người này đẹp hơn ngọc nhưng lại tàn nhẫn nói ra những lời hăm dọa đó. Mà hắn không phải chỉ đang hăm dọa. Hắn sẽ làm thật. Cái đầu của Thẩm Khang chính là minh chứng rõ ràng.

-Ta van người...- Uyển Thanh bật khóc -Ta van người...Tha cho phụ vương ta, tha cho...Á...

Hắn không hề báo trước, đã dùng chân kiềm lấy Uyển Thanh trên giường, mạnh bạo thúc vào bên trong thân thể. Mân trĩnh bị xuyên thủng, Uyển Thanh vô cùng đau đớn. Bàn tay hắn chộp lấy ngực nàng bóp mạnh, ngón tay chai sần xoa nhẹ nhũ hoa, một tay kéo mạnh mặt Uyển Thanh đối diện với mình...

-Công chúa....Thế thì phải ngoan ngoãn...Ng ngoan ngoãn cho ta hưởng thụ nàng....

Uyển Thanh bật khóc nức nở. Một công chúa cao sang kiêu ngạo bị làm nhục, bị khinh rẻ, bị cưỡng hiếp....Hắn dùng phân thân thúc mạnh từng cái vào thân thể nhỏ bé chật khít, giọng chột trở nên đầy vẻ mỉa mai:

-Nàng biết không công chúa, khi ta còn ở Túy Hồng lâu, rất nhiều phu nhân của các vị quan lại đều muốn ta hầu hạ bằng tư thế này....Họ dùng tiền bạc, chỉ muốn cùng ta trải qua một đêm. Cũng không ít quan lại muốn ta chơi đùa cùng họ....Vậy mà bây giờ ta lại chơi đùa miễn phí cùng công chúa. Nàng phải biết hạnh phúc, phải tỏ ra ngoan ngoãn, có biết không?

Uyển Thanh muốn nôn mửa, thật sự muốn nôn mửa khi nghe những lời đó. Hắn là....Hắn chính là....

Nàng lại bị đẩy sóng xoài xuống long sàng lạnh lẽo. Thân thể hắn trùm lên trên, chiếm lấy Uyển Thanh, không ngừng hành hạ, không ngừng dập vùi nàng:

-Ta từng là nam kỹ ở Túy Hồng lâu. Đều do phụ hoàng nàng ban cho ta đấy. Nếu không có lão ấy, ta sẽ không có dịp trui rèn tay nghề giỏi để hôm nay hầu hạ con gái lão chu đáo như vậy. Công chúa xinh đẹp. Tên thân là Cao Quân Lam. Hắn hạnh được làm quen với công chúa. Hắn hạnh được cùng nàng....

Hắn lại đâm thật mạnh. Uyển Thanh hét lên, đau đớn khiến nàng một lần nữa ngất đi...

Mạc tri thủ với những ngày hoa mộng. Khi nàng vui vẻ cùng phụ hoàng xem hoa đăng. Khi nàng nũng nịu đòi đổi món bánh. Những ngày phi ngựa, đăng sau có Thẩm Khang bảo hộ, bây giờ đã xa vời như giấc mộng. Chỉ còn lại cảm giác đau đớn như xé da xé thịt. Cao Quân Lam đòi hỏi không ngừng nghỉ, thân thể Uyển Thanh như một mảnh giấy rách, xuôi tay cho hắn thỏa thuê sóng dập gió vùi....

* Nam chính thứ hai đã xuất hiện. Tính cách người này không được bình thường cho lắm. Mong mọi người thông cảm khi tôi cũng có vài chỗ biên tập lại những đoạn thể hiện sự....bất bình thường của anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Khuyên Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 29: Đại ca

-Quan nhân...

-Quan nhân...

Uyển Thanh đã bất tỉnh. Cơ thể trần truồng của nàng phơi bày dưới ánh nắng ban mai, vừa kiêu mị vừa đáng thương. Những ngón tay thon dài lướt trên lớp da thịt non tơ, có chút thương tiếc, có chút nâng niu.

-Van xin ngài....Van xin ngài....

Một cô gái đội đèn quỳ suốt đêm bên cạnh long sàng của hoàng đế Mạc tri thủ. Nhìn kỹ, nàng ta chính là Bảo Anh – tỷ nữ cận thân của Uyển Thanh cũng được Đông Phương Phong trả về Mạc tri thủ.

-Nói lại cho ta nghe đi!

-Công tử....Công tử...Người muốn nghe gì?

-Nói lại cho ta nghe, công chúa đã đối xử thế nào với Ninh phi? Nàng đã làm gì Ninh phi? Nàng phải bị trừng phạt thế nào?

-Công tử!

-Nói đi!

Hắn quát lớn. Bảo Anh khiếp sợ nhưng vẫn nhắc lại câu chuyện kia.

-Nàng cùng Thái hậu muốn hại Ninh nhi? Muốn sai người làm nhục nàng ấy?

-Dạ....

-Mấy người?

-Dạ.....

-Mấy người?

-Ba....Không phải...là bốn...là bốn người. Bốn người...

-Thật sự là bốn người?

-Dạ...Bốn người...

-Ừ.

Hắn im lặng. Nhìn sang phía Uyển Thanh.

Xinh đẹp như vậy. Kiêu mị như vậy. Nhưng tâm hồn lại độc ác, lại muốn hại Ninh nhi.

Những hình ảnh mờ mờ ảo ảo lại hiện về.

-Đại ca...Đại ca thương muội không?

-Thương chứ.

-Có ai ăn hiếp Quân Điệp, đại ca sẽ đánh người đó cho Quân Điệp phải không?

-Ừ. Đại ca sẽ không để ai ăn hiếp Quân Điệp hết. Đại ca hứa mà....

Quân Điệp. Đại ca đã hứa...Nhưng đại ca không làm được. Muội suýt bị người ta....

Là cô gái này....Hắn vốn định dùng gấp đôi những gì Quân Điệp phải chịu đựng. Bốn người, hắn sẽ tìm đến tám người.

Chỉ là....Có chút thương tiếc. Không phải chỉ là một chút. Xinh đẹp như vậy. Đáng yêu như vậy. Nếu thực sự tìm 8 người đàn ông đến, có lẽ nàng không sống nổi nữa rồi.

-Lui xuống đi!

-Công tử....- Bảo Anh nức nở -Xin công tử tha cho nô tỳ. Nô tỳ....

-Ừ.

-Đa tạ công tử. Đa tạ....

Nàng ta sụp lạy, định chạy. Bỗng nhiên...

-A....

Thân hình nhỏ bé co giật trên mặt đất. Hắn nhìn đôi mắt trắng dã của Bảo Anh đang nhìn mình trừng trừng, giọng nói thoảng nhẹ đi:

-Ta quên mất. Hôm qua lỡ cho ngươi uống thuốc. Xin lỗi ngươi...

Bảo Anh co giật thêm vài cái trước khi ngừng hẳn. Hắn bước vào trong màn gấm, nhặt lấy chiếc áo dài vắt trên giường, thông thả mặc vào.

...Khi Uyển Thanh tỉnh dậy, nàng đang nằm trong lòng ngực ai đó. Xung quanh có những tiếng xôn xao. Uyển Thanh mở mắt...Rồi lại hét lên...

-Á!

Trước mắt là một cảnh tượng vô cùng khủng khiếp. Một đám người quỳ sấp, khắp thân thể toàn vết roi cắt. Đàng xa là những người tóc tai bù xù, khuôn mặt mệt mỏi đang nhìn cảnh tượng trước mắt với vẻ dửng dưng.

Quân lính Mạc tri thủ còn sống sót đang cố thật lực quất vào những thân hình không còn phân biệt đâu là máu thịt nữa. Cao Quân Lam nhận ra nàng đang sợ hãi. Hắn kéo Uyển Thanh sát vào mình hơn, giọng nhẹ nhàng:

-Xin lỗi đã làm cho nàng sợ. Đây là cảnh thường thấy ở khu mỏ. Ta chỉ là đang tái hiện lại cho đám người quý tộc ăn trên ngồi trước của Mạc tri thủ xem thôi.

Trước mặt lại có một đám người khác nữa. Uyển Thanh mơ hồ nhận ra khuôn mặt Thừa tướng, quan Thượng thư đã từng gặp qua. Đàng kia còn có Toàn phi, có Mị phi...Tất cả họ đều kinh sợ không khác gì nàng. Chỉ là không ai dám kêu lên.

-Xem đi....Xem để biết,để có được thiên đường mà các ngươi đang thụ hưởng đã có bao cái xác trải lên rồi.

Đói ăn, không đủ mặc chỉ là chuyện bình thường. Đám người quản sự trên tay là những roi da dày cộm sẵn sàng quất lên những thân thể mảnh khảnh,

không còn sức sống. Quất đến khi xương thịt họ tan nát. Quất đến khi họ trút hơi tàn.

-Trong một đêm, ta đã lật đổ Mạc tri thủ. Nàng có biết, đâu là bí quyết thành công của ta không?

Quân đội Mạc tri thủ hùng mạnh. Nhưng bọn chúng không bị dồn vào con đường chết. Chúng không chiến đấu vì quyền được sống của mình. Cao Quân Lam lại ôm chặt Uyển Thanh hơn.

-Ta có những quân lính không sợ chết. Chết với họ còn là giải thoát. Một mạng đổi phải ít nhất là một mạng. ...Cũng phải cảm ơn phụ vương nàng. Hắn đối xử với họ quá tàn nhẫn, họ phải giết ông ta mới được giải thoát, có biết không?

Những vách ngăn kèm giữ tù nhân được nói lỏng. Đám tù nhân của Cao Quân Lam vội vàng bỏ chạy. ...Hắn kéo nàng vào lòng, bàn tay đưa ra che mắt Uyển Thanh.

-Ta nghe nói, tuy tính cách của nàng kiêu kỳ, khó hầu hạ nhưng chưa bao giờ tham gia vào những buổi đi săn của đám quý tộc. Con người ta rất công bằng. Phàm là các vị quan tốt, ta đều thả họ đi. Đám người này là những kẻ thường thích thú tham gia vào những chuyến “săn người” do phụ vương này khởi xướng. Hôm nay ta cho họ nếm lại mùi vị của kẻ bị săn, đau đớn, sợ hãi và hoảng hốt đến thế nào.

Tên đã giăng ra sẵn. Những tiếng kêu thét. Máu bắn ra. ...

Đầu Uyển Thanh mờ mịt. Cuộc săn người đầm máu. Chỉ trong một ngày ngắn ngủi, địa ngục bỗng phủ xuống đời nàng. ...

Một ai đó đến gần, thì thầm vào tai Cao Quân Lam điều gì đó. Hắn lại nâng cầm nàng bằng những ngón tay thanh mảnh, còn khẽ kháng vuốt lại những sợi tóc mai:

-Ta sẽ phải hoàn thành một tâm nguyện. Xin lỗi nàng, công chúa. ...Nhưng ta không đợi được nữa rồi. ...

Một tòa thành chỉ còn là tro bụi, thay vào đó là bao nhiêu thứ. ...Cao Quân Lam đã sai người đốt bỏ khu chợ được dựng lên từ Bạch Liên thành ngày đó. Hắn còn nhớ rất rõ, giây phút cuối cùng khi bàn tay non nớt nắm lấy tay hắn, run run:

-Đại ca. ...Muội sợ. ...Đại ca đừng đi. ...Đừng đi. ...

Bàn tay này đã gờ lấy những ngón tay bé xiu. Giọng nói này đã lặng lẽ đổ dành:

-Ngoan đi, đồ ngốc. Muội cứ ở đây nhé, đại ca không đi lâu đâu. ...Không lâu đâu muội muội à. ...

Quốc vương Mạc tri thủ bình thường oai phong lẫm liệt giờ đang quỳ gối, bên cạnh là hoàng hậu tôn quý, xiêm áo cũng tả tơi.

Cao Quân Lam ôm Uyển Thanh tới nơi thì cũng đã giữa ngo. Hai người kia đều bị phơi ngoài nắng, tình trạng vô cùng khổ sở. Nhìn thấy họ, Uyển Thanh muốn nhào tới nhưng đã bị kéo lại. Tiếng kêu khóc của hoàng hậu vang lên:

-Thanh nhi. ...Thanh nhi. ...Cứu mẫu hậu. ...Cứu mẫu hậu. ...

-Nàng có nghe không? -Cao Quân Lam cười khẩy- Con gái lọt vào tay địch, nhưng người làm mẹ chỉ muốn cứu mình thôi.

Hắn nhớ lại. ...Một ký ức năm cũ. Người phụ nữ tuyệt đẹp dù biết rời khỏi chỗ nấp là khó giữ được an toàn vẫn bảo hai đứa con ở yên một chỗ. Bà lấy mình làm mồi dẫn dụ địch. Cũng ở nơi này. ...

Ánh mắt hắn dừng lại bên chỗ quốc chủ Mạc tri thủ. Lão đã già, không có vẻ tàn nhẫn mười mấy năm trước. Không còn. ...

Lão ta có gì quý báu. Mạc tri thủ giờ đã thành tro bụi như Bạch Liên thành ngày đó. Hoàng hậu thì. ...

-Mang bà ta ra, gọi vài người khỏe mạnh tới. Ngay tại đây. ...

Uyển Thanh mơ hồ biết ý định của hắn. Nàng điên cuồng vùng vẫy, điên cuồng van xin:

-Ta van người. ...Tha cho mẫu hậu ta đi. Tha cho mẫu hậu. Bảo ta làm trâu làm bò cũng được. Ta làm gì cũng được. ...Tha cho mẫu hậu ta đi!

-Thật không?

Bàn tay hắn sờ lên khuôn mặt thanh tú đầm đìa nước mắt, giọng nhẹ tênh:

-Làm gì cũng được sao?

-Làm gì. ...-Uyển Thanh nhớ đến những nhọc nhằn trên thân thể, thoáng khựng lại nhưng rồi vẫn gật đầu -Làm gì. ...cũng được. Ta van người. Ta van người. ...

-Con gái thật là hiếu thảo -Cao Quân Lam cười nhẹ- Các người không uống kiếp này. Có được một cô con gái hiếu thuận như vậy. Tốt rồi. ...

Hắn nhìn hoàng hậu. Bà ta đang rất sợ hãi. Đang sụp lạy. Theo lời người kể lại, trước đây bà ta còn là hoàng hậu cũng không ít thủ đoạn. Tàn nhẫn như vậy, may là cô gái này chưa bị nhiễm bẩn nhiều.

-Ngoan...Ta sẽ không làm nhục bà ấy. Ta sẽ cho bà ấy đi làm nô tỳ. Chỉ là nô tỳ thôi...

-Không...

Hoàng hậu hét lên. Nhưng Uyển Thanh không dám van xin nữa. Từ việc đem ra nhục nhã, hạ xuống làm nô tỳ, hắn đã khoan dung lắm rồi.

-Thanh nhi....Phụ vương...

-Phụ vương...

Uyển Thanh lại khóc nức lên. Môi phụ vương khô nứt như vậy, chắc là khát lắm rồi. Nhưng mà....

-Xin lỗi nàng nhé!- Hắn nhẹ lời- Ta không tha cho hắn được. Nàng có muốn xem hắn đã làm gì Thành chủ Bạch Liên thành trước đây không?

Trên đài cao, Uyển Thanh bị giữ chặt trên đùi Cao Quân Lam. Hắn cầm một trái nho chín, đút cho nàng.

Uyển Thanh không nuốt nổi, nhưng không dám từ chối. Nàng không dám chọc giận hắn. Lỡ như....

-Hắn làm như thế kia kia...

Uyển Thanh nhận ra Mị phi đang bị nắm, sáu người đàn ông phía dưới kia đùa bỡn. Quốc chủ Mạc tri thủ bị trói ở chỗ cũ, mỗi lần nhắm mắt không nhìn là lại bị một ngọn roi quất thẳng, ép ông ta phải mở mắt ra.

Mị phi bị đùa bỡn cho tới chết. Một gã lực lưỡng trông như một kẻ điên, sau khi đâm mạnh vào người nàng, rút ra thì máu cũng từ hạ thân tràn khắp cỏ. Mị phi giãy vài cái, nhắm mắt xuôi tay.

-Ta cũng không muốn làm vậy -Cao Quân Lam lại cầm một quả nho bỏ vào miệng- Lúc này ta định dùng mẫu hậu của nàng, cho cha nàng ném thử mùi vị thế từ mình bị làm nhục. Ông ta cũng làm thế mười mấy năm trước....Vói....vói mẫu thân Cao Quân Lam, Cao Quân Diệp.

Chứng kiến tất cả trong nước mắt. Chỉ biết dùng thân hình mình ôm em gái vào ngực. Không để tâm hồn em bị vấy bẩn bởi cảnh đau lòng này.

Uyển Thanh rơi nước mắt. Vô thức. Đau lòng...

-Nhưng nếu cha ta đau lòng đến độ cắn lưỡi tự vẫn, phụ hoàng nàng đối với Mị phi sủng ái nhất cũng không có gì ngoài sự chán ghét. Nàng thấy không, ông ta chẳng để ý tới sự đau đớn của nàng ta. Ông ta chẳng thương yêu ai, kể cả nàng. Không ai làm cho ông ta đau lòng trừ quyền lợi của mình cả. Vậy thì....

Uyển Thanh mơ hồ cảm thấy sống gió. Tay hắn nắm lấy ly rượu, bóp nát nó trong tay.

-Vậy thì ta sẽ cho ông ta ném thử, mùi vị sống không được, muốn chết cũng không xong...

Hận thù...Một nhát là hết. Tại sao lại phải kéo dài đời sống của người ta?

Vì...Chết là hết. Ngày xưa cha mẹ của Cao Quân Lam đều chọn cái chết để tránh đi nhục nhã. Hai anh em lại còn nhỏ quá. Cao Quân Lam vì vương vấn em gái, bao lần muốn chết, nhưng rồi cũng phải buông tay.

Trong quân đội có một loại thùng đựng nước cỡ lớn dành để dự trữ nước vào mùa mưa, đem Quốc chủ Mạc tri thủ bỏ vào đó, sau đó thì....

— Nàng có từng ăn món óc khi chưa?

Uyển Thanh nhìn hắn. Hắn cũng nhìn nàng.

-Món ăn đó là thế này. Người ta bỏ một con khi đã được bồi bổ vào, chỉ chừa trên đầu nó một cái lỗ. Họ sẽ đập bể phần xương sọ con khi, múc óc nó ra ăn. Nghe nói là rất ngon.

Chỉ tưởng tượng thôi mà Uyển Thanh đã rùng mình. Nàng muốn nôn mửa. Hắn thì vẫn thản nhiên.

-Ta chỉ nghe nói thôi, cũng chưa ăn món đó bao giờ. Và ta cũng không muốn ăn.

Nhưng món ăn đó đã cho hắn một ý tưởng mới. Đôi mắt sáng lên, ẩn hiện ý cười:

-Đục cho ta vài cái lỗ, vừa đủ cho chân tay Mạc đại quốc chủ thò ra ngoài. Thò ra cái nào, chặt cái đó cho ta...Đến khi nào không còn gì lọt khỏi cái thùng lớn đó. Hiểu không?

-Ngươi...

Uyển Thanh nghe tiếng đao phủ, nghe tiếng dạ ran. Tiếng thét kinh hoàng của phụ hoàng.

Cao Quân Lam vẫn thản nhiên uống rượu. Khi người vào báo, đã có một cái chân, một bàn tay Quốc chủ Mạc tri thủ bị chặt. Thân hình ông ta vừa vịn với cái thùng, không thấy vật gì đó lọt ra ngoài nữa. Uyển Thanh nhìn chăm chăm vào hấn, hét lên:

-Súc sinh....Ngươi là súc sinh. Ngươi...

-Khốn kiếp.

-Á!

Uyển Thanh thình lình lãnh một cái tát trời giáng từ Cao Quân Lam. Mất hấn đổ hung quang:

-Ta làm gì mà nàng gọi ta là súc sinh chứ? Ta chỉ đang trả lại những thứ mà phụ hoàng của nàng, mà nàng đã vay của Cao Quân Lam, Cao Quân Diệp...Bạch liên thành đã làm gì các người?Chỉ có trồng hoa cỏ, sống cùng nhau một cách vui vẻ. Nhưng phụ hoàng của nàng vẫn giết họ, giết một cách tàn khốc, hành động còn hơn cả súc sinh.

Uyển Thanh câm nín. Vì nàng cũng không biết nói sao?

Vì quyền lợi, vì tình yêu của mình, suýt chút nữa nàng khiến Ninh Nhi nhục nhã. Mị phi bị đùa bốn lúc này đã cho Uyển Thanh thấy, đau khổ thể xác của nữ tử, đáng sợ dường nào.

Đến khi bị Cao Quân Lam làm nhục, Uyển Thanh mới thấu hiểu cảm giác, không đơn thuần chỉ là nhục nhã. Nàng muốn chết, muốn kết thúc cuộc đời thật nhanh. Nhưng mà...

-Cao công tử....

Một người đen nhẻm từ ngoài bước vào. Trông hấn ta thật thà, chân chất, không có vẻ gì dũng mãnh, không giống quân lính thiện chiến chút nào.

-Sao rồi?

-Bên ngoài kia có rất nhiều quân kéo tới. Họ nói muốn thay Mạc tri thủ đòi lại công đạo. Họ nói...

Uyển Thanh sáng lên một tia hy vọng. Đó có lẽ là quân các chư hầu. Các hoàng huynh có lẽ đã đi cầu viện họ....Họ đến đây...

-Đừng mừng vội, tiểu công chúa bé bỏng ạ -Cao Quân Lam cười khê -Họ chỉ mượn cơ thay Mạc tri thủ hỏi tội, thực chất là muốn “đá” một kẻ nổi loạn tầm thường, bé nhỏ như ta, thay thế lên ngôi....

-Công tử....Chúng ta....

-Ta không cần thứ đó lúc này nữa.-Cao Quân Lam đánh giọng- Ta muốn cho tiểu công chúa nhỏ bé thấy rõ, như thế nào là chiến trường, như thế nào là chết. Tiểu công chúa....Nàng không được nhắm mắt đầu đầy nhé. Không được....sợ hãi...Phải luôn mở mắt nhìn ta. Có được không?

Trên phía thành nhìn xuống, quả nhiên đã có rất nhiều binh mã. Họ khí giáp rợp trời, oai phong凛冽. Cao Quân Lam chỉ đi có một mình.

Uyển Thanh nhìn thấy Tứ hoàng huynh, nhị hoàng huynh, còn có Bát hoàng đệ nữa...Họ đều chăm chăm nhìn lên phía trên thành.

Ai đó vừa hô lớn:

-Tên phản loạn...Chịu chết đi.

-Mau thả quốc chủ ra.

-Mau đầu hàng...

Những âm thanh rợp trời vó ngựa. Cao Quân Lam vẫn ghì chặt Uyển Thanh...

-Tên phản loạn khốn kiếp. Ngươi...

Nàng nhìn thấy một tia tàn nhẫn trong mắt hấn. Chỉ thoáng qua...

Bống...

Rầm!

Tiếng nổ lớn vang trời. Đám người đông như kiến bống trở nên hỗn loạn. Những tiếng nổ đinh tai nhức óc từ dưới đấtm trên trời, liên tiếp nổi vào nhau...

Cửa thành mở rộng. ...Bên trong những con người nhỏ thó, đen đúa, còi trăn ứa ra.

Nhưng khác hẳn về hiền lành lúc nãy. Họ đều có đôi mắt trắng dã như điên loạn. Uyển Thanh nhìn thấy một người bị một dao đâm xuyên bụng nhưng anh ta vẫn lừ lừ tiến tới, đâm, móc, cắn, cũng giết được một người rồi mới xuôi tay. ...

Máu thịt nhóp nhúa trên mặt đất. Những tiếng động lớn lúc nãy khiến nhiều người chết không toàn thây, thịt vụn rắc đầy trên đất. Có vài con ngựa giậm phải ngã nhào. Người chưa kịp đứng dậy đã bị ủa tới, dao hạ xuống, băm nát thân thể. ...Có người còn bị moi tim. ...

Chiến trường. ...

Đầu Uyển Thanh trở nên hỗn loạn bởi hàng loạt tiếng hét, tiếng cười, máu và thịt. Nàng ngất đi, trong vòng tay Cao Quân Lam.

Hắn đỡ nàng, gọi một người còn tỉnh. ...

-Thả khỏi. ...Ra lệnh cho mọi người, bắt tất cả công chúa hoàng tử của Mạc tri thủ. Ta có trò đùa với họ. Mang công chúa vào trong cho nàng nghỉ ngơi. Ta nghĩ. ...nàng cũng mệt rồi. ...

-Dạ. ...

Bạn đang đọc truyện *Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Ân huệ cho kẻ cuối cùng

Quốc chủ Mạc tri thủ bị chặt hết một tay một chân, nhưng sau đó lại được Cao Quân Lam sai người đổi xử tử tế, mang thuốc đến băng bó, còn mang tổ yến, sâm nhung tẩm bổ nữa. Ban đầu ông ta sợ có thuốc độc. Nhưng làm gì phải phí công đầu độc kẻ mình có thể giết ngay.

Ông ta mới hơn 50 tuổi, vẫn còn lưu luyến ngai vàng lắm. ... Vẫn còn muốn sống. ... Vẫn còn. ...

Trước mặt ông ta là một đám con trai, con gái. Các hoàng tử công chúa ngày nào trong cung luôn cố gắng lấy lòng của phụ hoàng.

Giờ họ lại đàng đàng sát khí. Cao Quân Lam ngồi giữa, trên tay hắn là một lá cờ.

-Bắt đầu nhé. Sau ba canh giờ nữa. Cốc lên!

Hắn sai người đặt ông ta lên ghế. Trong vòng mấy ngày ngắn ngủi, Cao Quân Lam đã xây xong một cái đình hóng mát trên cao. Từ đây có thể nhìn xuống dưới, vào tận khu rừng kia. ...

-Ông có 3 hoàng tử chết trận. Còn lại cũng khá đông. ...

Hắn dừng lại một chút, rồi nhẹ nhàng:

-Các con gái của ông. Thất công chúa thì theo hầu hạ ta, hai công chúa – một bỏ trốn, bị giết và một chịu gả cho người của ta. Các vị công chúa khác cũng muốn tham gia trò chơi này.

Trò chơi sinh tồn. Những kẻ ruột thịt sẽ phải giết nhau.

-Trò chơi này không xa lạ với các người lắm. -Giọng hắn đều đều, bình thản -Giết, đến lúc chỉ còn một người sống sót, đến cứ điểm cuối cùng, ông ta ở đó. Người đó sẽ được tự do. ...

Ánh mắt hắn vụt trở nên xa xăm:

-Đôi mới của ta có thêm một điều khoản: người thắng cuộc sẽ được quyền xin ta đáp ứng cho một nguyện vọng. Đương nhiên là trừ việc bắt ta chết và trả lại Mạc tri thủ. Vậy thôi. ...

Hắn quay sang đám công chúa, nhẹ nhàng:

-Các cô gái vốn yếu đuối, không như nam nhi. Điều luật nên ưu tiên phụ nữ một chút. Đàn ông không được phép giết phụ nữ. Phụ nữ được giết đàn ông và đối thủ. Nếu cuối cùng còn lại một nam và một nữ, lúc đó thế trận cân bằng, phụ nữ không được ưu tiên nữa.

Ba toán quân tuân lệnh Cao Quân Lam, nhóm thì thả nam nhân, nhóm thả nữ nhân, nhóm đem quốc chủ Mạc tri thủ đến địa điểm cuối cùng.

Trên đài cao hắn vừa ăn nho, vừa thưởng thức mọi chuyện như một cảnh phim sống động. Các hoàng tử tỏ ra hăng say trong công cuộc chém giết. Bất

hoàng tử nhỏ nhất nhưng biết mai phục bên bờ suối, đợi có người mò đến uống nước thì thỉnh thoảng chạy vọt ra, cắt cổ...

Đại hoàng tử y vào võ nghệ và tài thao chiến không thèm nấp vào một chỗ. Hắn ta cũng ra tay vô cùng dứt khoát, giết chết tam hoàng tử. Thanh gươm đâm lút cán, với Ngũ hoàng tử thì chặt đứt đầu.

Trận chiến sinh tử, không có hi sinh, không có nước mắt. Những công chúa yếu đuối phía dưới kia cũng vô cùng mạnh mẽ. Các nàng vật lộn, dùng đao đâm nhau, dùng lụa trên người làm thành thòng lọng giết nhau.

Chưa cô gái nào giết chết được nam nhân cả. Các nàng cho rằng giết nhau sẽ dễ dàng hơn.

Có một công chúa nấp vào trong một góc. Nàng ta không tham gia vào việc giết người, cũng không chuẩn bị công cụ để giết người.

Cao Quân Lam cảm thấy thú vị. Sờ lên đĩa nho thì đã hết nhãn. Hắn quay qua hỏi người hầu:

- Còn nho không?

- Hình như là còn ạ...

- Còn là còn... Không có hình như...

- Dạ, còn...

- Lấy cho ta thêm một ít.... Đẩy đĩa đi!

- Dạ...

Khi hắn quay lại, chưa đến ba canh giờ.

Bên cạnh cột trời Mạc tri thủ quốc chủ đã có một hình vóc nhỏ bé. Đại hoàng tử nằm cách đó không xa, máu mê bê bết. Một nữ tử xinh đẹp không kém Uyển Thanh, mày ngài, môi đỏ... Thân thể trắng nõn chỉ khoác một lớp áo mỏng, một phần da bụng đỏ ửng lên, nhìn thấy rất rõ.

Nàng ta dùng nhan sắc. Đại hoàng tử lại muốn gian dâm với muội muội của mình.

Bát công chúa... Nàng ta là người sống sót. Chỉ giết một người để đạt được mục đích cuối cùng.

Cao Quân Lam không khỏi tán thưởng... Đúng là dòng máu di truyền của Mạc tri thủ quốc chủ là không thể xem thường.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Dịu dàng...

Uyển Thanh bất tỉnh. Trong mơ nàng nhìn thấy bao cảnh tượng kinh hãi. Nàng giật mình tỉnh lại. Cạnh nàng có ai đó đang nằm. Bàn tay còn đặt lên trán Uyển Thanh, giọng đầy lo lắng:

- Sốt rồi...

Hắn chườm băng đá, tay vỗ nhẹ lưng nàng.

Rất ấm... Uyển Thanh khép mắt, muốn ngủ. Rồi lại...

- Không...

Mị phi thân thể trần truồng bị quăng giữa đồng. Phụ vương chịu lăng nhục... Các hoàng huynh...

- Ngoan... Ăn cháo đi!

Lại một lần nữa là khuôn ngực kia cho nàng làm điểm tựa. Uyển Thanh ngẩng lên:

- Á!

Khuôn mặt ấy... Kê gây ra bao chuyện cho nàng.

-Không sao đâu. Ăn cháo rồi mới uống thuốc được. Ngoan...

Mùi cháo rất thơm. Nhưng người út làm nàng ghê tởm, phun ra.

Người hấn dính cháo. Chán cũng bị hất dưới đất, vỡ tan.

-Một nhúm gạo nấu cháo, khi ta ở trong khu mỏ nhiều người còn phải nhặt từng hạt, nấu một lần chỉ khoảng một nhúm nhỏ cho cả nhà. Đa số đều là loại gạo mốc meo.

Uyển Thanh im lặng. Phải chăng đã chọc giận hấn rồi?

-Phụ vương nàng bắt nhân công ở trong những nơi có hoàn cảnh rất tệ. Ăn không đủ nhưng phải nai lưng ra làm việc. Ta là hy vọng duy nhất của họ. Ta cho họ một con đường sáng hơn phía trước. Họ giao tính mạng cho ta...

Nàng lại im lặng. Nhưng tay chân bỗng trở thành thừa thãi, Uyển Thanh lùi dần vào một góc giường:

-Nàng nên học tập Bát muội của nàng. Nàng ta ngoan lắm!

Hấn lên tiếng gọi. ...Một cô gái mặc trang phục tím nhạt vội vã bước vào.

Là Bát công chúa Đường Lạc. Vị công chúa này ít khi Uyển Thanh gặp mặt. Ấn tượng cũng không sâu.

-Bát muội của nàng vô cùng dũng cảm. Nàng ta đã giết được Đại hoàng tử. Nàng ta nói với ta...

Hấn nâng cằm Uyển Thanh lên, nhẹ giọng:

-Nàng nói với ta, nàng chỉ muốn hầu hạ ta, được ta dạy dỗ bản lĩnh trị quốc. Nàng ta hâm mộ ta từ tay trắng lật đổ được Mạc tri thủ. Nhưng hai nàng biết không, những chuyện đó vốn đâu cần phải học -Hấn gần giọng- Khi cần giết thì phải giết thôi.

Bàn tay hấn mon man trên khuôn mặt xinh đẹp. Bỗng nhiên...

-Á!

Uyển Thanh hét lên. Áo nàng bị xé toạc, lộ ra thân thể ngọc ngà còn đầy đặc dấu vết. Có chỗ đã tím bầm.

Hấn lạnh giọng:

-Hầu hạ nàng ấy lau vết thương. Tuyệt đối không được nói một lời nào.

Cao Quân Lam có chút tiếc nuối. Nếu không vì mớ nhỏ tuổi yêu thích, hấn đã có thể nhìn thấy, Bát công chúa Đường Lạc làm thế nào để khơi được hứng thú ở Đại hoàng tử. Dù con người có là loài động vật ham thích dục vọng, giờ phút sắp chết đó làm sao lại để nữ sắc quyến rũ. Đường Lạc thân thể yếu ớt, dù có dụ được Đại hoàng tử hứng tình cũng khó lòng giết chết hấn trong thời gian ngắn vậy. Hấn thực sự tò mò muốn biết diễn biến khoảng thời gian đã bị bỏ lỡ kia.

Việc Đường Lạc xin ở lại hầu hạ, Cao Quân Lam không quan tâm lắm. Vì tham vọng, vì trả thù hay vì lý do gì khác. Xưa nay hấn đã hứa, nhất định sẽ làm.

Uyển Thanh, cô gái nhỏ. Tâm địa không thể nói là lương thiện, nhưng hấn lại cảm thấy, ở bên nàng rất dễ chịu. Uyển Thanh không có toan tính sâu độc, nghĩ gì làm đó. Nàng ghét hấn, biểu lộ rất rõ là nàng ghét hấn. Nàng muốn giết hấn sẽ dùng dao mà đâm xuống, không dùng nhan sắc, không dùng thân thể nhuộm ngọc ôn hương quyến rũ rồi sau đó cho hấn một nhát dao.

Đường Lạc tỉ mỉ lau rửa người cho Uyển Thanh. Khuôn mặt không cảm xúc. Cao Quân Lam ngồi trên trường kỷ, uống trà.

Khi xiêm y Uyển Thanh được kéo lại, hấn ôm nàng vào lòng, mặc cho thân thể cứng ngắc cứ giãy giụa, sờ nhẹ lên trán nàng:

-Bớt sốt rồi. ...

Nước lau người lúc này có pha thảo dược hạ sốt. Uyển Thanh cứng đờ khi hấn ôm mình càng lúc càng chặt, môi lướt xuống chiếc cổ thanh mảnh, tay không kiêng dè luồn vào trong xiêm áo Uyển Thanh...

Mặt Đường Lạc vẫn lạnh lùng. Uyển Thanh đỏ bừng mặt, muốn xô hấn ra thì...

-Ngoan một chút. Hôm nay phụ hoàng nàng được đối xử tốt lắm, vết thương đã không còn đau. Nhưng mẩu hậu nàng...

Uyển Thanh khựng lại. Bàn tay hấn nắm lấy khuôn ngực mềm mại, xoa nhẹ nó trong tay:

-Mẩu hậu nàng bị người nhà bếp hà hiếp. Bà ta nhóm lửa cũng không xong...

Đã quen làm vương hậu sung sướng, những chuyện như thế làm sao mà...

Hơi thở Cao Quân Lam nóng rực. Giọng nói khàn khàn:

-Hầu hạ ta cho tốt. Đêm nay ta hơi mệt, không muốn phí sức giằng co với nàng.

Uyển Thanh hiểu ý hần...Nàng buông lỏng hai tay.

-Đáp lại ta đi -Chiếc lưới luồn vào miết Uyển Thanh, ấm áp- Nhiệt tình thêm một chút...

Đường Lạc vẫn còn ở đó. Nhìn ánh mắt nàng, hần hiểu ngay:

-Bát công chúa, nàng có thể lui rồi...

-Dạ...

Ánh mắt lạnh lùng thoáng hiện lên một vẻ toan tính kỳ dị, Đường Lạc lui ra ngoài. Cao Quân Lam vuốt tóc Uyển Thanh, nhẹ nhàng:

-Không ai nhìn thấy nữa. Ngoan nào...Đêm nay nàng làm ta hài lòng, ngày mai mẫu hậu nàng sẽ được lên phòng may vá. Nữ công của bà ấy chắc cũng không đến nỗi nào đâu.

Nữ tử phong kiến, nhất là tiểu thư quyền quý đều biết thi họa, ca múa, thêu thùa. Mẫu hậu đỡ vất vả hơn.

Nàng run rẩy cởi áo, run rẩy hôn hần. Nụ hôn còn rất vụng về.

Cao Quân Lam bật cười đầy sùng nịnh. Hần cởi quần áo, đặt Uyển Thanh vòng chân qua người mình, dịu dàng:

-Ngoan lắm...Đêm nay nàng sẽ hơi vất vả một chút...Nhưng cứ yên tâm đi tiểu công chúa, mỗi lần cùng nàng ân ái ta vô cùng phấn khích. Cứ vậy thì hai ba tháng nữa, nàng vẫn được an toàn. Mẫu hậu nàng cũng sẽ được an toàn...

Hần nhẹ nhàng hơn lần trước, phần thân thể nam tử xuyên qua cùng Uyển Thanh kết hợp. Nàng vẫn đau, nơi đó khô khốc, mỗi lần hần nhấn vào là lại rất đau...

-Ngoan...Cứ thả lỏng. Ngoan nào...

Hần nhỏ giọng dỗ dành Uyển Thanh như thế. Thân thể nhỏ nhắn liên tục bị cán, mót. Đôi bông đào đau nhức vì bị chiếm giữ quá lâu.

Uyển Thanh cố căng người chịu đựng...Nàng còn phải thỉnh thoảng đổi tư thế để đem đến cho hần khoái cảm...Lòng nàng như thất lại khi tiếp nhận một luồng sinh lực nóng bỏng, phóng mạnh vào tử cung....

Bên ngoài, Đường Lạc cầm đèn hầu hạ. Khuôn mặt vẫn lạnh căm.

Con sót của Uyển Thanh không giảm bớt mà càng lúc càng tăng.

Uyển Thanh nửa mê nửa tỉnh, lúc nào cũng có cảm giác bên cạnh mình có ai túc trực, lau trán, chườm đá cho nàng.

Còn có tiếng thở dài.

-Lại sót nữa rồi...

Hết sót, nàng lại bị lạnh run toàn thân, chăn mền đắp bao nhiêu cũng không đủ. Lại một vòng tay ôm ấp, truyền hơi ấm cho nàng.

-Ngoan nào...Ăn cháo đi.

Giọng hần rất nhẹ nhàng, rất êm ái. Uyển Thanh vô thức há miệng, vô thức đón nhận sự chăm sóc tận tâm kia.

Qua ngày thứ ba, nàng đã nhận biết ai đang ở cạnh mình. Cao Quân Lam dường như không rời giường nửa bước. Nhìn cách hần bón thuốc, lau người, búi tóc cho nàng không khác gì một phu quân yêu thương nương tử, hết lòng chăm chút cho nương tử của mình.

Nam tử đầu đá, tranh giành quyền lợi, chẳng mấy khi để tâm đến nữ nhân. Uyển Thanh là công chúa, được cung chiêu hết mực, nhưng khi cần nàng cũng chỉ là một quân cờ.

-Sao lại khóc rồi? -Cao Quân Lam tay cầm chén thuốc, nhẹ nhàng-Mới bớt sót, không nên khóc nhiều. Ngoan, uống thuốc đi!

Là thật lòng hay là giả dối? Vì mê luyến thân thể hay bất cứ lý do gì....

-Uống thuốc đi!

Hắn cười khề, bàn tay mảnh khảnh lại vươn lên vuốt tóc Uyển Thanh.

-Sao...sao lại đối xử tốt với ta như vậy? Ta...

-Tốt là tốt. Không cần có lý do.

Nếu ta muốn tốt với ai đó, ta sẽ vô cùng trân trọng và thương yêu người đó. Nhưng khi ta đã muốn giết ai đó, ta sẽ chẳng màng bất cứ thủ đoạn nào.

-Ta....ta không cố ý chuyện Ninh phi. Ta...

Nàng đang giải thích. Lúc đó, Uyển Thanh chỉ nghĩ tới mình, chỉ nghĩ tới hạnh phúc của mình.

-Ta không phải là người chịu đựng. Không cần phải nói với ta.

Hắn múc một muỗng thuốc, đút cho nàng:

-Uống thuốc đi. Còn nóng mới tốt.

-Phụ hoàng...Mẫu hậu của ta...

-Không sao đâu. Phụ hoàng nàng đã biết chuyện các hoàng huynh nàng đều chết, thân người một chút rồi tiếp tục ăn...

-Người...

Uyển Thanh biết câu “diệt cỏ phải diệt tận gốc” nhưng các hoàng huynh của nàng thì...

-Bát hoàng muội của nàng muốn vào hầu hạ. Nhưng ta nói tạm thời nàng chưa khỏe. Đợi vài ngày.

Bát hoàng muội? Đường Lạc sao? Nàng ta là người sống sót sau cùng...

-Đừng nghĩ ngợi nhiều nữa. Ta ra ngoài một chút, lát sẽ mang nho cho nàng ăn.

Bên ngoài Đường Lạc đang quỳ trước án thư. Khuôn mặt xinh đẹp từ khi nào đã luyện được thần thái lạnh lùng kia.

-Công tử...

-Ừ.

Hắn ngồi vào bàn, rồi làm như sực nhớ ra chuyện gì, nói ngay:

-Hôm trước ta sai người đi thu thập thi hài các huynh trưởng của nàng. Không thấy Đại hoàng tử...

Khuôn mặt Đường Lạc hơi biến sắc. Nàng ngẩng lên:

-Nô tỳ đã giết hắn. Nô tỳ tắm một loại độc lên người. Nô tỳ dẫn dụ hắn.

-Ừ- Cao Quân Lam hồ hững- Ta tin ngươi... Vì sao đó ta sực nhớ ra...

Hắn nheo mắt, giọng nói thân nhiên:

-Sau khi nàng rời khỏi bờ suối, ta cảm thấy chướng mắt với xác Đại hoàng tử ti tiện đó. Ngay cả em gái của mình mà cũng giờ trò gian dâm, chết là đáng. Ta sai người móc mất hắn...Gần đây có một cánh rừng nhỏ, ta cũng đã dùng xác hắn tiến hành nghi thức Điều táng rồi...

Đường Lạc hơi co người lại. Móc mất hắn trước khi mang đi điều táng, dù có may mắn trốn thoát, người cũng trở thành tàn phế. Lại còn mang đi điều táng, nếu Đại hoàng tử giả chết, cái chết thực này sẽ làm hắn đau đớn gấp trăm lần.

-Công chúa, ta đã hứa với nàng. Đã hứa ta sẽ làm...Nhưng ta mong nàng nhớ, tính tình ta vui buồn bất thường. Ta cũng ghét nhất cảnh bị ai đó qua mặt. Công chúa, chúc nàng vui vẻ sống tiếp tại Mạc tri thù những ngày sau này...Nếu còn muốn ở lại đây...

Bạn đang đọc truyện *Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Tro bụi

Phụ thân của Cao Quân Lam, thành chủ của Bạch Liên thành trước đây là Cao Quân Lạc, cũng chỉ giỏi về thi từ, ca phú. Cao Quân Lam sau khi lật đổ Mạc tri thủ, các chư hầu đều nom nớp chờ đợi ngày hắn xưng đế vương.

Đáp lại là sự im lặng đến từ hoàng cung Mạc tri thủ. Mỗi ngày Cao Quân Lam chỉ dành thời gian trong phòng, tự đánh cờ, đôi khi có hứng thú còn làm chong chóng bằng lá thổi chơi.

Các vị trung thần của Mạc tri thủ sau khi được phóng thích bắt đầu lo lắng. Dân chúng Mạc tri thủ đông đảo nhất tại Yên địa, không có người lãnh đạo khác nào như rắn mất đầu.

Tần Vũ Quân là nguyên lão hai triều của Mạc tri thủ, được xem là người đức cao vọng trọng được tin tưởng trao trọng trách đến bá kiến Cao Quân Lam.

Ông bước chân vào điện, Cao Quân Lam vẫn đang tự đánh cờ.

-Cao công tử....

Hắn lười biếng ngẩng đầu lên, mái tóc dài buông xuống đôi vai mảnh khảnh. Nếu mặc trang phục nữ giới, nói Cao Quân Lam là mỹ nhân khuynh thành khuynh quốc sẽ chẳng ai có chút nghi ngờ.

-Mời ông...

Bản tấu đã được viết sẵn được dâng lên, Tần Vũ Quân đã chuẩn bị tinh thần đón nhận sự giận dữ của Cao Quân Lam. ...Nhưng đáp lại là thái độ hồ hững. Hắn bỏ bản tấu xuống, cười khê:

-Ý mọi người muốn, ta sẽ chọn ra một người thừa kế xứng đáng trên ngai vàng?

-Ý của chúng tôi là thế....Nước không thể một ngày không vua. Xin người....

-Hiện tại có vấn đề gì sao? Dân chúng có nơi nào đói chết, có giặc xâm lấn sao?

Sức mạnh Cao Quân Lam phô diễn khiến các chư hầu đều e dè. Nhưng nếu hắn xưng vương đế chuyện sẽ khác. Đẳng này Cao Quân Lam không thượng triều, không xử lý quốc sự, nếu tiếp tục kéo dài thì...

-Công tử....Không thể tiếp tục như vậy. Dân chúng sẽ lo lắng, trong nước không an, nội loạn có thể....

-Các người muốn chọn ai?

Cao Quân Lam hỏi nhỏ. Tần Vũ Quân dè dặt trả lời:

-Chúng tôi chưa có thương lượng. Chỉ mong...

-Đám con cháu của vua trước thì coi như thôi rồi. Nhưng ta vất vả lắm mới giành được quyền vị, bây giờ hai tay dâng không, thiệt thòi....

-Thưa công tử....

-Được rồi- Hắn xoa đầu -Ta không có kinh nghiệm trị quốc nhưng hiện nay thì ta chưa nhường vị trí này cho ai được. Ba ngày nữa ta sẽ lên triều.

-Dạ....

-Lui đi!

Tần Vũ Quân ra khỏi điện trong lo lắng. Cao Quân Lam tùy tiện dùng một vương lụa buộc lại tóc, gọi người:

-Bảo lão Thạch vào đây gặp ta một chút.

-Dạ...

Hắn không muốn ngôi chí tôn cửu ngũ nhưng cũng không thể bỏ rơi nhiều thứ khác. Nếu được sống mà không cần lo nghĩ tới bổn phận và trách nhiệm thì sẽ tốt hơn.

-Công tử....

Lão Thạch lưng đã còng vẹo vàng bước vào điện hoàng đế. Cao Quân Lam phẩy tay:

-Ông ổn rồi chứ?

-Nhờ ơn công tử, già đã ổn.

- Vậy thì thu xếp về quê đi, nơi đó cũng không còn nguy hiểm nữa.

- Công tử...

Ông lão bỗng sụp xuống. Cao Quân Lam nhủ mảy:

- Công tử....Người cũng từng sống ở khu mỏ. Người cũng biết, nếu những khu mỏ đó còn, dân chúng sẽ còn cực khổ lắm than. Tôi nghe nói công tử không muốn thay vào vị trí của hoàng đế. Nhưng nếu người không làm, ai đó lên thay là người quyền quý sẽ tiếp tục hiếp đáp chúng tôi...Chúng tôi van ngài...

Cao Quân Lam xoa hai bên thái dương. Phiền phức đúng là luôn đi đôi với hần. Sinh ra là người trọng tình cảm....Nếu đám người này ngày hôm đó không nhường cái bánh bao khô khốc cuối cùng cho hần, có lẽ Cao Quân Lam cũng chưa có ý định nổi dậy lật đổ Mạc tri thủ làm gì.

Đêm xuống, hoàng cung Mạc tri thủ trùm phủ bóng đen.

Uyển Thanh vẫn thu mình trong góc phòng. Đêm nay Cao Quân Lam không tới, không có nghĩa là nàng sẽ ngủ một giấc không mộng mị. Nhắm mắt lại, đầu của Thẩm Khang, gương mặt nhăn nhúm của Phụ hoàng, vẻ hoảng sợ của mẫu hậu, thê thảm của Mị phi.

- Công chúa....

Nàng ngẩng lên. Đường Lạc đang đứng cạnh Uyển Thanh. Nhưng khác hẳn với xiêm y công chúa mấy hôm trước, giờ đây nàng ấy mặc thanh y, đang là một nô tỳ.

- Muội...Tại sao?

Sau hôm nói chuyện ấy, Cao Quân Lam tước đi ngôi vị công chúa của Đường Lạc nhưng không đuổi nàng ra cung. Nội giám chỉ đành sắp xếp cho Đường Lạc làm nô tỳ hầu hạ. Song ngoài Cao Quân Lam thì không có chủ nhân khác, trừ Thất công chúa là người duy nhất được hần xem trọng, có thể xem là tỳ thiếp.

- Công chúa...Rửa mặt đã...

Đường Lạc không biến đổi sắc mặt, thản nhiên hầu hạ Uyển Thanh lau mặt. Nàng vịn lấy vai nàng ta, hỏi ngay:

- Muội có nghe tin tức gì về phụ hoàng...về mẫu hậu của ta không?

- Hoàng đế tiền triều bị giam trong đại lao. Hoàng hậu làm việc ở phòng may vá...

Hần giữ lời hứa. Nhưng mà....

- Công chúa, thay xiêm y.

- Bát muội à....Chúng ta....

Khi còn là công chúa đã không thân thiết, bây giờ thân phận tách biệt. Dù cùng là nô lệ nhưng Uyển Thanh lại “may mắn” được sủng ái, không bị Cao Quân Lam đem làm trò tiêu khiển, không bị hần sử dụng như một món đồ chơi:

- Công chúa, tôi chỉ là một nô tỳ...

Uyển Thanh bất lực. Nàng cũng chỉ là một tỳ thiếp, số phận hoàn toàn phụ thuộc vào Cao Quân Lam. Hần nói tây, không được đi đông. Hần muốn, dù không thích, dù sợ hãi Uyển Thanh phải cố chiều chuộng. Từ công chúa cao quý thành một công cụ phát tiết dục vọng, nàng chỉ muốn chết đi.

- Công chúa....Có cách để chúng ta không làm nô tỳ nữa. Chúng ta sẽ cứu được hoàng thượng, được tự do....

....Tin tức đưa về, Cao Quân Lam liếc qua tin tức, vẫn vẻ thờ ơ, lạnh nhạt. Cạnh bên hần là Tàn Vũ Quân.

- Còn sót Tứ hoàng tử à?

Trong số đám hoàng tử, không ngờ lại có kẻ chạy thoát. Lại sang Đông quốc cầu binh cứu viện. Đám người này từng làm quan dưới triều đại Mạc tri thủ, Cao Quân Lam hần chỉ là một tên phản loạn mà thôi.

- Tứ hoàng tử là cháu ngoại của Đông Định Vương Đông quốc. Người cùng mẹ về để tang ngoại tổ.

- À...

Tứ hoàng tử danh chính ngôn thuận, sẵn sàng đòi lại giang sơn. Đông quốc nhất định ủng hộ. Tuy là mới bị Vọng Yểm đánh bại nhưng khác với trận chiến đó, lần này xuất quân nhất định sẽ được “nhân hòa”, mọi người ủng hộ. Cao Quân Lam ở vào thế bất lợi rồi.

Hần không có binh lực, toàn bộ lực lượng chỉ là người của những khu mỏ, tuy là có sức nhưng không được huấn luyện chiến đấu, hoàn toàn là một đạo

quân điền.

Tần Vũ Quân im lặng. Triều thần Mạc tri thủ đang trong tầm khống chế của Cao Quân Lam, không phục hấn, mưu đồ nổi loạn cũng rất nhiều.

Nhưng thay vì nổi giận, lo lắng, Cao Quân Lam lại rất bình thản. Hấn bỏ tiếp một trái nho vào miệng, xua tay:

-Được rồi...Ông lui ra đi.

-Công tử -Tần Vũ Quân lên tiếng- Tứ hoàng tử vốn không thuận với hoàng thượng, trước đây cũng có nhiều bất mãn. Nay công tử mở thành chịu thua, nhường quyền lại cho Tứ hoàng tử, ngài có lẽ sẽ....

Cao Quân Lam ngưng động tác ăn nho lại, nhìn Tần Vũ Quân một lúc lâu.

Hấn bỗng bật cười:

-Ông quan tâm đến ta sao?

Cao Quân Lam đối với quốc chủ Mạc tri thủ và hoàng gia hành xử tàn nhẫn nhưng với thần tử lại không truy sát cùng tận. Hấn còn thả nhiều vị thanh quan trước đây bị gian thần hãm hại, xử chết vài kẻ có nhiều tội ác hại dân. Hoàng cung ngoài việc có thêm người của khu mỏ thì không ban hành luật lệ mới, không tuyển thêm dân phu, chẳng thu thuế của dân. Người dân Mạc tri thủ không căm ghét Cao Quân Lam, thậm chí có người còn mong hấn chính thức đăng cơ, làm hoàng đế mới của quốc gia.

Tần Vũ Quân và nhiều đại thần khác cũng phân vân không ít. Họ đều không muốn trừng phạt Cao Quân Lam, không muốn tiêu diệt hấn một chút nào.

-Ông nghĩ...Nếu ta đầu hàng, Tứ hoàng tử đó sẽ để ta sống sao?

-Cao công tử...

Không thể. Hấn đã giết gần hết người trong hoàng tộc. Hoàng đế còn bị chặt chân tay, hành hạ chẳng kém gì súc vật. Tứ hoàng tử dù không hòa hợp với hoàng thượng nhưng vẫn muốn danh chính ngôn thuận lên ngôi. Cao Quân Lam phải chết. Dù thế nào hấn cũng không được sống trên đời.

-Ta không muốn làm vua của Mạc tri thủ. Nhưng nếu có ai đó muốn chơi đùa, ta sẵn sàng chơi với bọn chúng đến cùng.

Tạo cho mình một động lực sống mới, để những ngày tháng không trôi qua vô vị, để cuộc sống có màu sắc đẹp tươi hơn.

Dù là màu đỏ cũng không sao. Cũng rất chói mắt mà.

-Truyền lệnh xuống. Ta sẽ không bỏ thành trì. Tuyệt đối không...

...Trong tâm cung hoàng đế, Uyển Thanh cầm trong tay một liều thuốc độc. Bát công chúa đã nói với nàng:

-Hoàng tử. Hôm chơi trò sinh tử, thực tế muội đã giết Đại hoàng huynh. Đại hoàng huynh đã chết trước khi Cao Quân Lam mang huynh ấy móc mắt, thực hiện điều táng. Bằng loại thuốc này....

Nàng đã quý xuống van xin Đại hoàng tử. Nàng ta nói là mình rất sợ. Nàng không dám giết ai cả. Nàng chỉ xin được sống, được đi tìm mẫu thân nàng. Nàng nói với Đại hoàng tử, mình không phải là muội muội ruột rà của hấn. Thái quý nhân -mẫu thân nàng vì không được hoàng đế sủng ái đã có gian tình với người của Ngự lâm quân. Trùng hợp là nàng được hoài thai sau khi hoàng đế ghé qua một tháng sau đó. Thái quý nhân ra sức giả vờ sinh non nàng, xóa đi những hiểm nguy.

Đại hoàng tử giờ phút cuối không còn kẻ địch, chỉ còn người không muội tử ruột thịt của mình. Nàng lại cời xiêm y cho hấn thấy, trong người mình không chứa vật gì, không mang theo vũ khí, hoàn toàn vô hại. Nữ nhân như hoa như ngọc. Đại hoàng tử không kiềm chế được. Và lại hấn cũng cần phát tiết để vơi đi những căng thẳng trong lòng.

Không ngờ...

-Trên người muội thoa một loại thuốc không màu không vị. Tỷ pha nó vào nước tắm hằng ngày, đúng mười ngày nó sẽ thấm vào da thịt tỷ. Chỉ cần Cao Quân Lam...

Nàng ta bỏ lưng câu nói, đặt tay lên ngực Uyển Thanh.

-Bây giờ tỷ phải chiều chuộng hấn. Tỷ phải tập cho hấn thói quen gặm cắn, mân mê da thịt tỷ. Một khi độc tích tụ đủ, hấn sẽ suy yếu thân thể, thất khiếu chảy máu mà chết. Hấn sủng ái tỷ, hoàng tử, đây là cơ hội của tỷ rồi.

Lọ thuốc không màu không vị. Uyển Thanh nắm chặt nó trong tay....Tắm lên da thịt, nàng có thể giết chết hấn. Chỉ trong có mười ngày.

Hình ảnh Thẩm Khang chiếc đầu lẫn lông lốc, phụ hoàng kêu lên thảm thiết, mẫu thân...

Một giọng nói cạnh sát bên Uyển Thanh nữa. Bàn tay nào đặt lên vầng trán nàng, lau mồ hôi khi nàng bị bệnh. Giọng nói nào thấp giọng dỗ dành nàng:

-Ngoan....Uống thuốc đi. Há miệng ra....Uống thuốc đi!....

Bạn đang đọc truyện *Quyền Khuyển Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Mật ngọt – Đắng môi

Lần đầu tiên Cao Quân Lam lên triều.

Trên ghế Thiên tử mà bao người thèm khát, hắn nghe hết những lời tấu một cách chăm chú. Một nhóm lão thần có ý định xin hòa, nhóm chủ chiến chẳng có ai, còn lại thì không có ý kiến gì.

Hắn thờ dài...Chiếm được hoàng cung Mạc tri thủ nhưng hiện nay chưa chiếm được lòng người. Hắn vốn cũng chẳng muốn làm vua làm chúa. Nhưng nếu buông tay ngay giờ phút này, không chỉ hắn mà đám người nổi loạn chắc chắn sẽ bị truy cùng giết tận. ... Từ khu mỏ, họ đã dùng cả mạng để vuren lên, giành sự sống. Họ tin tưởng xem Cao Quân Lam là một hy vọng. Hắn bỏ cuộc, hắn rút lui, họ sẽ ra sao?

Đám thần tử này, lòng vẫn ở Mạc tri thủ. Họ bắt đắ dĩ phải chấp nhận hắn, bắt đắ dĩ phải quỳ dưới chân hắn. Họ chỉ chờ khi người thừa kế danh chính ngôn thuận trở về....

Trước mắt Cao Quân Lam lại hiện ra một dáng vóc bé nhỏ....Hắn chưa thể đi tìm nó được. Địa vị chưa vững chắc, tìm được em gái chỉ khiến nó bơ vơ, trợ trợ. Có khi nó phải che chở lại cho đại ca nó. Ưu phiền trĩu nặng trong lòng Cao Quân Lam.

Cả buổi lên triều, hắn chỉ im lặng. Khi về với Uyển Thanh cũng chỉ im lặng.

Nàng trên chiếc giường ngọc xa hoa, tóc xõa dài, người khoác sa mỏng, ngượng ngập không dám quay đầu. Hắn đang chải tóc cho nàng.

-Được rồi....Đề...đề tôi...

-Tóc nàng dài quá.

Tóc Cao Quân Lam cũng dài, buông xuống đôi vai mảnh khảnh. Hắn chuyên chú chải tóc, không quấy phá, không tàn nhẫn. Chẳng ai tin được đây là người lật đổ Mạc tri thủ, chơi trò chơi săn người, cho phụ hoàng sống cũng như chết, hạ nhục Mị phi.

Dưới gối là lọ thuốc....Uyển Thanh chưa dùng đến. Nàng cũng không biết tại sao mình lại chưa dùng.

-Sao thần thờ vậy? -Cao Quân Lam đã chải tóc xong, ôm nàng vào lòng, giọng đầy thương yêu- Đi ngủ sớm một chút đi!

-Tôi....

Hắn thổi đèn. Uyển Thanh co người lại. Nàng nhớ đến những phút giây điên cuồng của hắn. Nhưng hôm nay....

-Ngoan- Cao Quân Lam ôm lấy Uyển Thanh trọn vào lòng, giọng nhẹ tênh- Ngủ đi....Ta ru nàng ngủ nhé!

Hắn hát một bài dân ca còn sót lại trong ký ức. Bạch liên thành một thời tốt đẹp. Khúc ca này là của mẫu thân ru hắn ngủ. Tiểu nữ tử bé bỏng nằm gối đầu trên đùi hắn, nghe ca ca hát bài hát dân ca của Bạch Liên thành....

Ngủ đi....

Tôm về cùng cá

....Ngủ đi....

Gió thổi đầu non

.....Ngủ đi....

Mộng trong lành nhé....

Ngủ đi....

Ngoan....Ngủ đi ngoan....

Chưa ai ru Uyển Thanh như thế cả. Vòng tay của hắn đang ôm nàng đó. Phải chi đừng đâm máu tanh của Thảm Khang, của Mị phi, của phụ vương nàng!

Trên đôi mắt Uyển Thanh bắt gặp chảy dài hai dòng nước mắt. Cao Quân Lam cũng đang khóc... Ký ức trở về rành rành trước mắt. Cô bé con răng sún, luôn miệng gọi ca ca...

Tay hắn nắm chặt. Biết làm sao được... Đã tốn bao nhiêu công sức như vậy, đương nhiên không thể buông tay để nó thành tro bụi. Tìm được muối muối là một chuyện, đủ sức bảo vệ muối muối lại là một chuyện khác. Dù muốn hay không, cũng phải tiếp tục đi hết con đường, hủy diệt cả Mạc tri thủ, để nó trở thành một đám tàn tro...

Lý do là vậy. Cao Quân Lam nở một nụ cười kỳ dị trong bóng tối. Hắn xoay người lại, ôm lấy Uyển Thanh, tay lần xuống dưới thắt lưng, thông thả lột từng lớp xiêm y...

Nàng nhắm nghiền mắt, môi cắn chặt. Hắn đưa một ngón tay mân mê bờ môi mỏng, không cho nàng cắn nữa. Nhẹ nhàng đặt lên trán một nụ hôn, từ tốn tiến vào...

Đường Lạc cảm đèn bên ngoài hầu hạ. Tiếng thở dốc vang lên rất rõ. Âm thanh nghẹn ngào cổ nén của nữ tử. Bờ môi nàng ta cũng bắt gặp nhếch lên...

Cao Quân Lam đang rời khỏi mình.

Uyển Thanh cảm nhận rõ điều đó. Nàng định ngồi dậy, tìm xiêm y...

-Nàng...

Tiếng hắn thét lên trong đêm tối. Cổ Uyển Thanh bị ai chộp lấy, rất đau.

-Á...

Nàng không thở nổi, cổ la hét, cổ vùng vẫy... Bên ngoài, Đường Lạc cũng vội vã cảm đèn chạy vào.

Ánh sáng chan hòa khắp căn phòng xa hoa, cũng là lúc Uyển Thanh hét lên:

-Á...

Mặt Cao Quân Lam kề rất sát người nàng. Miệng hắn đầy máu. Sức lực đang xiết lấy cổ nàng lỏng đi, rồi một bùm máu khác lại phun ra.

-Á...

-Nàng...

Hắn chỉ có thể nói vậy. Uyển Thanh sững sờ... Nàng chưa tắm thuốc độc vào cơ thể. Lọ thuốc vẫn còn nằm phía dưới đám chăn mền.

Uyển Thanh chợt nhớ đến cây đèn lúc tối Đường Lạc mới thắp. Mùi hương quả là không giống hương trầm.

-Cao công tử... Ngươi tới ngày rồi.

Đường Lạc nhìn hắn, hả hê, vui sướng. Loại thảo dược tẩm trên người Uyển Thanh không vị không sắc, thực chất là một loại hương kích thích, nếu cùng mùi hoa dạ cát trong đèn vừa mới thắp sẽ tạo nên một chất độc cực kỳ lợi hại, khiến người học máu chết ngay.

Cao Quân Lam đang co giật. Uyển Thanh cũng không biết từ khi nào nàng đã nhào đến bên cạnh hắn, ôm hắn vào lòng. Máu từ miệng Cao Quân Lam tuôn ra như suối, ướt đầm chiếc áo mới được khoác vội vào.

Uyển Thanh không khóc. Không kêu gào... Chỉ có thẫn thờ.

Đường Lạc nhìn hai người, đôi môi cong lên. Nàng ta không cần che giấu nữa, không cần che giấu nữa rồi.

-Tiện nhân... Ngươi với hắn... Cùng xuống địa ngục mà ôm lấy nhau đi.

Trên tay nàng ta có một thanh pháo lệnh. Pháo nhanh chóng bốc cao.

Đường Lạc quay lại, ánh mắt tối sầm đối diện Uyển Thanh:

-Một lát nữa thôi, Tứ hoàng tử sẽ vào thành. Chàng mượn cơ tang người thân mà rời khỏi Mạc tri thủ, vốn định âm thầm triệu tập binh mã. Nhưng hôm nay không cần nữa. Tiện dân nổi loạn. Cao Quân Lam đã tạo cơ hội cho chàng. Ngươi cũng là tiện nhân đó Thất công chúa... Ngươi làm ta không ngẩng đầu lên được. Ngay cả gã tiện dân kia cũng sùng ái ngươi, thương tiếc ngươi. Phụ hoàng thương yêu ngươi... Hôm nay chúng đều chết. Ta xem ngươi làm sao mà kiêu ngạo được đây? Ngươi đâu...

Hai binh sĩ từ đâu chạy vào. Đường Lạc lạnh lùng:

-Mang xác tên này bỏ vào kho phân, Tử hoàng tử vào cung sẽ xử lý hắn. Con tiện nhân này cấu kết cùng hắn mưu hại phụ hoàng, mang à ta nhốt vào thiên lao.

Mệnh lệnh tiếp theo làm Uyển Thanh giật thót người:

-Mang thuốc đến chỗ hoàng đế. Cho ông ta uống. Không uống thì đổ vào miệng cho ta.

Thuốc? Ý nàng ấy là...

-Ngươi điên rồi- Uyển Thanh hét lên- Đó là phụ hoàng. Là phụ hoàng...

-Phụ hoàng của ngươi thôi -Một cái tát giáng xuống má Uyển Thanh đau buốt -Đối với ta và Tử hoàng tử, trong mắt ông ta đều là đồ thừa thừa. Ông ta chết rồi, chàng sẽ nhanh chóng lên ngôi trở thành hoàng đế. Chàng...

-Ngươi cũng đừng hòng hắn cho ngươi làm hoàng hậu -Uyển Thanh đã hiểu ra mưu tính của hai người- Ngươi cũng chỉ là một con cò của Tử hoàng huynh thôi. Hắn...

-Ta không cần làm hoàng hậu -Ánh mắt Đường Lạc biến đổi thật dữ dội – Ta chỉ cần ngươi chết. Biết bao lần ta và các tỷ muội khác nhìn ngươi mà ngứa mắt. Chúng ta đều ghét ngươi. Con tiện tỳ. Ta căm ghét ngươi. Ta chỉ muốn móc mắt, phanh thây ngươi, quăng ngươi cho voi giày ngựa xé. Ngươi...

-Đừng hòng...-Uyển Thanh lao đảo đứng dậy- Ta thà chết chứ không để ngươi lăng nhục đâu. Đồ khốn kiếp. Phụ hoàng dù sao cũng có ơn nuôi nấng ngươi và Tử hoàng huynh. Các ngươi vẫn là hoàng tử và công chúa....Vậy mà...Các ngươi đối xử với người như vậy. Khốn nạn...Ngươi...

-Ngươi cũng đừng hòng chết -Đường Lạc xô mạnh Uyển Thanh xuống sàn nhà- Còn mẫu hậu của ngươi nữa. Ngươi dám chết, ta sẽ chặt tay chặt chân bà ta, để bà ta sống không bằng chết. Ngươi chết đi, thử chết đi...

Nàng ta lại hô to:

-Mang công chúa Uyển Thanh giam xuống thiên lao trong hầm lạnh. Đợi Tử hoàng tử xử lý.

Khi chàng chấp nhận cho ta xử lý, ta sẽ mang ngươi quăng cho đám ăn mày hạ tiện, nhìn bọn chúng giày vò ngươi đến chết. Tiện nhân.

Đường Lạc mỉm cười điên dại. Mạc tri thủ...Cuối cùng nàng ta cũng đợi được đến ngày này.

Bên ngoài, gà gáy sáng cũng là lúc hoàng thành mở toang.

Đường Lạc và triều thần đứng thành hai bên. Đường Lạc tóc búi gọn, cài trâm ngọc, y phục đơn giản, thanh nhã tú lệ, khác hẳn nàng công chúa vừa cười điên dại lúc này.

Trên ngựa, Tử hoàng tử khôi giáp còn vương bụi, khuôn mặt tuấn tú không buồn không vui chậm rãi tiến vào.

Ngựa dừng lại...Một chiếc cang từ hoàng cung được khiêng ra.

Trên cang, hoàng đế Mạc tri thủ nằm như ngủ. Thân thể mất đi chân trái, tay phải, trông rất thảm thương.

-Phụ hoàng...

Tử hoàng tử nhảy xuống ngựa, thương tâm khóc rống lên.

-Hoàng huynh...Người nén bi thương. Tên phản loạn đã...

Rầm...

Rầm...

Hai tiếng nổ liên tiếp khiến người giật mình kinh hãi...Cửa hoàng thành khép chặt. Triều thần náo loạn. Trên lầu cao vọng nguyệt, một dáng áo lam xuất hiện. Mái tóc được buộc gọn hơn trước, vẻ mặt có vẻ xanh xao nhưng không lẫn vào đâu được. Cao Quân Lam...

-Bát công chúa...Tử hoàng tử. Xin chào...

Một người bị trôi gó sau lưng hắn. Đường Lạc nhận ra, đó là kẻ được cử đi dùng độc giết hoàng đế.

Cao Quân Lam nheo mắt, cười nhẹ:

-Màn kịch này diễn hay lắm. Chỉ tiếc là ta không có thời gian đùa tiếp với các ngươi...

Bao vây lấy họ là những tiếng nổ liên tiếp. Cổng thành bị khóa chặt. Bá quan sợ hãi gào thét, chạy khắp nơi tìm đường trốn. Cao Quân Lam quay sang Tần đại quan đang đứng cạnh mình:

-Thứ ta dùng gọi là thuốc nổ nhưng nó không phải là loại thuốc dùng phá đá trong các khu mỏ. Nó có khả năng công phá một làng chỉ trong vòng một cái chớp mắt. Ông tin không?

Tiếng nổ lại vang lên lần nữa. Trong khói có lẫn mùi thịt cháy, khi khói tan la liệt xác người.

Cao Quân Lam phất tay hạ lệnh. Từ trên Vọng nguyệt, những khối đen xi đồ xuống. Người của khu mỏ đã chuẩn bị kỹ lưỡng. ...Quân đội tập hợp bao lâu của Tứ hoàng tử, người thì chết cháy, kẻ lại tan xác vì giẫm đạp lên nhau, cố gắng rời khỏi công thành. ...

Mạc tri thủ rộng lớn. ...Cao Quân Lam cười khê, rồi cũng trở thành cát bụi, như Bạch Liên thành tươi đẹp trong quá khứ ngày xưa. ...

Bạn đang đọc truyện *Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Nỗi khổ đau nhất thiên hạ

Cao Quân Lam thực chất là người như thế nào? Tài năng, quỷ quyệt hay chỉ là một gã gấp thời?

Tần Vũ Quân không biết phải lý giải thế nào cho đúng. Hắn đột ngột cho người bắt giữ ông và một số quan lại trong triều, bảo họ cùng chờ đợi. Trong thời gian đó lại cho người thông báo tỉ mỉ từng li từng tí diễn biến trong cung.

Bát công chúa Đường Lạc và Tứ hoàng tử có gian tình. Bát công chúa muốn lợi dụng Thất công chúa giết chết Cao Quân Lam, không ngờ mọi chuyện đều nằm trong tầm khống chế của hắn. Cao Quân Lam giả chết, dụ Đường Lạc dẫn Tứ hoàng tử vào thành.

Hoàng thượng bị độc chết do bàn tay Bát công chúa và Tứ hoàng tử. Triều đình thêm một phen điên đảo. Cao Quân Lam như người điều khiển rối, nhìn mọi thứ diễn ra bằng ánh mắt thản nhiên.

-Bát công chúa....

Đường Lạc được đưa đến trong điện. Khuôn mặt xinh đẹp vẫn còn nét thẳng thốt. Kế hoạch tưởng như rất hoàn hảo, tại sao...

-Nàng có muốn ngồi không?

-Không cần mè nheo chuột nữa- Đường Lạc lạnh lùng- Được làm vua, thua làm giặc....Người...

-Ta vốn không muốn hại nàng -Hắn lại cười- Nhưng không làm hại nàng thì không được. Nàng cũng biết, muốn đạt được mục đích thì phải bắt chấp thủ đoạn. Nàng...

Nàng vì lòng ganh tị đã làm cho ta nhiều điều ta muốn làm nhưng chưa thể. Nàng đã giết giùm ta hoàng đế Mạc tri thủ, giúp ta dọn một con đường nhanh chóng nhất bước lên chiếc ngai vàng.

-Trước khi ta chết, ta muốn biết...-Đường Lạc không cam tâm- Tại sao ngươi không trúng độc? Thứ độc ấy...

-Nàng quả là đã diễn cho ta xem một vở tuồng hoàn hảo.- Hắn đứng dậy, bước đến cạnh Đường Lạc-Từ đầu đến cuối đều là diễn...Loại thuốc độc Uyển Thanh giữ không sắc, không vị, nếu bỏ vào thức ăn cũng có tác dụng nhưng nàng lại bảo nàng ấy thoa vào người. Nếu ta không làm, dù ta có chết thì thuốc cũng sẽ thấm vào người Uyển Thanh gây ra hội chứng trào máu ngược, cái chết cũng giống ta ngày đó, phun máu tươi không ngừng, co giật đến chết.

Một trong những yếu tố khiến kế hoạch Đường Lạc thất bại là "cái chết của Cao Quân Lam". Triệu chứng của người trúng độc rất giống. Nếu hắn không bị độc hành thì làm sao có thể biết được tác dụng khủng khiếp của loại thuốc này?

-Khi xưa, ta từng được làm "thuốc dẫn"-Cao Quân Lam cười nhẹ -Một trọng thần của Yên quốc, muốn hành thích đối thủ đã dùng chất độc đó tẩm vào người ta. Triệu chứng là người nóng bừng bừng, nhu cầu tình dục mãnh liệt. Uyển Thanh không có dấu hiệu đó nên ta có thể kết luận...Đường Lạc....nàng chọn sai rồi....

Hắn nâng mặt Đường Lạc lên, đối diện với mình:

-Nàng chọn sai đối tượng. Uyển Thanh dù là thất công chúa nhưng cũng là nhi nữ. Nhi nữ lại rất hay mềm lòng...

Thẩm Khang đã chết, hắn lại dịu dàng chăm sóc nàng, thêm nữa là gắn bó thân xác. Trong tiềm thức dù bị người ta cưỡng hiếp, nàng cũng vô thức hướng về Cao Quân Lam, trái tim rung động từ từ...

-Ta thất bại vì...vì chọn sai đối tượng sao?

Đường Lạc thần thờ. Cao Quân Lam an ủi:

-Chuyện đời đâu nói trước được. Uyển Thanh hận ta lắm, nhưng ta rất tốt với nàng ấy. Tình cảm như một con thuyền vậy, xuôi dòng thì sẽ trôi nhanh.

Hiện tại, hắn không thể tha cho Đường Lạc. Cũng chỉ là “bất đắc dĩ” thôi.

-Bát công chúa...Nàng định dùng ta và Uyển Thanh như một cách trả thù phụ hoàng nàng. Ngày nay, ta cũng dùng nàng và Tứ hoàng tử như một cái cớ để thông báo thiên hạ, ta – Cao Quân Lam – vì dân chúng Mạc tri thủ mà dẹp loạn, Tứ hoàng tử – Bát công chúa mưu phản, giết chết phụ hoàng của họ, tội ác khó dung tha....

Tần Vũ Quân đã hiểu...Giá trị của việc lợi dụng. Cao Quân Lam để cho Bát công chúa sống, có lẽ là vì cơ hội này.

-Bát công chúa, thân thể ta yếu ớt, nhiều bệnh, quân lực lại ít, chỉ có một đạo quân điên chỉ biết chém giết điên cuồng, so với thiên binh vạn mã chur hầu không thể sánh bằng được. Ta cũng không thể cứ dùng mưu kế mãi để thắng địch nữa. Ta cần nàng và Tứ hoàng tử để chứng minh cho thiên hạ thấy. Cao Quân Lam ta – là một bạo quân...tàn nhẫn đến dường nào.

Trái ý hắn, đều phải chết. Chết còn thật sự thê thảm. Chết, đều là một kết cuộc. Quan trọng là nó được việc. Hắn thờ dài...

Trên đài Vọng Nguyệt, Tứ hoàng tử bị trói căng hai tay, hai chân.... Cao Quân Lam ngồi trên đài, đôi mắt đỏ ngầu, bình thần bỏ những quả nho vào miệng.

Mỗi lần hắn liếc nhìn, đao phủ sẽ dùng dao cứa một nhát lên da thịt Tứ hoàng tử, sau đó xát muối vào.

Hắn ta chỉ còn có thể ứ ó. Lưỡi đã bị cắt mất rồi.

-Người...

Bát công chúa nhìn thấy tình cảnh đó. Nàng không dám nghĩ...Một lát nữa, hắn sẽ dùng hình thức gì tra tấn mình. Hắn...

-Con tiện nhân...

Khác hẳn với vẻ ôn hòa lúc nãy, Cao Quân Lam như một kẻ điên, xông đến đẩy mạnh Bát công chúa vào tường, tay bóp chặt cổ nàng...

Một người phía dưới đài rêu rao cùng dân chúng Mạc tri thủ:

-Dân chúng nghe đây, Bát công chúa và Tứ hoàng tử là thứ hạ tiện, là huynh muội ruột nhưng lại loạn luân còn hại chết hoàng thượng. Cao công tử thay trời hành đạo, trừng trị chúng. Người...

-Khốn nạn...

Phía trên kia, Cao Quân Lam như phát điên, không chỉ nắm lấy tóc Đường Lạc, còn đấm đá nàng liên tục....Chân hắn giẫm lên bụng nàng, đập mạnh... Có tiếng xương nát vụn. Đường Lạc hét lên:

-Á.....

Mái tóc óng ả một lần nữa bị hắn nắm lấy. Sát bên tai nàng, tiếng Cao Quân Lam như hơi thở, nhẹ nhàng.

-Công chúa bé nhỏ...Nàng cứ tưởng mình lạnh lùng sắt đá. Nàng cứ tưởng rằng mưu kế thất bại cùng lắm là chết...Nàng chỉ là một công chúa nhỏ bé lớn lên trong cung vàng điện ngọc, chịu một ít uất ức cứ tưởng là mình khổ đau nhất thiên hạ. Nhưng công chúa à, đau khổ nhất của con người không phải là bị người khác lạnh nhạt. Đó là cảm giác đói nhưng không được ăn uống...Đó là cảm giác thân thể bị người ta chà đạp, thấy mình cũng chỉ là con sâu con kiến trong mắt người khác. Những tiểu thư quý tộc như các nàng chưa nếm trải, hôm nay ta cho nàng thấy, khổ đau nhất thiên hạ...chính là cảm giác thế nào....

Hắn từng bị...Những ký ức trôi qua loang loáng. Nhưng vẫn chịu đựng được. Vẫn sống...Vẫn đứng đây....

Ánh mắt Cao Quân Lam trở nên u tối. Mệnh lệnh khiến Tần Vũ Quân rùng mình.

-Chặt từng ngón tay nàng ta, đổ nước sôi vào miệng đến khi nào nàng ta không nói được...Trói chân lại, bỏ vào kho thóc. Khi nàng ta đói, mang bánh bao đến trước mặt...Không để nàng ta tự sát...Ít nhất, Bát công chúa sẽ nếm trải vài ngày mùi vị sống khổ không bằng chết này.

Dưới Vọng Nguyệt đài im lặng. Cao Quân Lam tàn nhẫn, nếu...nếu mưu phản bị hắn bắt, kết cuộc có lẽ còn thảm khốc hơn hai người ở trên kia....

Uyển Thanh bị nhốt trong hầm băng mấy ngày, sức cùng lực kiệt. Khi nàng sắp ngã quỵ, có một vòng tay đỡ lấy nàng.

Mờ mờ, ảo ảo....Đó là....

Đến khi tỉnh lại, đó đã là chuyện của mười mấy ngày sau.

- Tỉnh rồi... Công chúa tỉnh rồi...

Gương mặt đầu tiên nàng nhìn thấy, đó là Cao Quân Lam.

Sau lại thiếp đi. Đến khi tỉnh dậy...

- Ngoan... Uống thuốc đi...

Hắn hết sức dịu dàng kê thuốc vào sát miệng, còn thổi cho nàng.

Uyển Thanh mơ màng, sức lực rã rời trong vòng tay hắn. Nàng chỉ nhớ... nhớ một chút thôi.

- Ngươi... không phải đã... không phải đã chết rồi sao?

- Ta chưa chết - Hắn gạt những sợi tóc trên trán Uyển Thanh, dịu dàng - Ta vẫn biết. Hôm đó nàng đã khóc vì ta.

Nàng ôm hắn vào lòng, thần thờ. Nước mắt đã rơi.

- Ngươi...

- Ngoan... Uống thuốc đi. Uống xong ngủ thêm một chút.

Trong liều thuốc đó có pha thêm thuốc ngủ. Thái y đứng cạnh, chân không khỏi run rẩy. Cao Quân Lam đích thân sắc thuốc, còn đích thân pha thêm thuốc ngủ vào thuốc của công chúa. Loại thuốc này khiến nàng buồn ngủ kéo dài, tuy không ảnh hưởng nhiều đến thân thể, nhưng dùng nhiều thì...

Bên ngoài, mọi thứ đều diễn ra hết sức hối hả. Cao Quân Lam dẹp yên nội loạn, bắt giữ và trừng phạt tội phản quốc của Tứ hoàng tử và Bát công chúa, có thể đăng cơ... Tuy nhiên...

Tần Vũ Quân đã nói với hắn. Nếu cưới công chúa Uyển Thanh của Tiên đế, việc đăng cơ sẽ còn danh chính ngôn thuận hơn.

Nhưng hắn chỉ lạnh lùng:

- Làm con rể của Mạc tri thủ quốc chủ, ta không có phước đó đâu.

Bạch Liên thành chìm trong máu đỏ. Lễ nào...

Tần Vũ Quân lại tái:

- Ý công tử là... Khôi phục lại Bạch Liên thành?

- Không có. - Hắn xua tay - Bạch Liên thành cũng nên biến mất rồi.

Không ai hiểu ý của Cao Quân Lam cả. Hắn không chính thức đăng lên ngôi quốc chủ của Mạc tri thủ nhưng ngày hôm sau đã chính thức ban hành chỉ dụ. Hủy bỏ hết việc khai thác ở các khu mỏ, thả tất cả nhân công về nhà.

Quyết định khiến người dân Mạc tri thủ vui mừng như được tái sinh. Nhưng đối với triều đình thì...

- Cao công tử... - Các đại thần vô cùng lo lắng - Đóng cửa các khu mỏ, e là...

Mạc tri thủ xưa nay nổi tiếng bởi bí kíp đúc sắt độc truyền. Các quốc gia lân cận khi cần nông cụ, vũ khí đều phải nhờ đến Mạc tri thủ. Khu mỏ là linh hồn của mọi hoạt động trong Mạc tri thủ, nếu không tiếp tục khai thác thì...

- Chỉ có sắt. Bao năm qua rèn bao nhiêu đó chưa đủ sao?

- Công tử... Nhưng mà...

- Ta có một thứ thú vị hơn - Cao Quân Lam cười khẩy - Đẹp hết khu mỏ, dân tập trung trồng cho ta một thứ. Ta cam đoan với các ông, sau ba năm, Mạc tri thủ không chỉ hùng mạnh, còn khiến các chư hầu ngoan ngoãn, cam tâm tình nguyện khuất phục, không dám nổi loạn đến muôn đời.

Tần Vũ Quân và các đại thần nhìn nhau, nửa tin nửa ngờ. Cao Quân Lam không màng đến thái độ của họ, nhàn nhã bỏ một quả nho vào miệng. Hắn nghĩ đến loại thuốc Uyển Thanh đang dùng. Tạm thời không gần gũi nàng cũng được. Chỉ cần 1 năm nữa, không chỉ thể xác, linh hồn nàng cũng sẽ mãi thuộc về hắn, cùng hắn chung sống, cùng hắn trải qua những tháng năm vô vị này...

Chỉ là...

Một cận thần vừa mới báo lại một chuyện quan trọng. Đôi mày Cao Quân Lam nhíu lại...Sớm hơn dự định. Nhưng thực tế vốn tàn khốc. Không cần bao lâu nữa, Uyển Thanh sẽ không còn khóc lóc, nàng sẽ ngoan ngoãn không rời khỏi hắc một bước...Không còn bao lâu...

-Người sang chỗ Thất công chúa, mời nàng đi cùng ta.

-Dạ...

Viên cận thần khựng lại rồi đi ra ngoài. Tần Vũ Quân nhận ra hắc. Đó là một trong những người thợ của khu mỏ, kẻ đã bảo hộ Cao Quân Lam khi hắc tiến vào Mạc tri thủ cùng với đạo quân điên.

....-Người muốn gì?

Uyển Thanh đi theo Cao Quân Lam. Hắc sai người cho nàng uống thuốc. Uống xong thì dẫn nàng đi.

-Không có gì đâu -Hắc dừng lại- Chỉ muốn nhờ nàng một việc thôi.

Cuối cùng rồi cũng đến. Đó là một ngôi nhà nhỏ, xung quanh nhà có khá nhiều người. Thấy hắc, họ vội cúi đầu:

-Cao công tử.

-Ừ. Sao rồi?

-Ông ấy yếu lắm. Nhưng mà...

-Vào thôi.

Hắc kéo tay Uyển Thanh, kéo vào trong.

Bên trong tĩnh lặng, hơi mờ mờ. Có lẽ là do lớp rèm che.

Phía trong cùng có một ông lão đang nằm. Hơi thở của ông yếu ớt. Cạnh đó là một lão bà.

-Trương thẩm...

-Cao...Cao công tử. – Bà lão run run đứng dậy- Công tử...

-Tam thúc sao rồi?

-Ông ấy yếu lắm. Sợ là...

Hắc nắm tay Uyển Thanh, đến bên giường. Ông lão tựa mình, hắc nắm lấy bàn tay gầy guộc chỉ còn xương với da của ông.

-Tam thúc....Xem ai đã về...

Hắc đặt bàn tay Uyển Thanh vào tay ông lão. Nàng sợ hãi nhưng không có rút ra...

Ông lão chỉ có thể sờ nhẹ vào những ngón tay thanh mảnh. Giọng ông yếu ớt, chú ý rõ lắm mới nghe:

-Ca...ca...nhi...Con...con về...rồi...

-Ca nhi- Cao Quân Lam vuốt tóc nàng- Nói cho ông ngoại nàng nghe đi. Nàng đã về rồi...

Hình dung ông lão, chỉ còn da bọc lấy xương.

Khuôn mặt hốc hác. Đôi mắt mờ đục cổ như rỗng lên.

Uyển Thanh bật khóc. Không hiểu sao lại khóc lớn lên:

-Ông...ông ngoại...

Nàng chỉ có thể kêu lên như thế. Bàn tay gầy nắm chặt hơn một chút. Hơi thở nặng nề nhẹ nhõm hắc đi...

Một người đứng gần kêu lên khi bàn tay ông buông thõng xuống. Bà lão khóc rống lên:

-Ông ấy đi rồi...

Ra đi trong thanh thản. Đôi mắt nhắm nghiền.

Cao Quân Lam ôm lấy Uyên Thanh vào lòng. Giọng hắn rất trầm, rất nhẹ:

-Nàng làm rất tốt. Nàng đã giúp Tam thúc ra đi thanh thản. Hy vọng khi gặp lại cháu gái ở dưới, ông ấy sẽ được vui vẻ.

Nàng ngẩn người. Cháu gái dưới đó, nghĩa là...

-Cháu gái của ông lão tên là Phương Ca. Theo ta biết, một năm trước Phương Ca vốn là tỷ nữ hầu hạ của Mị phi. Nàng ta rất biết thân biết phận, chỉ dám âm thầm dành dụm tiền, mong là khi qua tuổi sẽ được phụng dưỡng ông ngoại. Nhưng mà...

Uyên Thanh nhìn thấy sự tàn nhẫn trong mắt hắn. Nàng rùng mình:

-Phụ hoàng nàng một lần say rượu không chỉ quan hệ với Mị phi mà còn kéo Ca nhi cầm đèn vào cùng hoan lạc. Mị phi ghen tuông hành hạ nàng ấy, đánh đập không thương tiếc. Nhưng Ca nhi chưa chết, hai tháng sau lại bắt ngờ phát hiện, nàng ấy mang thai.

Hơi thở nóng hổi phả qua tai, Uyên Thanh lạnh người:

-Mẫu hậu nàng nghe Mị phi tấu lại, cho bắt Ca nhi đến. Nàng biết không, chỉ cần một liều thuốc trục thai là được. Ca nhi theo bản năng người mẹ, cố bảo vệ con mình. Mẫu hậu nàng...

Uyên Thanh nhớ lại...Nàng từng nhìn thấy cảnh đó. Một đám thị vệ khiêng khỏi cung mẫu hậu một xác người. Phía dưới còn có máu. Mẫu hậu ghê tởm, cho người đổi cả chăn nệm, đồ dùng trong phòng.

-Mẫu hậu nàng sai người mổ bụng Ca nhi, móc thai ra. Nàng ấy vô cùng đau đớn, chết vì đau đớn. Chết mà không có quyền gào thét. Chết mà không thể gặp lại ông ngoại của mình.

Thân phận nô tỳ nhỏ bé, hoàn toàn nằm trong tầm khống chế của chủ nhân. Nhưng cũng là một sinh mạng...Bây giờ Uyên Thanh hiểu được điều đó, nhưng có lẽ đã muộn rồi.

-Ta xin lỗi nàng...-Hắn ôm chặt Uyên Thanh hơn- Nhưng ta đã hứa với những người này, rửa hận cho họ. Phụ hoàng nàng gieo rất nhiều mối hận, hoàng mẫu nàng cũng không kém, cũng nên một lần trả cho xong...

Bạn đang đọc truyện *Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Trả giá -18+

Một người phụ nữ rũ rượi dưới đất, một bàn hương án nghi ngút khói nhang bay.

Đã có khá nhiều người quỳ cạnh đó. Cao Quân Lam ôm lấy Uyên Thanh, đặt nàng cạnh mình.

Dưới kia còn một người nữa. Dáng vóc đó...Chân tay bị chặt đi một nửa. Uyên Thanh sững sờ:

-Phụ...phụ hoàng?

Không phải người đã chết rồi sao? Đã bị hoàng huynh, hoàng muội bức tử bằng độc được sao?

Cao Quân Lam hiểu ý nàng. Hắn thở dài:

-Thật ra ta cũng cho rằng, ông ta chết lúc ấy là tốt nhất. Nàng sẽ dồn mọi căm hận lên hoàng huynh, hoàng muội của nàng. Nàng không hận ta nữa....Nhưng nghĩ kỹ lại, dù sao cũng phải hận. Ta đã hứa với họ rồi.

Hắn nhìn về phía những người trong khu mộ. Những hình dung xơ xác. Những con người chẳng được làm người.

-Phụ hoàng nàng đối với người trong khu mộ còn có chút nhân nhượng, vì họ làm ra của cải cho ông ta. Còn đám người kia...-Hắn hướng về phía một nhóm người chỉ còn xương bọc da, tóc rụng gần hết. Có người không đứng nổi, còn liêu xiêu ngã quỵ, phải có người dìu -Họ là “được nhân” cho phụ hoàng nàng thử thuốc. Nhóm thì tìm thuốc trường sinh bất lão, nhóm lại...

Đạo quân điên mà Cao Quân Lam đang có, xuất phát cũng từ hoàng đế Mạc trị thủ. Tuy nhiên ông ta chỉ tìm ra loại thuốc khiến họ mất đi lý trí, giết người không tự chủ. Cao Quân Lam mới là kẻ biết dùng thuốc khống chế thần trí họ, vừa giúp phát huy hết sức mạnh, vừa có thể phân biệt được đâu là bạn, đâu lại là thù.

Hôm nay.....

-Người...người muốn làm gì?

-Vấn đề không phải là ta muốn làm gì -Cao Quân Lam cười khẩy- Nàng phải hỏi, họ muốn làm gì?

Những khuôn mặt mang theo căm phẫn. Phụ hoàng nàng đã gây ra những chuyện gì, đã làm nên những tội lỗi gì?

Bên trong có một nhóm người vừa được đẩy ra. Ánh mắt họ đỏ ngầu, miệng còn chảy nước dãi. Uyển Thanh nín lấy áo Cao Quân Lam, hoảng hốt:

-Người...Van xin người, tha cho phụ hoàng đi. Tha cho người đi.

-Trên danh nghĩa ông ta đã chết rồi.

Cao Quân Lam ôm lấy Uyển Thanh. Bàn tay hấn bịt lấy mắt nàng:

-Đừng xem... .

-Không...

Sức mạnh nào khiến Uyển Thanh vùng khỏi bàn tay hấn...

Trước mắt nàng:

-A.....

Đám người đó, ai đều như hổ đói, vây quanh phụ hoàng nàng.

Một kẻ nắm đầu, hai ba kẻ dùng răng cắn xé từng miếng thịt. Một kẻ vội vàng tìm đá, đập mạnh vào đầu phụ hoàng...Người không còn kêu lên nữa. Người bất động rồi...

Máu tuôn như suối. Trên ngực hoàng đế Mạc tri thủ còn có một lỗ hồng mới. Ai đó đã dùng tay móc quả tim ra.

Dân chúng vây quanh cúi mặt. Họ cũng không dám xem.

Giọng Cao Quân Lam nhẹ bằng, thì thầm:

-Những tên cai ngục ở khu mỏ đánh chửi người cả ngày đêm. Đám thầy thuốc phụ hoàng nàng mời về thì dùng người thử thuốc. Thai phụ có, đàn ông người già đều có. Khi dùng thuốc, họ sẽ trở nên như vậy, điên điên dại dại, hành động không khác gì con thú. Của phụ hoàng nàng, ta trả lại cho ông ta....

Ác giả, ác báo...Nhưng đến vậy thì...

-Chưa hết đầu công chúa...- Hấn nâng khuôn mặt đầy nước mắt của Uyển Thanh lên- Hoàng mẫu nàng cũng là một con rắn độc. Nàng cũng nên chứng kiến, bà ấy phải trả giá thế nào rồi...

-Đừng khóc....Đừng khóc nữa mà...

Giọng Cao Quân Lam nửa hư nửa thực, sát bên tai mà sao Uyển Thanh dường như chẳng nghe thấy gì.

Vì phía dưới kia, nàng không thể rời mắt khỏi mẫu hậu. Người phụ nữ ngày nào xinh đẹp, cao quý, giờ lại quỳ sụp dưới đất, kêu la thảm thiết. Gương mặt của bà đang bị những vết dao cứa, vết nóng vết sâu tùy theo cử động của người đảm nhận việc hành hình.

Đó là một cô gái, có lẽ từng rất xinh đẹp. Khuôn mặt của nàng ta...

-Chết đi...Chết đi...

Khuôn mặt đầy những vết cắt co lại dữ tợn. Hoàng hậu bị giữ tay lại, cố né tránh, cố van xin:

-A.....

-Ngươi chết đi...Chết....

Nàng ta chồm người tới, đâm mạnh hơn. Lần này tay nàng bị giữ lại trên không.

-Đủ rồi.

Cao Quân Lam kéo Uyển Thanh ngồi lên người mình, lạnh lùng ra lệnh. Người phụ nữ xấu xí vẫn chưa thỏa mãn, đôi mắt tràn đầy oán hận như muốn ăn sống nuốt tươi hoàng hậu.

-Nàng ta là Tổng chiêu nghi, nàng còn nhớ không?

Trong số các phi tử, chiêu nghi, tài nhân, Tổng chiêu nghi là xinh đẹp nhất. Ý được hoàng thượng sủng ái, nàng ta có phần xem thường hoàng hậu, không cúi xuống thi lễ. Hậu quả là bị bà phạt đòn năm mươi trượng, còn cho người hủy hoại dung nhan của Tổng chiêu nghi.

Cao Quân Lam tìm nàng ta về không phải nhằm tạo cơ hội cho Tổng chiêu nghi trả thù. Hắn chỉ muốn cho hoàng hậu nếm thử tư vị bị người hành hạ, sống không bằng chết... Tam thúc là người hiền lành, trong khu mỏ tuy khổ sở nhưng luôn chan hòa với mọi người. Ông chỉ có một hy vọng duy nhất là muốn gặp lại cháu ngoại mình. Vậy mà...

-Đủ rồi...Tôi van người...Tha cho mẫu hậu đi, tha cho mẫu hậu của tôi đi...

Uyển Thanh khóc nức lên. Mẫu hậu có lỗi, nhưng trừng phạt người như vậy, phận làm con làm sao có thể chịu được. Huống gì mẫu hậu và phụ hoàng luôn chiều chuộng nàng, xem Uyển Thanh như hòn ngọc trên tay.

-Biết làm sao được -Cao Quân Lam nâng mặt nàng lên- Ta rất đau lòng khi nàng khóc, nhưng ta đã hứa...Hiếu cho ta...

Hắn đẩy nhẹ Uyển Thanh ra. Một người phụ nữ giữ lấy không cho nàng vùng vẫy. Cao Quân Lam thông thả bước xuống cạnh hoàng hậu. Đích thân hắn phải ra tay. Thay cho Tam thúc. Trả thù...

-Hoàng hậu nương nương...

Hoàng hậu đã mệt lả. Khuôn mặt đầy vết cắt, máu trào ra rịn khắp mặt, tạo nên một màu đỏ sẫm lạ lùng.

-Nương nương đã giết bao nhiêu người?

-.....

-Nương nương không nhớ. Con người khi giết một con người thường sẽ vô cùng hối hận, đau đớn và nhớ mãi. Nhưng nương nương giết người nhiều tới nỗi không nhớ hết. Mỗi một lời nương nương đưa ra, một nữ nô có thể bị bỏ đói đến chết. Mái tóc nương nương bị chải hồng hay chỉ đơn giản là rụng đi vài sợi tóc do cung nữ lỡ tay, nương nương có thể hạ lệnh đánh họ hàng chục trượng. Trong khi đó một vài roi đã khiến cho nương nương thịt da tan nát. Nếu nương nương không phải là mẫu hậu của nàng, có lẽ là...

Hắn cười. Nụ cười của địa ngục. Uyển Thanh rùng mình khi hắn hướng về mình:

-Uyển Thanh công chúa, ý định ban đầu của ta sẽ để hàng chục tên ăn mày lần lượt chà đạp thân thể nàng, cho nàng nếm mùi vị đau đớn của nữ nhi khi bị lạm nhục. Nhưng rồi ta đã mềm lòng. Nàng làm ta mềm lòng...

Hắn hơi cúi người. Hoàng hậu mặt mày xanh tái, không còn đủ sức phản kháng lại nữa. Cũng tới lúc kết thúc đau khổ rồi. Tam thúc, Ca nhi...Đây là ta trả hận cho hai người...

-Lưu thái y.

-Dạ?

Lưu thái y nghe gọi đến tên mình thì run rẩy. Cao Quân Lam nhẹ nhàng:

-Thân thể hoàng hậu thế nào?

-Tâu...tâu...Cao công tử...Thần đã khám cho...cho bà ấy. Bà ấy mang thai...Mang thai gần một tháng rồi...

Uyển Thanh kinh ngạc. Mang thai, mẫu hậu mang thai?

-Không cần ngạc nhiên...Tiểu công chúa. Ta rất công bằng. Bà ấy mót thai của Ca nhi khi đứa trẻ gần hai tháng. Ta để bà ấy mang thai cùng người khác, đủ ngày đủ tháng. Hôm nay ta tể Ca nhi...Tam thúc...

Tể Ca nhi? Hắn muốn...

Trên tay Cao Quân Lam là một con dao nhọn. Hoàng hậu vùng vẫy trong tuyệt vọng. Miệng bà đã bị bịt kín. Sự hốt hoảng lên đến tận cùng.

-Thai nhi chưa thành hình dạng, cũng là sinh mạng...Nhưng con hiếu cho thúc thúc...Là nghiệt chủng của hoàng hậu độc ác, kết cuộc của con sẽ rất thảm. Hãy tìm một nơi chốn khác.... Xin lỗi con, thúc thúc phải xuống tay rồi.

-Á...

Uyển Thanh gào thét. Nàng càng vùng vẫy thì càng bị người giữ chặt. Phía dưới, thân thể trắng trẻo của hoàng hậu nảy lên, hạ xuống...Dao của Cao Quân Lam rạch mạnh lên thành bụng bà. Máu ban đầu chỉ rịn ra, sau tuôn trào như suối...Bao người nhắm mắt lại. Khuôn mặt Cao Quân Lam vẫn tĩnh lặng, dao hạ mạnh xuống, phất ra âm thanh rợn người...Kẻ đang giữ lấy hoàng hậu cũng chùn tay. Bà chồm lên, la hét...Ánh mắt Cao Quân Lam sắc lạnh. Lưỡi dao đâm mạnh đến trước, xuyên tim. Máu theo ngọn dao nhọn phún ra thành vòi, bắn lên khuôn mặt thanh tú thân nhiên không cảm xúc, còn

có vẻ như đang cười.

-A.....

Uyển Thanh phun ra một ngụm máu, bất tỉnh. ....Màu đỏ loang loáng trước mắt nàng. Toàn một màu đỏ của tối tăm. ...

Bạn đang đọc truyện *Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Tin từ Đông quốc

Tướng quân Tạ Lâm từ biên quan vừa về đến. Cuộc lật đổ của Cao Quân Lam diễn ra đột ngột, ông vốn định kéo quân về tiếp viện nhưng thư của Tần Vũ Quân đã chuyển đến. Nghe ông ấy phân tích tình hình: Từ hoàng tử dù là dòng chính thống nhưng lại câu kết cùng Đông quốc, Cao Quân Lam tuy là kẻ nổi loạn nhưng lại được lòng dân, lại đang nắm giữ loại vũ khí bí mật khiến Đông quốc và các chư hầu đều e ngại. Mạc tri thủ dù có đôi chủ mới cũng không ảnh hưởng đến dân chúng, không nên khiến lòng người thêm loạn lúc này.

Nhưng có một tin tức quan trọng không thể không báo. Ông đành vội vã quay về.

Trong điện, Cao Quân Lam ngồi trên ngai vàng, không mặc long bào, vẻ mặt trầm chiêu.

Tạ Lâm cũng ngại ngần. Hắn chưa xưng đế, cũng chưa phải là quốc chủ, rất khó để xưng hô.

-Cao...Cao công tử.

Do thám cho biết, Đông quốc bề ngoài án binh bất động nhưng đang âm thầm thực hiện liên minh. Vọng Yểm quốc được đánh giá rất cao vì Đông Phương Phong xử sự dứt khoát, từ một hoàng đế bù nhìn đã giành lại quyền vị, còn giáng lại cho những quốc gia mưu đồ xâm lược những đòn phản công đáng sợ. Không nghi ngờ gì nữa. Vọng Yểm quốc chính là một kinh địch mạnh mẽ trong tương lai.

-Ông cứ nói đi!

-Theo thần...Đông quốc muốn liên kết với Vọng Yểm, mục tiêu chính là chúng ta. Hiện nay Mạc tri thủ đang nội loạn, còn chưa có tân quân....Thần e là....

Làm hoàng đế thực sự rất phiền phức. Nhưng mà...

-Đông quốc định làm gì? Theo ta được biết, chúng cũng từng muốn đục nước béo cò Vọng Yểm mà...

-Quốc chủ Đông quốc đã đưa công chúa Sa Hoa sang Vọng Yểm, ý đồ kết thông gia.

Cao Quân Lam nhướng mày. Gả công chúa Sa Hoa cho Vọng Yểm quốc, liên minh chính trị rất có lợi. Đám thần tử Vọng Yểm nhất định sẽ tâu cùng hoàng thượng chấp nhận. Lúc đó thì Ninh Nhi...

Lấy chung chồng? Lại là công chúa? Em gái Cao Quân Lam chẳng phải sẽ thiệt thòi sao?

Tin tức hần nhận được. Ninh Nhi là hoàng phi Vọng Yểm, rất được yêu thương. Nhưng nam tử, giang sơn làm trọng, quốc chủ Vọng Yểm dù có yêu thương Ninh Nhi đến mấy cũng không thể vì nàng mà bỏ giang sơn. Chỉ có ca ca yêu thương muội tử. Chỉ có Cao Quân Lam chủ động đến một bước, cho Ninh Nhi danh phận, để đám người đó không dám khinh dễ muội muội của hần.

-Ngay lập tức cho người đưa thư hàm sang Vọng Yểm. Ta -Cao Quân Lam sẽ nhanh chóng sang đó đón em gái là Ninh phi của Vọng Yểm quốc về.

-Cao công tử...

-Ba ngày nữa, ta sẽ làm lễ thành hôn cùng công chúa Uyển Thanh, sau đó thông cáo thiên hạ, chính thức lên ngôi quốc chủ Mạc tri thủ, đổi quốc hiệu là Bạch Liên.

-Tuân lệnh.

Cả đời hần, chỉ mong em gái mình hạnh phúc. Dù phải đánh đổi bằng sinh mạng, bằng danh dự, bằng sự kiêu hãnh bản thân...Em gái là tất cả điều tốt đẹp trong đời hần. Nhất định không để Ninh Nhi khóc....Không để nàng rơi một giọt nước mắt nào.

Ánh mắt Cao Quân Lam chợt tối đi...

-Công chúa của Đông quốc đã lên đường chưa?

- Theo thám tử mặt báo, đã lên đường từ hôm qua.

- Hạ lệnh. Bằng mọi giá, giết chết nàng ta... Không cho nàng ta cơ hội đến Vọng Yểm. Tin tức phải nhanh chóng đưa về đây, thông báo cho ta, không để sót một chi tiết nào.

- Tuân lệnh...

- Tạ tướng quân...

- Thần nghe lời dạy...

- Ta có một loại vũ khí đặc biệt. Ông đến kho mang vài cái đến ngay biên giới Đông quốc, thực hiện tập trận công khai cho bọn chúng thấy sức mạnh của nó. Cách chế tạo ta cũng sẽ cho người đem đến sau, cùng ông chế tạo thêm để phòng lúc cần kíp. Chỉ cần phát hiện ai xâm lược biên giới, giết không tha...

- Thần tuân chỉ,,,

Cao Quân Lam rời khỏi điện... Gió đêm phả vào khuôn mặt thanh tú. Nụ cười của cô bé con lại hiện ra trước mắt, như đóa bạch liên thanh khiết chẳng vướng bụi trần.

- Ca ca... Ca ca thương muội không?

Ca ca luôn thương muội. Dù ca ca có chết, cũng phải dùng tấm thân này che chở cho muội... Muội muội... Diệp nhi...

Đằng xa lại có tiếng gào khóc vắng vắng. Tiếng khóc từ cung Chiêu thánh. Từ hôm đó, Uyển Thanh như điên loạn, cứ cười cười, khóc khóc... Thấy hấn là như thấy quái vật. Nàng hận hấn... Nàng căm thù Cao Quân Lam vô hạn... Nhưng một khi đã quyết định, hấn sẽ không bao giờ hối hận. Nợ máu phải trả bằng máu, thế thôi!

Bạn đang đọc truyện *Quyền Khuyên Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Đau lòng

Chuyện liên hôn chính trị trong thời đại này không hiếm. Hầu như chưa có chuyện từ chối. Nhưng lần này quốc chủ Vọng Yểm quốc lại tỏ rõ thái độ khước từ.

Trương lão sư và không ít đại thần trong triều đều lo lắng. Vọng Yểm quốc tuy vừa giáng những đòn phản công quyết liệt, khiến các chư hầu kinh ngạc nhưng tính ra vẫn chỉ là nước nhỏ. Đông quốc nếu tập trung toàn bộ lực lượng, chỉ sợ là...

Kết minh với họ, đợi thời gian mọc đủ lông cánh, chẳng phải tốt hơn sao?

Trương lão sư và Phượng lão tướng quân rời khỏi điện. Cả hai đều nghĩ đến một người.

.....-Ninh phi nương nương...

Đế hoàng thượng chấp nhận hôn phối, cưới người khác làm hậu. Nữ nhi, liệu có được mấy người?

Tìm Ninh Nhi như bị ai bóp chặt, rất đau.

Nàng nhìn hai vị lão thần, râu tóc bạc phơ đang quỳ phía dưới. Họ cũng vì nghĩ cho Vọng Yểm quốc, cho Đông Phương Phong thế lực vẫn còn non trẻ. Nhưng mà...

-Được rồi...Các vị về đi. Ta...ta sẽ cân nhắc.

-Chúng thần cáo từ....

Ninh phi nổi tiếng là người khoan hòa, hiền thực, rất xứng đáng ngôi mẫu nghi của Vọng Yểm quốc. Nhưng tình thế này, cả hai vị lão thần đành phải đưa ra lời khuyên đau lòng ấy. Nhìn nàng thờ thần, họ cũng cảm thấy tâm trạng nặng nề.

Những người trẻ tuổi...Tiếc là họ lại sinh ra trong hoàng tộc, mang trên mình sứ mạng với quốc gia.

....Sau một ngày mệt mỏi, những lời của Ninh Nhi càng khiến Đông Phương Phong thêm tức giận. Nàng là phi tần duy nhất của hấn, lại khuyên hấn sẽ

ái chia ân cùng người khác. Nếu là Chúc Đường thì...

Nghĩ đến Chúc Đường, Đông Phương Phong khựng lại. Tiếng thở dài lại bật ra.

-Ta chợt nhớ, còn tấu chương chưa phê duyệt. Nàng nghỉ trước đi.

Hắn rời khỏi điện. Ninh Nhi chỉ biết nhìn theo.

Nước mắt rơi lặng lẽ. Nàng làm sao không khó chịu, không đau lòng chứ. Nghĩ đến những yêu thương âu yếm đó phải sẽ chia cùng người khác. Người đàn ông của mình thân mật bên người khác, thì nữ nào có thể chịu đựng? Nhưng nàng không phải là nữ tử bình thường, Đông Phương Phong cũng không phải là nam tử chỉ thuộc về một mình Ninh Nhi?

Mấy ngày sau nữa, Đông Phương Phong cũng không ghé điện của nàng.

Hậu cung không có người khác, hầu như ai cũng biết chuyện hoàng thượng yêu thương và sủng ái phi tử duy nhất của mình như thế nào. Hiện tại người không đến, các cung nữ không dám bàn tán trước mặt nhưng sau lưng vẫn có lời ong tiếng ve. Ninh Nhi không quan tâm đến. Nàng chỉ lo lắng một điều...

-Hoàng thượng ăn uống thế nào? Ngoài thiết triều thì người làm gì?

-Hồi nương nương...Hoàng thượng chỉ phê duyệt tấu chương, có khi cả đêm không ngủ. Người...

Thân thể vốn không được khỏe, còn thức cả đêm phê duyệt tấu chương. Nghĩ đến đó, nàng đã thấy đau lòng.

-Được rồi...Ông lui đi.

Cho Bạch lão giám lui về, Ninh Nhi đích thân hàm một chung tổ yến thượng hạng, bụng đến chỗ Đông Phương Phong đang làm việc. Nàng chỉ dẫn theo Tiểu Đào. Cả hai đi ngang qua ngự uyển. Bỗng nhiên có một đám người từ xa thẳng tới. Trên là một kiệu lớn, tiền hô hậu ủng. Thấy Tiểu Đào, người đi trước cũng chẳng tránh đường.

-A...

Bị bắt ngờ, Tiểu Đào loạng choạng ngã. Ninh Nhi đằng sau cũng bị nàng ta kéo theo.

-Á...

Canh vẫn còn nóng đỏ vào người Ninh Nhi. Tiểu Đào hoảng hốt đỡ nàng dậy. Kiệu lớn cũng không ngừng.

Dám đi kiệu trong hoàng cung, thân phận không thể tầm thường được. Đụng ngã Ninh phi lại không lời xin lỗi, Tiểu Đào vô cùng tức giận, định nói lý lẽ nhưng Ninh Nhi đã kéo tay nàng lại. Cùng lúc đó, đằng trước đoàn kiệu cũng đã bị chặn lại. Là tướng quân Thượng Quan Vân.

-Người trên kiệu, đây là hoàng cung Vọng Yểm quốc, nhập gia tùy tục, ngoài hoàng thượng và hoàng gia Vọng Yểm không ai được bước vào.

Một luồng gió thổi qua khiến cánh tay bị canh đỏ vào của Ninh Nhi bỏng rát. Một người đến cạnh nàng, ánh mắt không giấu được vẻ lo lắng, giọng đầy quan tâm.

-Nương nương cản trở phượng thể. Không biết người...

Bốn mắt nhìn nhau. Bối rối, đau lòng, hổ thẹn. Mọi phản ứng của Ninh Nhi không lọt qua được mắt Đông Phương Phong cũng vừa mới bước ra.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Khuyên Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Hành động bất thường

Trong mối quan hệ ba người, Chúc Đường và Ninh Nhi đã có không ít thời gian gần gũi, Đông Phương Phong chỉ là kẻ chen ngang.

Biết vậy nhưng nhìn thấy ánh mắt nàng nhìn hắn, lòng vẫn cảm thấy chua xót. Một tiếng thở dài, một cảm giác nghèn nghẹn dâng lên trong lòng.

Ghen tuông? Đông Phương Phong cũng chỉ mới 20 tuổi, mới lần đầu yêu đương. Hắn mặc hiểu rõ điều đó. Hắn nhắm mắt ngủ, để cho những kẻ trong cuộc tự giải quyết chuyện của mình.

Chúc Đường bước ra phía trước. Hắn cũng vừa thoáng thấy bóng của Đông Phương Phong.

-Hạ thần là Chúc Đường, bá kiến công chúa.

Công chúa Đông quốc, Sa Hoa cũng nổi tiếng là một mỹ nhân trong Yên địa, vừa tròn mười chín tuổi. Đông quốc đưa sang Vọng Yểm, mang theo vàng lụa, tiếng là để ‘tạ lỗi cho lần trước vì trúng phải gian kế nên mới cho quân xâm phạm biên giới’, thực chất là mong muốn một cuộc hôn nhân chính trị. Đông Phương Phong lấy Sa Hoa công chúa, có thể không phải là hoàng hậu nhưng có thể xem là một liên kết vững chắc, mục đích có lẽ là để phòng Mạc tri thủ vừa có tân quân.

Vị tân quân này theo do thám tính tình tàn nhẫn, có một loại vũ khí vô cùng lợi hại và một đạo quân điên không sợ chết khiến chư hầu lo lắng không an. Đông quốc ủng hộ Tử hoàng tử Mạc tri thủ nhưng thất bại, có lẽ đang lo Mạc tri thủ trả đũa nên càng phải củng cố thế lực và mối quan hệ với các chư hầu. Nghe nói, ngoài Vọng Yểm, đã có ba công chúa được gả sang các nước lân bang rồi.

Các nàng ấy đều nhanh chóng được phong phi, phong hậu, chỉ có công chúa Sa Hoa lại không nhận được tán đồng của hoàng thượng. Trương lão sư cũng muốn Chúc Đường khuyên giải Đông Phương Phong nghĩ lại. Nhưng khuyên giải làm sao được khi Ninh Nhi sẽ đau lòng.

Bên trong kiệu, một giọng nói trong trẻo vang lên:

-Bình thân...

Giọng nói có phần hơi run rẩy. Chúc Đường nhận ra điều ấy rất nhanh:

-Công chúa, thân thay mặt hoàng thượng ra đón người. Mời công chúa...

-.....

Bên trong im lặng. Người đi theo đằng sau kiệu là một ma ma trung niên liền bước nhanh đến, nhẹ giọng:

-Phiền Chúc đại nhân. Công chúa thấy trong người không khỏe, muốn nhanh chóng bá kiến hoàng thượng và trao thư hàm chào hỏi của hoàng đế Đông quốc ta...

-Xin mời công chúa...

Cửa kiệu mở rộng. Ninh Nhi cũng bắt giắc dán mắt vào kiệu, chờ đợi...

Bên trong một vóc người thanh mảnh từ tốn bước ra...

Tóc dài như suối chảy, khuôn mặt non tơ trắng nõn. Môi son, má phấn, đôi mắt đen tuyền vẫn còn đỏ. Có lẽ trước đó không lâu nàng đã khóc, khóc rất nhiều.

Xinh đẹp như tiên nữ. Ninh Nhi dù cũng là một mỹ nhân khuynh quốc, song so với người con gái trước mặt, cũng có chút cảm giác thua kém. Sa Hoa công chúa xinh đẹp không kém Uyển Thanh, đệ nhất mỹ nhân Yên địa.

Từ bên trong Đông Phương Phong cũng đã thay triều phục, bước ra. Nhìn thấy công chúa Sa Hoa đang cúi người làm lễ, đôi mày rậm hơi nhíu lại.

Đông Phương Phong bất ngờ bước ra phía trước, tay vươn đến, kéo mạnh công chúa Sa Hoa vào lòng.

Nàng hoảng hốt, lùi lại. Khuôn mặt xinh đẹp hiện lên vẻ sợ hãi khôn cùng.

Ma ma đi theo cũng vội vàng bước đến. Nhưng trên mặt Đông Phương Phong hiện rõ một nụ cười:

-Công chúa, đến đây đưa lễ vật... Nhưng cũng chỉ là một loại cống phẩm. Mà là cống phẩm... thì không ngại gì chuyện để người được tặng thưởng thức phải không?

Hắn kéo Sa Hoa công chúa vào trong tấm điện. Cửa điện bị đóng chặt, rất nhanh.

Khuôn mặt Ninh Nhi xanh tái. Chúc Đường cũng nắm chặt tay.

Hắn thấy nàng run rẩy. Chân bước không vững, lạng lạng quay về.

Thượng Quan Vân có chút khó xử, quay sang Chúc Đường. Nhưng hắn chỉ lắc đầu. Đông Phương Phong chẳng phải là người tùy tiện. Kéo công chúa Sa Hoa vào bên trong tấm điện, gieo ý nghĩ cho người Đông quốc thấy, hắn ta là người ham thích nhục dục cũng là một trong những mục đích. Tuy nhiên, nguyên nhân chính không chỉ là vậy. Chúc Đường cũng từng nghe nói về Sa Hoa công chúa. Đó cũng là một mỹ nhân tuyệt thế nhưng tính tình tùy tiện và kiêu ngạo, biểu hiện sợ hãi lúc này không phù hợp lắm với tính cách của nàng ta.

Đông Phương Phong chắc cũng đã nhìn ra điều ấy. Chúc Đường nhỏ giọng, trao đổi với Thượng Quan Vân:

-Thượng Quan huynh, phiền cho người đến biên giới Đông quốc, tất cả những chỗ công chúa Sa Hoa từng lưu trú trước khi đến kinh thành... Tất cả những tin tức dù là nhỏ nhất liên quan đến nàng ấy cũng nhanh chóng mang về đây.

Thượng Quan Vân gật đầu, không hỏi gì thêm nữa. Chúc Đường nhìn theo con đường Ninh Nhi vừa đi khuất. Cô bé con trong mắt hần giờ đã là một hoàng phi trong cung cấm. Đi kèm theo đó là bao nhiêu sóng gió. Chỉ mong rằng nàng đủ kiên cường, đủ bản lĩnh và người hôn phối có đôi bàn tay vững chãi, dịu dàng mau chóng vượt qua.

Dù biết việc làm của mình sẽ gây ra hiểu lầm cho Ninh Nhi nhưng Đông Phương Phong và Hàn Mặc không có cách nào khác. Trước đây Đông Phương Phong từng gặp Sa Hoa công chúa một lần khi nàng ta theo quốc chủ Đông quốc sang Vọng Yểm dự tiệc. Trải qua mấy năm, bề ngoài có thể thay đổi nhưng thay đổi hoàn toàn như Sa Hoa thì không thể nào. Thêm vẻ sợ hãi đọng đầy trong mắt nàng nữa. Một công chúa sống trong cung vàng điện ngọc, cao ngạo còn có phần hơn cả Uyển Thanh không thể nào có biểu hiện như vậy. Huống gì...

-Á!

Hàn Mặc bóp mạnh tay. Ngón tay không mềm mại, mấy đầu ngón tay còn có vết chàm mờ mờ. Hần vừa buông tay, nàng đã vội giấu đôi tay ra phía sau lưng.

-Nàng là ai?

Đông Phương Phong từ từ tiến đến. Cô gái lại lùi ra sau.

-Nàng là ai?

Hần lặp lại câu hỏi. Cô gái run rẩy:

-Thiếp....thiếp là....

-Là ai?

-Là...là công chúa Sa Hoa. Là....

-Còn nói dối -Đông Phương Phong vén tay áo, để lộ một vết sẹo nhỏ- Nàng là công chúa Sa Hoa, chắc còn nhớ rõ vì sao vết sẹo này lại có? Công chúa, tại sao?

Cô gái càng thêm run rẩy. Trong lúc nàng đang sợ hãi, Hàn Mặc đã chụp lấy người nàng, ánh mắt dữ tợn khiến thân thể nhỏ nhắn run lên từng hồi. Hần đẩy nàng ngã dúi. Mái tóc mượt mà bị giật mạnh. Không kiềm được, nàng hét lên:

-Á!

Tiếng hét làm những người có mặt bên ngoài cũng rung động theo. Chúc Đường nheo mắt. Hần cũng chưa đoán được, Đông Phương Phong định làm gì.

Một lát sau, cánh cửa phòng mới mở rộng. “Sa Hoa công chúa” tóc tai rối bù, y phục xộc xệch. Đông Phương Phong mặt có một vết cào dài trên mặt, gương mặt tuấn tú sa sầm vì giận dữ. Hần gần như hét lên:

-Sa Hoa công chúa không giữ lễ, còn tấn công ta....Người đâu, mang nàng đến dịch quán. Ta sẽ gửi thư cho Quốc chủ Đông quốc, hỏi về cách giáo dục con cái của ông ta.

Đường đường là công chúa Đông quốc lại bất ngờ bị sỉ nhục. Nhưng người Đông quốc lại tỏ ra khá thờ ơ. Không chỉ vì họ đang cần đến sự trợ giúp của Vọng Yểm nên mới xuống nước nhả nhận như vậy....Chúc Đường bắt gặp ánh mắt của Đông Phương Phong, dù chỉ thoáng qua nhưng cũng hiểu phần nào ý định của hoàng đế, thoáng cúi người thi lễ trước sứ giả Đông quốc vẫn còn ngán ngoso.

-Làm phiên sứ quan, hoàng thượng dạo này long thể không được khỏe, cư xử có phần chưa đúng mực, xin người bỏ qua cho.

Hần quay sang đám nữ tỳ đang dìu “công chúa Sa Hoa” đứng dậy, thi lễ:

-Thần thay mặt hoàng thượng, tạ lỗi với công chúa, đã làm người kinh sợ.

Cô gái mặt mày xanh tái, không đủ bình tĩnh để gượng cười đáp lại. Thật sự rất xinh đẹp, nhưng có lẽ đã được đưa vào để trộm long tráo phụng. Vậy công chúa Sa Hoa thật hiện giờ đang ở đâu? Tại sao lại dám thực hiện kế hoạch tráo đổi có thể ảnh hưởng đến lợi ích của Đông quốc, ngay lúc đang cần kết liên minh với các chư hầu?

Đông Phương Phong, rõ ràng là biết nhưng lại không vạch trần thân phận công chúa. Hần thực sự muốn gì?

Bạn đang đọc truyện *Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Thế thân

Sa Hoa công chúa, cao quý, mỹ lệ nhưng vẫn có cảm giác thua kém khi so sánh với một người.

Từ nhỏ bên cạnh nàng ta đã có một nha hoàn xinh đẹp. Đúng như tên của nàng, nhu thuận như nước. Cam Tiểu Nhu.

Sa Hoa không thích, thậm chí căm ghét Tiểu Nhu. Nhưng Tôn Quốc sư đã có một quẻ bói, số nàng ta đoán mệnh, Tiểu Nhu chính là phúc tinh của nàng ấy, phải giữ luôn bên cạnh thì tính mạng Sa Hoa mới có thể kéo dài.

Giữ... giữ... giữ... Giữ người như một cái gai trong mắt. Tiểu Nhu càng lớn càng thiện lương, ôn nhuận, băng thanh ngọc khiết, như một đóa tuyết liên dưới ao tóa sáng. Vẻ đẹp khiến công chúa Sa Hoa ganh tỵ. Hoàng huynh không giấu ý định nạp Tiểu Nhu làm thiếp, tương lai có thể sẽ trở thành phi tần. “Thêm khả năng quyến rũ ghê người của nó, Tiểu Nhu có trở thành quý phi cũng là chuyện có thể xảy ra.”. Nghĩ đến đó, Sa Hoa lại càng thêm tức giận, không cam tâm, không cam tâm

Sa Hoa bị gả đi Vọng Yểm. Nàng muốn mang Tiểu Nhu theo. Ý định là sau khi qua biên giới sẽ nhanh chóng mượn một cái cớ gì đó xử lý cái gai trong mắt này. Càng nhanh càng tốt. Càng nhanh càng giải được bức bối trong lòng nàng.

Cái cớ đó đã đến. Sa Hoa đồ cả chén canh sâm nhưng mới nấu lên tay Tiểu Nhu vì dám làm nàng bị phỏng, sai người nhốt Tiểu Nhu vào phòng kín, dự định sáng hôm sau đánh thêm một trận, mang nàng ta bán làm nô kỹ.

Cũng trong đêm đó, Sa Hoa bỏ mạng. Hung thủ là một nhóm người bí ẩn, võ nghệ cao cường.

Công chúa bị giết, đối với Đông quốc là một tổn thất lớn. Nhưng quan trọng hơn nữa là đang ở biên giới Vọng Yểm. Nếu không thể kết minh sẽ gánh trọng lời đính của hoàng đế. Cuối cùng đành có một phương pháp khá cũ kỹ nhưng tỏ ra hiệu quả. Tiểu Nhu là nô tỳ cận thân của Sa Hoa từ nhỏ, dung mạo xinh đẹp còn có phần trội hơn công chúa. Mọi cử chỉ, thói quen của Sa Hoa, người hiểu rõ nhất cũng chỉ có Tiểu Nhu.

Chỉ là... Nô tỳ bao giờ cũng là nô tỳ. Tiểu Nhu là một cô gái hiền lành. Sa Hoa tính cách cao ngạo, tàn nhẫn, hay đổ kỵ. ...Sứ giả của Đông quốc đành dùng đến phương thức, trực tiếp đưa nàng đến dâng cho Đông Phương Phong. Đàn ông nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp như tiên nữ, ai mà chẳng động lòng.

Có ai ngờ... Gây ra biến cố. Hoàng đế Vọng Yểm hành xử chẳng khác nào kẻ lỗ mãng, còn bắt tội “Sa Hoa đã thương mình”. Mưu kế lại có nguy cơ bị phá tan.

Nhưng, vậy cũng tốt. Tà ma ma nhìn Tiểu Nhu đang ngồi bất động trong dịch quán. Bị trục xuất về lại Đông quốc sẽ là một biến cố song có thể khiến Tiểu Nhu trở lại thân phận trước đây của nàng ấy ở cung điện. Công chúa đã chết, nô tỳ không cần hầu hạ. Tiểu Nhu xinh đẹp như vậy, chắc chắn trong cung không ít người để ý. Lần phóng thích cung nữ vô chủ hàng năm cũng sắp tới, có thể Tiểu Nhu. ....

-Thánh chỉ đến. ...

Viên cận thân mang theo thánh chỉ. Đoàn người Đông quốc vội thi lễ. Khí thế và vẻ hung bạo của Đông Phương Phong đã dọa không ít người.

-Phụng thiên thừa vận. ...Hoàng đế chiếu viết. Nữ tử Đông quốc được gả sang Vọng Yểm có mưu đồ bất chính, gây tổn thương cho long thể, tội đáng muôn chết. Nhưng nể tình bang giao hai nước, Thiên tử không trách phạt. Nay tuyên ban nữ tử Đông quốc cho Chúc trung đường làm phu nhân nhất phẩm. Khâm thủ. ...

Chiếu lệnh khiến người sững sờ kinh hãi. Đường đường là công chúa một nước lại bị gả cho Trung đường. Tà ma ma nhớ đến đáng về chặt vật của Tiểu Nhu lúc này, có phần kinh hãi. Hoàng đế Vọng Yểm không lẽ đã xâm phạm Tiểu Nhu lúc đó, giờ chán ngán không muốn nạp nàng?

-Xin nhận chiếu. ...

-Công công. ...Xin hỏi. ...hoàng thượng. ...

-Hoàng thượng tuyên chỉ dụ rất rõ -Bạch lão giám nghiêm trang- Người nhờ tôi nhắn lại: ”Phượng là phượng, gà vẫn là gà”.

Một lần nữa, sứ giả Đông quốc chấn động. Không lẽ Đông Phương Phong đã biết?...Nếu vậy thì việc ban công chúa cho Trung đường cũng là một cách giữ thể diện cho hai nước. Lòng ông ta ngập tràn thống khổ, tưởng tượng đến cảnh khi về nước, chắc chắn sẽ bị hoàng thượng trừng phạt vì không làm tròn nhiệm vụ.

Trong lúc đó, Đông Phương Phong từ tốn bước xuống ngai rồng, đến trước Chúc Đường.

-Hoàng thượng. ...Người rõ ràng biết thân phận thần, công chúa Đông quốc. ...

-Nàng ấy không phải là công chúa Đông quốc -Đông Phương Phong cười nhẹ -Nhưng Đông quốc cũng sẽ không dám manh động, vạch trần thân phận của nàng ấy. Khanh cứ cùng họ diễn cho tròn vở kịch. Trên danh nghĩa, khanh sẽ là phò mã Đông quốc, là con rể của quốc chủ Đông quốc.

Chúc Đường ngừng lên. Hần hiểu ý Đông Phương Phong rất nhanh:

-Lấy thân phận phò mã trở về Đông quốc, quấy phá triều đình, làm nội gián cho Vọng Yểm.

-Không -Đông Phương Phong cương quyết- Không cần làm gì cho Vọng Yểm cả. Khanh cứ làm những gì khanh muốn, trả cho hết những gì họ nợ khanh.

Đông quốc đã khiến một giấc mơ tuổi thơ tan vỡ, khiến một người cha ra đi vì bảo vệ con mình.

Ở Đông quốc còn có nhiều thứ...Tay Chúc Đường nắm lại. Trả nợ, được hay không?

-Chiếu ban hôn đã được ban xuống. Nàng ấy sẽ nhanh chóng được đưa đến phủ của khanh.

Toan tính của hoàng đế. Phải biết lúc nào “thế thân” không bị vạch trần vì lợi ích của bấy nhiêu người.

Chúc Đường về phủ, lòng cảm thấy ngổn ngang.

Trở về Đông quốc với tư cách phò mã là điều hẳn chưa bao giờ nghĩ đến. Đông Phương Phong lại không muốn dùng Chúc Đường như một nhân vật do thám, càng làm hẳn bối rối, không yên.

Từ nhỏ đến lớn ngoài nghĩa phụ, Chúc Đường chỉ xem mọi người xung quanh như những “đối tác” trong công việc. Họ đối xử tốt với hắn, hắn trả lại bằng việc giúp đỡ họ hoàn thành chuyện gì đó. Với Đông Phương Phong, ban đầu cũng vì mục đích “hai bên cùng có lợi”. Sao giờ đây quan hệ đó dường như đang thay đổi? Đông Phương Phong không cần hắn làm gì khác, chỉ muốn Chúc Đường hoàn thành chuyện của mình.

Chuyện của mình...

Mãi suy nghĩ, kiệu đã dừng trước phủ Trung đường. Quân gia ra đón, cung kính:

-Hồi đại nhân, hoàng thượng đã sai đưa người đến, truyền chỉ dụ ba ngày nữa sẽ tổ chức lễ thành hôn.

Chúc Đường không nói gì, chỉ lẳng lặng gật đầu.

Ba ngày nữa, cuộc hôn nhân là bước đệm để trở về Đông quốc. Không phải là lần đầu tiên quay lại mảnh đất ấy song lòng Chúc Đường vẫn cảm thấy ngậm ngùi.

Trong cung, Đông Phương Phong trở về, Ninh Nhi vẫn ra đón, vẫn nhẹ nhàng giúp hắn cởi giày.

Bầu không khí trong phòng yên lặng. Nàng không hỏi mà hắn cũng không giải thích, cứ để không khí tĩnh lặng này bao trùm lấy cả hai.

Đến khi Đông Phương Phong chợt nắm lấy những ngón tay lạnh giá của nàng, áp vào má, giọng nhẹ như ru:

-Ra ngoài phải mặc thêm áo, có biết không?

Ninh Nhi bật khóc. Vừa khóc, vừa tiếp tục giúp hắn thay áo... Vẫn không hề đề cập đến chuyện xảy ra với công chúa Sa Hoa.

Nàng Oanh Nga, thê tử của Đỗ Tử Minh trong một lần đến bái kiến Ninh Nhi đã nói. Nếu cho nàng lựa chọn, nàng ấy không hề muốn tướng công mình làm quan. Quan trường có bao nhiêu điều phức tạp, tướng công có thể thay đổi. Nhưng cuối cùng nàng vẫn làm mọi thứ, cố gắng kiếm đủ tiền cho Đỗ Tử Minh ăn học, thi đỗ tại quan trường. Nam nhi có chí của nam nhi. Thân làm thê tử, chỉ cần chàng không phụ mình thôi.

Chỉ cần chàng không phụ mình thôi.

Đông Phương Phong là nhất quốc chi chủ. Có thể chàng sẽ phụ Ninh Nhi, phụ không chỉ một lần.

Nhưng mà...

-Sao vậy Ninh Nhi? Sao lại khóc?

Đông Phương Phong bối rối dỗi dành. Ninh Nhi ngã hẳn vào lòng hắn. Biết làm sao được, dường như nàng đã yêu Đế vương đứng trên thiên hạ. Đã yêu thì phải chấp nhận. Đằng sau lưng người còn có cả một giang sơn.

...Thượng Quan Vân nhanh chóng điều tra ra mọi việc xảy ra cho Sa Hoa công chúa. Nàng ta bị một nhóm người hành thích, thủ đoạn dứt khoát và tàn nhẫn, xem ra là sát thủ chuyên nghiệp. Chỉ là...ai là người đứng sau bọn chúng đây?

-Chúc huynh...

Chúc Đường khoác trang phục tân lang đỏ thắm, trầm ngâm nghe Thượng Quan Vân nói lại. Đông quốc không chỉ gả một công chúa nhằm kết liên minh với Vọng Yểm, tại sao chỉ ra tay với một mình nàng?

Thế lực Vọng Yểm hiện tại dù không yếu ớt như xưa nhưng cũng không thể gọi là hùng mạnh. So với một số quốc gia khác vẫn kém nhiều, liên minh với Vọng Yểm cũng không uy hiếp lắm đến các láng giềng, nhất là Mạc tri thủ.

-Ta còn nghe nói -Thượng Quan Vân thong thả thuật lại- Quốc chủ mới của Vọng Yểm sẽ tổ chức hôn lễ với công chúa Uyển Thanh của tiền triều, chính thức lên ngôi.

Chúc Đường gật đầu. Có lẽ quốc chủ Mạc tri thủ muốn danh chính ngôn thuận đăng cơ. Thân phận của hắn ta cũng đã được điều tra kỹ. Cao Quân Lam, đại công tử của Bạch liên thành, hơn mười năm trước bị Mạc tri thủ san bằng. Đây cũng có thể là do hắn ta muốn trả thù. Nhưng điều mà các chư hầu đều muốn biết. Hắn lấy gì để chiếm lấy Mạc tri thủ khi kết quả điều tra cho thấy Cao Quân Lam sau đó bị bán vào viện của kỹ nam ở Tây thành, từng là một nam kỹ nổi tiếng ở lầu Túy Tiên.

Từ một nam kỹ trở thành quốc chủ Mạc tri thủ, quả không phải là chuyện dễ dàng.

-Thượng Quan huynh – Đỗ Tử Minh từ ngoài bước vào, nhắc nhở- Hôm nay là ngày thành thân của Chúc huynh, nên đề huynh ấy thương thức trọn vẹn không khí tân hôn. Chuyện quốc gia tạm gác lại đi.

Chúc Đường không nói gì, chỉ lẳng lặng đưa tay đón lấy ly rượu Đỗ Tử Minh đưa lúc này. Hỷ sự, đương nhiên là chuyện tốt nhưng đối với một cuộc hôn nhân chính trị, nào có vui vẻ...Nương tử xinh đẹp như ngọc, cũng chỉ là vật hy sinh...

* Chương 40: Nương tử và Tướng công (16+ của Chúc Đường)

Bạn đang đọc truyện *Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.